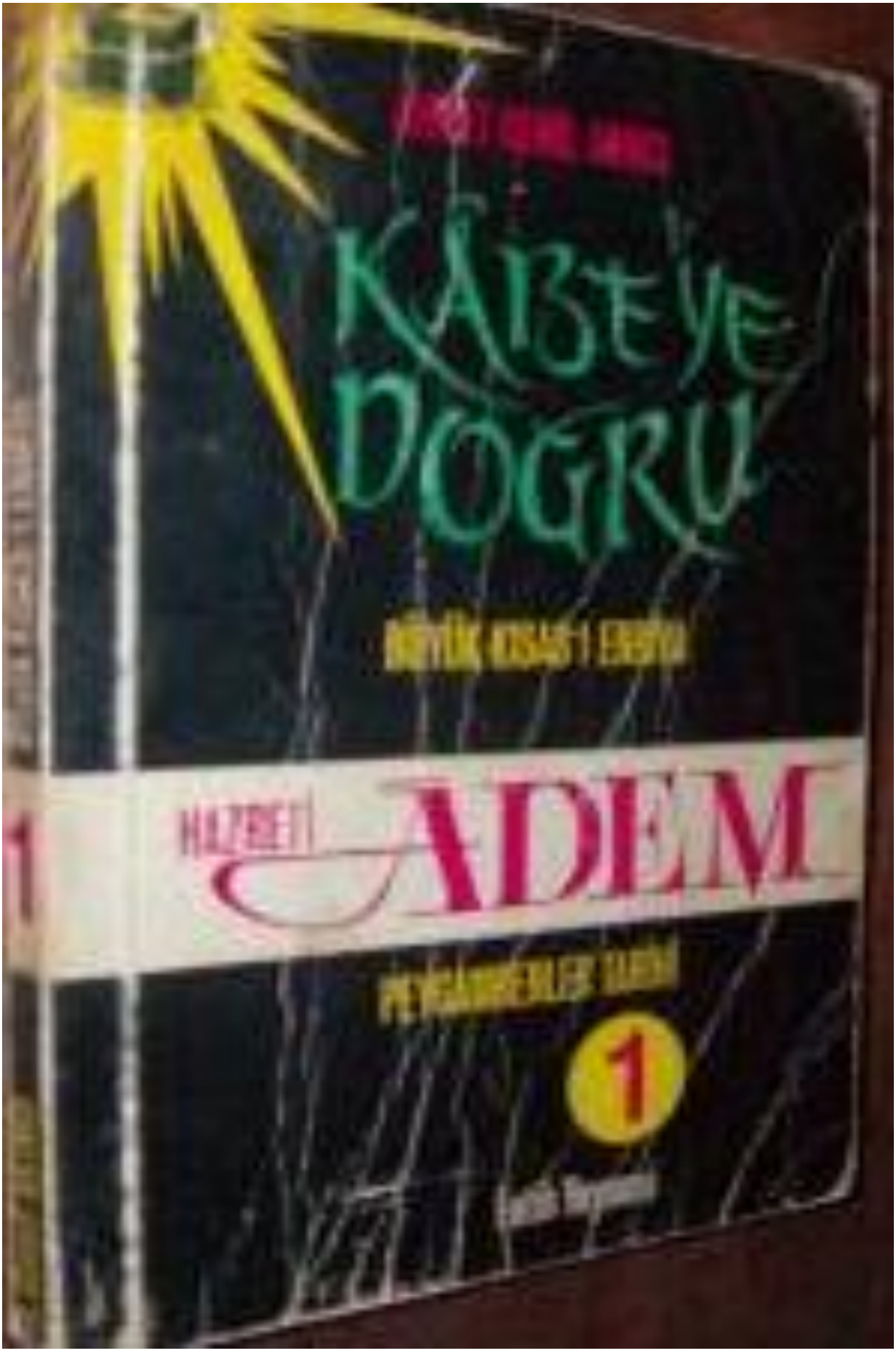
KÂBE'YE DOĞRU
HAZRETİ ADEM
1

AHMET CEMİL AKINCI

PEYGAMBERLERİMİZİN HAYAT HİKÂYELERİ

KABE'YE DOĞRU

BÜYÜK KIS S-I ENBİYA

1

2. BASKİ
SINAN YAYINEVİ
Beyaz Saray No: 10
Beyazıt/ İSTANBUL

Gt B t Ş

Hazreti Allah, bindörtyüz sene kadar önce, insan kullarına haber verdi.. Onları uyardı. Son rahmet müjdecisi ve azab habercisi, Hazreti Muhammed (S.A.V.) di.. Ondan sonra artık peygamber gelmeyecekti.

Çünkü insanlar yeteri kadar olgunlaşmışlardı.

İlâhî anayasa Kur'an her şeyi öğretiyordu.

Hazreti Muhammed (S.A.V.) gerekli açıklamaları yapmıştı.. Bunlar Hadîslerde toplanmıştı.

O halde insanı sakındıracak hükümler tamdı.

Vicdanını korumak isteyenler pekâlâ dileklerini yerine getirebilirlerdi.

Nitekim öyle oldu.. Aradan bindörtyüz sene geçtiği halde, Hazreti Allah emrinde durdu.. Elbette kıyamete kadar duracaktır.

Fakat, insanlığın elinde Kur'an ve Açıklayıcı Hadîsler bulunduğu halde, ne yazık ki bunlarla amel eden kulların miktarı nüfusun yarısı bile değildir.. Çoğunun da davranışı inancına uymamaktadır.

Şu da bir gerçektir ki, İslâmiyet dışı dinleri yürütenler büyük bir telâş içindedirler.. Çünkü, insan olgunlaşıp bilgi sahibi oldukça, Allah'ını aramakta, emirlerini öğrenip sakınmak istemektedir. Bu arzusu onu hemen Is-lâmiyete götürmektedir.

Yine o olgun ve uyanmış, bilgisini geliştirmiş insan düşünüyor.. Mademki Allah vardır.. Elbette kullarını ba-

şıbcş bırakmayacaktır. Elçiler göndermiştir. Bunlarla emirlerini tebliğ etmiştir
Son elçisi de Hazreti Muhammed (S.A.V.) olduğuna göre, kitabı olan Kur'anı öğrenmek lâzımdır.
Bunun için, hâlâ yobaz bir bencillikle, gericilikle, gününü doldurmuş dinlerini savunanlar, yaşatmaya çalışanlar, telâştadırlar.
Ellerinde mevcut her türlü imkânla îslâmiyetin karşısına dikilmişlerdir. Bunlar pek çoktur, saymakla bitmez. Türlülerine her gün şahit olunmaktadır.
*
Kullandıkları imkânların birisi de dinler tarihini insanlara kendi inançlarına göre, anlatmaktır. Bu suretle, farkettirmeden aklı, hayali, dinlerini çekmekte, îslâmi-yetten uzaklaştmmaktadırlar.
Son yıllarda bu gayret çoğalmıştır.
Yaratılıg, ilk insan ve peygamberler üzerinde, hikâye. rcman,şiir, tiyatro, televizyon, sinema ile dinlerinin propagandasını yapmaktadırlar. Biz de bunları okuyor, seyrediyoruz.. Gerçeği bilmediğimiz için inanıyoruz.. Güzel hazırlanmış bu vasıtalara kapılıyoruz.
Onlar daima böyledirler.
Bazıları tarihsiz millet oldukları için, Tarihin okunması karşısındadırlar.. Zaman kaybından başka bir şeye yaramaz fikrini savunurlar.. Halbuki anlatacak küçük bir geçmişleri olsa, bunu süslerlerdi binbir yalanla ve sürerlerdi önümüze.
Samimî olmadıkları şundan bellidir ki, Tarih için böylesine dudak bükenler, din tarihi ve coğrafyası üzerinde hummalı bir faaliyettedirler.
O halde, biz de İnsanın ilk yaratıldığı gündenberi,
G
■
Hazreti Allah'ın ona tahsis ettiği sakmdırıcılar üzerinde durmak zorundayız.. Biz, Müslümanlık dışında olanlardan daha sağlam, doğru kaynaklara sahibiz.. En başta Kur'an var elimizde.
Şimdiye kadar, lüzum görülmediği için, Peygamberler tam ve açık olarak hikâye edilmemiştir.. Halbuki bunlar büyük çapta anlatılmalı ve Hazreti Allah'ın insanlar üzerine ne kadar titrediği görülmelidir.. Her çağ birbirinin devamı ve tekrarıdır..
Peygamberler tarihi doğrulukla okunduğu zaman çok olaylar günümüzdekilere benzetüeeek ve uyanılarak ibret alınacaktır.
Bilhassa, yapılan propagandalara karşı silâhlar elde edilecektir..
Bu maksatla, her peygambere en az ikiyüz sahife tahsis edilerek, büyük, yapılmamış bir eser hazırlandı.
Kur'an'm ışığı altında, hakikatler tahrif edilmeden, insanın yaratıldığı günden bugüne kadarki din faaliyetleri, peygamberlerin şahsında incelendi.
* * *
însan yaratılalı daha kaç sene oldu!.. Ortalama yedibinbeşyüz sene.
Fakat Hazreti Allah, daha ilk günden, kullarını peygambersiz bırakmadı..
Her ümmetin bîr peygamberi vardır...
(Yunus: 47)
Her kavmin de bir hidayet rehberisin
(Ra'd: 7)
7

And olsun ki biz her ümmete: Allah'a kulluk eJ' 1.1 mtlaı {«. tapmaktan) kaçının» diye (tebligat yapmak için) bir peygamber göndermişizdir.
(Nahl: 36)
Hiçbir ümmet müstesna olmamak üzere mutlaka içinde (azaptan) bir korkutucu (peygamber gelib) geçmiştir.
(Fâtır: 24)
Bu sebeple tahmin ve hesap edildiğine göre, sekizbin seneye yakın zaman içinde, insanlara otuzbine ulaşan peygamberler vazifelendirilmiştir.
Elbette bu kadar peygamberin ismi Kuranda geçemezdi.. Ancak misal olacaklar geçerdi.
Nitekim bunu Hazreti Allah da açıklıyor:
And olsun ki senden evvel de peygamberler gönderdik. Onların içinden sana kıssalarını anlattığımız kimseler de var. Sana Mdirmediğimiz kimseler de var
(Mii'min: 78)
Hazreti Allah'ın Kur'an'da kıssalarına temas ettikleri ancak yirmibeş tanedir.. Ayrıca üzerlerinde ittifak edilip, Kur'an tefsirleriyle bulunanlar da hesaba katılırsa yirmisekiz olurlar. Bunların hikâyeleri de biz kulların uyanıp ibretlenmemize yeterler.
Peygamberlerin hepsi bizim gibi insandırlar.. Aile ve çocukları vardı.. Yer, içerlerdi.
Andolsun ki biz senden önce de peygamberler göndermişiz, onlara da zevceler ve evlâtlar vermişizdir.
(Ra'd: 38)

Biz senden evvel de kendiler;ite valıy ettiğimiz erkeklerden başkasını (peygamber olarak) göndermedik. Eğer bitmiyorsanız ehl-i zikre sonra, Biz onları yemek yemez birer eesed olarak yaratmadık. Onlar (bu dünyada) ebedî de değillerdi.
(Enbiyâ: 7 - 8)
Bütün bu peygamberler masum idiler. Dereceleri yüksekti.
O peygamberler (yok mu) biz. onların kimine kiminden üstün meziyetler verdik.
(Bakare: 253)
Hazreti Allah, bütün peygamberlere iman etmemizi kesinlikle emrediyor:
A Haki ve peygamberlerini, inkâr ederek kâfir olan, bir de Allah üs peygamberlerinin arasım ayırmak isteyen, kimine ulanırız kimini inkâr ederiz diyen ve böyîeee arasında bir yol tutmaya yeltenen kimseler.. İşte onlar kâfirlerin ta kendileridir. Biz o kâfirlere hor ve hakir edici bir azab hazırla-mışızdır.
Allah'a ve peygamberlerine iman edip onlardan birini diğerinden ayırınayaıl&r.. On. lar da mükâfatları kendilerine verilecek olanlardır. Allah çok bağışlayıcıdır. Çok esirgeyicidir.
(Nisa: 150 - 152)

Yine Hazreti Allah, Kur'an'da peygamber kıssalarını hatırlatış maksadını şöyle izah ediyor:
İşte biz âyetleri böyle açıklarız. Olur ki küfredenler dönerler.
(A'raf: 174)
Peygamberlerin bir kısmına kitab verilmiş (Resul) olmuşlardır.. Bir kısmı öyle değildirler (Nebi) dirler.
Yine bugünün ilmi ile, peygamberler, dolayısiyle din tarihi, incelenince görülecektir ki, anlatılanlar gerçektirler.. Okuyan ilim sahibini daha çabuk hidayete götüreceklerdir.
Böylece altı bin sayfayı ağacak olan bu eser, aynı zamanda her şeyi tesadüfe, tabiate bağlayan Allahsızları aydınlıklarına kavuşturacaktır.
Yegâne mükâfatım da bu gayeye, insanlığın hayrına hizmet etmek olacaktır.
Ahmet Cemil AKINCI
Esentepe
1 Ocak 1968
10
HAZRETİ ÂDEM'İN HAL TERCÜMESİ
Adı: Adem (Edim arabça, yahut ibranîeede Toprak demektir.)
İlk insandır.
Topraktan halk edilmiştir.
Arşta ruhsuz olarak dünya yılıyla kırk yıl bekletilmiştir.
Bedenin halkı Hicretten önce 0268 (Milâddan önce 5(534) Rıılı üfürülüp cennete girişi: 6216 (Milâddan önce 6594) Cennette kalışı: 35 dünya yılı.
Yeryüzüne İndirilmesi! Hicretten önce 6171 *t* Milâddan önce 5650).
Yeryüzündeki hayatı: 930 - 1000 dünya yılı.
Yaratılışı, Ruh üfürülmesi. Cennete girişi, yeryüzüne indirilmesi ve tekrar ölüp Cennete girmesi hep Cıusıa cünlerine rastlamıştır.
Ailesi: Havva'dır. Kendisinden halk edilmiştir. Bu yüzden canlıdan yaratılmış mânasına gelen Havva adını almıştır. Yirmi erkek ve yirmi kız evlâdı oldu. (Daha fazla evlâda sahip bulunduğu da söylenir.
En güzel ve kendisine benzeyen oğlu Şît (A.S.) dır.. Diğer, hâdiselere karışmış oğulları Hâbil ile Kabil'dir.
Yeryüzüne indiğinin bir süre sonrası, soyu üreyince, Mzası affedilerek, insanlara peygamber yapılmıştır. Kendisine on sahifa nazil olmuştur.
11

Hazreti Allah tarafından ihsan buyurulan vasıfları sur[1] ardır.

1. En güzel insan. (Hazreti Yusuf'a kadar)
2. İlk insan.
3. ilk peygamber.
4. Boy uzunluğu.
5. Meslek olarak ziraatçılık.
6. Ateşi bulması.
7. Çekiç, örs, kıskaç yapması.
8. Örtünmesi.
9. İlk ibadet yeri inşası. (Kabe bölgesinde)
10. İlk Cuma namazı kılan.
11. İlk suç işleyen.
12. İlk affa uğrayan.
13. İlk cennete giren.
14. Allah'ın varlığını ve cenneti .görüp yeryüzüne gelen
15. İlk konuşan.. İnsan dilini hazırlayan.

HAZRETİ ADEM, KURANDA İSMİ GEÇEN VE HAYAT HİKAYESİ ANLATILAN PEYGAMBERLERDENDİR.

12

Hazreti Âdem (A.S.) **ile diğer** şahısların **Kur'anda bahsolındukları** sûre ve âyetler

1. HAZRETİ ADEM :

Bakara
Âl-i İmran
Mâide
A'raf
lsrâ:
Kehf
Meryem
Tâhâ
Yasin:

2. **Havva:**

Zümer Nisa
31, 33, 34, 35, 37
33, **59**
27
11, 19, 26, 27, 31, 35, **172**
61, 70
50
58
115, 116, 117, **120,** 121
60
6
1

3. **Hâbil . Kabil** : Mâide : 27

4. Cinler **(Cenan)**

En'am A'raf
100, 112, 128, 130 38, 179

t-

39, 56,

O)
eo
Ti

rH rH

TH OI CM co eo

Oi.
HhOOOO
HN00IOH

.. 00 - - «o *irs*
N nıfloo
H ri(NH

»o
■*H* 00 T-I <C>
C-3

IO

co

t"

«
o

^

rH r- •H rH O r-f IO o TH
t
W r- co C m f-i er pq t-
t
O

.

"S -

Ö s

'ata

CQ fa < N M

-a

"i

S S

O 55

>fl

«S

2 .s -a -s I § -g ■s

<! tB JS U! H o* w 03

Fakat, gecesi gündüzüyle, mevsimler iyle, kara ve de-nizleriyle, fırtına, depremleriyle hep o dünyaydı. Çiçekler, ağaçlar, tarlalar, çeşitli hayvanlar yine ça-ğunızmkiierin atlarıydılar.
Hazreti Allah'm emriyle oluveren kâinat, en küçük değişiküğe uğramadan, intizamla, muhteşem güzelliğiyle sürüp gidiyordu.
Canlı cansız bütün varlıklar, bu şahane âlemi yaratan tek bir yüce kudretin bulunduğunu çoktan anlamışlardı.. O'nu teşbih ve tenzihte birbirleriyle yarışıyorlardı.
insan yok muydu?.
Hayır, insan yoktu yeryüzünde.
Tek fark buydu.
O halde yeryüzü neden çileliydi?..
Çünkü, insan yoktu ama, yeryüzünde başka bir canlı vardı her şeye hükmeden.
Hazreti Allah onları ateşten, hattâ çok zehirleyici ateşten yaratmıştı.
Cânnı (cinni) da yalın bir ateşten yarattı.
(Rahman: 15)
Cânnı da daha önce çok zehirleyici bir ateşten yarattık.
(Hicr: 27)
Onlardan, her var ettiği şeyden istediği gibi, sadece kulluk bekliyordu.
Ben cinleri de, insanları da (başka bir hikmetle değil) ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.
(Zâriyat: 56)
16
Çünkü Hazreti Allah'a kulluk etmek demek, emirleriyle çalışmak demekti: Bu da her varlığı, yeryüzünde bir cennet hayatı yaşamaya götürürdü..
Yeryüzüne hükmeden, diğer bütün nimetlerden faydalanan bu yaratıklar, yeryüzünü koruyacaklar, devamlı uurette artan başarılarıyla şenlendireceklerdi.
Esasen yeryüzünü Cennete çevirmek maksadıyla kendilerine, Cennetlerin koruyucusu mânasına gelen Cin (cinler - Cenan) ismi verilmişti.
Onbin sene kadar önce yeryüzünde yaşayan cinlerden evvel Hazreti Allah, sabretmiş, çok uyarmış, nihayet mutlak cezalarını vererek nesillerini yeryüzünden silmişti.
.....RabbLnin izniyle, iş gören bazı cinler de
vardı. İçlerinden kim bizim emrimizden ayrılıp saparsa ona çılgın azabdan tattırdık.
(Sebe': 12)
.....Cinden, insandan kendilerinden evvel
geçmiş (ve helak olmuş) ümmetler İçinde (işte) bunlara karşı da o söz hak olmuştur.
(Fussılet: 25)
Nesilleri tükenenler gibi, işte şimdikilerden ne çekiyorsa çekiyordu yeryüzü.. Çilesi dolmamıştı.
Zehirleyici bir ateşten yaratılan yeryüzü cinleri, dünya nimetlerine tamah etmişlerdi. O kadar ki kulluklarım unutuyorlardı, ihtiraslarının çılgınlığına boyunlarını teslime kalkışmışlardı.
Onların da kainlerine engerek yılanından beter girip yerleşen, idare ederek, Allah'larından uzaklaştıran, birer

şeytanları vardı.. Cin olmakla şeytanın varlığından kurtulmuş değildiler.
(O şeytan.) gerek cinden, gerek insandan (olsun)...
(Nâs: 6)
Böylece kendileri de şeytanlaşıyorlardı.
Elbette yeryüzü cinlerinin içinde doğru, yoldan ayrıl-mayan, sapıtmayan da bulunuyordu..
Fakat, gittikçe azalıyorlardı böyleleri.
Yeryüzü, toprak, üzerinde barındırdığı diğer varlıklara bakıyor, kulluklanyla gururlanıyordu. Fakat cinlerin azıttıklarını gördükçe, Allah'dan utanıyordu.
Düşünüyordu: «Neden nimetlerimden faydalananlar böylesine kuduruyorlar?..» diye.. Soruyordu da: «Ben onlara zehir mi yediriyoruıri ?...>>
Cinlerin ihtiraslarım kamçılıyan sebepler üzerinde de duruyordu.
Cinler hakikaten çahşıyorlardı.. Yeryüzünün her şeyinden faydalanarak şenlendiriyorlardı en ıssız, harap bölgeyi bile.
Birçok sırları çözüyor, icatlarda bulunuyorlardı.
Elbet güzel şeylerdi bu yapılanlar.
Fakat, yeryüzünde ne varsa kendilerinin olsun istiyorlardı.. Aralarında ölenleri, çekilip, o zehirli ateş olanları gördükleri halde, sanki toprağa çivi çakmış sanıyorlardı kendilerini.
Hemcinslerine hiçbir hak tanımıyorlardı.
Birbirlerinin ellerindekini almaya, topraklarını zapt etmeye çalışıyorlardı.
Halbuki yeryüzü, değil onlara, milyonlarca katlarına yeterdi.. Kimin malını bölüşüyorlardı?..

Neden bir kısmı sürünsündü?.. Bir kısmı dilediği, ha-■ ,ı ı ttlğl fibi, yaşasındı?.. Mu)',<'<;ınısizlik niçindi?..
inlilerinden başka, yeryüzünde düzeni bozan kimli? 0 fctcşalı renkleriyle bir gelincik tarlasındaki çiçek-Ibl, kardeş kardeş, yanyana, hayatı paylaşamazlar
r ıho icr, ormanlar, örnekti.. Ağaçlar birbirlerine ıı (»Uyuyorlardı.. En küçük kırgınlık, anlaşmazlık ol-
11İn ulularında..
M ı.u, cinlerin bu tutumuydu yeryüzünün çilesi.
<mlar ve gelmiş geçmiş benzerleri hep aynı
ı un uçuyorlardı.. Çalışmadan, terlemeden, kısa yol-
' ılı 11 - haksız, her dilediklerine sahip olmak istiyor-
[1] ' ıı ı-ıı uğurda ana baba, kardeş bile tanımıyorlardı..
rolâflari niçindi?.. Durmadan üremeleri mi onları
korkutuyordu? Barınacak yor, faydalanılacak nimet mi
11< p ,ı bahaneydi.
1/jtr denizler vardı doldurulacak.. Yahut üzerinde, İçinde Oturulacak evler yapılacak.. Hele oralarda nimet
ıdar boldu?..
Çöller, buzluklar vardı.. Bunları dileyen yemyeşil edebilirdi.. Daha sıkışırsa göklerdeki yıldızlar, durmadan göz kırpıyorlardı.. Kuşların çeşidi örnekti, uçmayı öğrenip ırlerdl oralara.
Bütün bunlar imkân dahilindeyken, cinler aldırış etmiyorlardı.
Yeryüzünü kızdıran bir tutumları da gururlarıydı cinlerin. En küçük bir şey keşf etseler gururlanıyorlardı.. Kendilerinde ululuk vehmediyorlardı.
Birağaçtan, bir kayadan atlamayı başarsalar uçtuk

sanıyorlardı.. Suya bir tahta sürüp üzerine binseler, deryaları aşmışcasına seviniyorlardı.
Yaşadıkları bölgenin dağlarının yüksek yerlerine çıkıp taşlar yığıyorlardı.. Bulutlara ereceklerini, yüdızları tutacaklarını umuyorlardı.
Allah'ı düşünmeye, 0,na ibadete çalışanları paylıyorlardı. «Allah yok..» diyorlardı.. «Her şey tesadüfle oldu.. Tabiat yaptı.»
Hattâ başka türlü konuşanlar çıkıyordu: «Allah biziz. Baksanıza neler yaratıyoruz.» Bir otun, bir böceğin eşini <■ canlandırmaktan acizlerken, böyle konuşanlar, kimbilir biraz daha başarıya ulaşınca neler söylemeyeceklerdi!..
Toprakları kazıyor, binlerce ağaç ve hayvan artıklarına rashyorlardi.. Bunlarm topluca yok oluşları da ibret vermiyordu kendilerine. «Yer sarsüdı.. Toprak oturdu.. Yahut bir yıldız dünyaya çarptı..» diyip çıkıyorlardı.
Zaman zaman dağların bazılarından ateş fışkıranca, koşuyorlardı.. Kendüeri gibi zehirli, dumanlı, eteşlere hayranlıkla bakıyorlardı..» Yaratanımız bu dağ deliği olmalı.. Belki de güneştir.» diyorlardı.
Ağızlarında hep o şarkı vardı..
Gururlarını besleyen, ihtiraslarını körükleyen şarkı:
Giden gitmiş..
Yollar dolu.
Yarın ne olacağından
Haber veren yok.
Zaman,
Koşuyor deli deli.
Tutamıyorum.
20
Güneş ateşten Arabasına kurulmuş, Bir bahçıvan gibi, Aya, yıldızlara, Samanyöüarına Yiyecek yetiştiriyor.
Bana da sokulanlar olacak.
Yakama yapışacaklar.
Sürükleyecekler
Hır dolu ülkelere.
Hı iki çirkindir,
Belki en güzeldir oraları..
Bana ne?..
b'.lvmdeki çiçeği Koklamak varken, Tarladan demetler Ummak,
bUtlı kini atmak niçin?.. Düne sırt verip, Geleceğe darılmak, Günü gibn etmek, **Kn A <f-vızır/i-s».**
*** ****
ı yüzünün dumanlı, zehirli, ateş-.. ıiiimı imlin, bl#] boş da bırakılmamışlardı, ı Allah kimi akibetine bırakmıştı? n'ıı İmalarında. inini hükümdarıydı.. İtil Aluİliydi, bilgiliydi.
21

x
Cinlerin basma geçmiş, yeryüzünü şenlendiriyordu.
Aralarındaki meseleleri, anlaşmazlıkları çözüyordu.. Bu, geyretinden dolayı, kendisine yeryüzü cinleri **(Hakem)** diyorlardı.
Fakat bazı iddiaları karşısında sinirleniyorlardı.
Hakem, yalnız yeryüzünün değil, dünya göğünün de hükümdarı bulunduğunu, oradaki meleklerin ona (Haris) dediklerini iddia ediyordu.. Tek bir Allah'ın varlığından, ö'nun ıier şeyi yarattığından bahsediyordu.. Şu dünya cennetleri neydi?.. Hasreti Allah'ın katında, hayale biîe sığmayan cennetlerden haber veriyordu.
Oraları gördüğünü, dilediği anda, görmekte olduğunu, söylüyordu.. Katta bu cennetlerin koruyucularının da başıydı o. Cennetlerde melekler kendisine (Azâzü) diye sss-t leniyorlardı.
Hazreti Allah huzurunda asıl adı ise **(îblis)** di.
O da ateşten yaratılmıştı ama, bu ateş dumansızdı.. Melek kolundan olan cinlerdendi.
Bu yüzden meleklerin en şereflilerindendi.
Yeryüzünde, göklerde ve cennetlerde çok sayılıyor, seviliyordu.. Diğer bütün melekler nurdan yaratıldıkları halde, îblis'e kendilerinden üstün gözle bakıyorlardı.
Cennet hazinelerinin anahtarları ondaydı.
Hazreti Allah'a en çok ibadet eden Iblis'di.
Onun meleklerin cin taifesinden olduğunu Hazreti Allah birçok emirlerinde bildirmişti... Meselâ birisinde şöyle buyurmuştu ve buyuracaktı:
O ise, cinden olduğu **için..**
(Kehf: 50)
Aradan çok geçmedi.
Yeryüzü cinleri, şeytanlarına ve şeytanlıklarına uyup-oralarmda ilk kanı akıttılar..
22

İldin bunu önlemeye çok çalıştı.
Mı r tarafta geziniyor ve haykırıyordu:
ı'.ırakın şu kavgaları.. Hazreti Allah sizi yalnız ken-luılluk etmeniz için yarattı.. Birçok kuvvetlerle be-
M)dl Hanları gerre değil, hayra harcayacaksınız.. Yer-n/nnetten örnek olacak..» • Itılar, taşladılar Iblis'i. i'.ılıat İblis yunuyordu.. Anlatıyordu: ı'ı vrenizde, en yakından en uzağa kadar, her şey Mi ıhın varlığını, eşsizliğini haykırıyor.. Bir az durup
.....ıiiz, incelemeniz yeter.. Kele ben Onu biliyorum..
ıiı m huzuruna çıkıyorum.»
lori dönmüştü bir kere.. Hep şöyle diyorlardı:
;ıcı!...»
ı u n ya göklerine çıktığımı, ora melekleriyle konim, hattâ sizlere gösterdiğimi biliyorsunuz..»
n|> kısa oluyordu: m ıı!,, Sihirbaz!...»
M
mk üstünde ve içinde, sizler gibi Allah'a asî kulların korkunç kalıntılarına rasladınız.. tbret ı ne Allah'ını tanıyoruz.. Sen kurnaz bi-• ı.nu'i, menfaatine çalıştırıyorsun hepi-
itiyor muyum?..» l rblla'e sırt dönüp, birbirleriyle dö-
• l.ıı sil BÜrdü.
.....IUı nylc kan akıyordu ki, kurumaya va-
I du durumu Hazret i Allah'a arz ettikçe, yılmaması, ılı ı mı cınrohmuyordu.
23

Nihayet, Hazreti Allah, yeryüzü cinlerinin akibe-tini takdir buyurdu. Halâk edecekti onları.
îblis'e izin çıktı.
iblis, Yeryüzü gökünün melekleriyle, bu zehirleyici ateşten cinlerin üzerine yürüdü.
Korkunç fakat kısa bir savaş oldu.
Semadaki cinler, yeryüzü cinlerim denizlere sürdüler. Çoğu boğuldu.. Bir kısmı adalara sığındı.. Fakat oralara da yetişildi. Tek bir zehirli ateşten yaratılmış cin bırakılmadı yeryüzünde.
Helak oldular ve cehenneme atıldılar eskileri gibi.
Gerçek biz. mutlak biz hem diriltiriz, hem öldürürüz. Biz (hepsinin) varisiyiz. And olsun, sizden öne© geçenleri de biz bilmişiz, geri kalanları da biz bilmişiz.
(Hicr: 23-24)
Artık onlar da, o azgınlar da, iblis orduları da toptan yüzleri koyun (cehennemin) içersine atılmışlardır.
(Şuara: 94-95)
Gerek yeryüzü, gerek melekler, bu savaşlar olurken pek üzülüyorlardı.. Fakat şimdi daha üzgündüler.
Yeryüzünden zehirleyici ateşten yaratılmış cinler, çekilip gidince, dünya pek başkalaşmışü..
Tenhalaşmıştı.
Neresine bakılırsa oradan hüzün sızıyordu.
Düşünülüyordu hep:
«Ne olacaktı yeryüzündeki bu kadar nimet?.. Bereket ve güzellikler kime hizmet edeceklerdi?.. Yoksa yeryüzü de Hazreti Allah tarafından yok mu edilecekti?..»
Dünyada ne varsa, bu şüphenin, üzüntünün, gömle-

,-.ım j;iyinmiş, titreyerek, korkarak bekleşiyorlardı sonlarım.
Keııdüerine kıymaması için Allahlarma yalvarıp ya-
karıyorlardı.
1 tu arada umulmayan bir şey oldu.
Bunu henüz hiç kimse bilmiyordu..
Tahmin bile edemiyorlardı.
îblis'e gurur gelmişti.
Kmrindeki gök cinleriyle yeryüzü cinlerim bozguna
Uğratıp helak edince, bunu Allah'dan değil kendisinden
bildi
Tek kuvvet ve kudretin, aklında ve bileklerinde oldu-ıı Handı.
İrin için hunu dile getiriyordu: «Alemlerin en büyüğü benim.. Artık bana tapılmalı-
|)ı
Yeryüzünde hükmedilecek kimse kalmayınca, İblis
p.ı.ı.'iv çıktı.. Yalnız, yardımcı melek kolundan gelme cinle, cennetlerin koruyuculuğuna ve hazinedarlığa deli il is, dünya yılları hesabıyla yaşadığı için, Ahiretde fonçti.. Melekler onu çocuk gibi görüyorlardı. Ahirette bir yıl dünyada bin yıldı. Hiç kimse, tbîis'in içine şeytan girdiğini, hattâ ken-ıiıı şeytanlığım farketmemişti. EBskJ sevgi ve saygılarını gösteriyorlardı.. Yaşma bakmıyorlardı. Kazandığı zaferi alkışlıyorlardı.
Ilılı.'i, çevresinden de bunları görünce artık kabına
illi.İlli..
ıpht'Hİz Hazreti Allah, İblis'in kalbinden geçenleri M İn. Varlığından yüzde yüz emin olan bir kulu böyle
, (»un gö rmeycnler neler yapmazlardı!.. llıı/.ıvtı Allah, bir süre daha sabretti.

îbiia'de herhangi hayra dönüş görmeyince, karar verdi.
Yeryüzünü öksüz bırakmayacaktı.
Onun yüzü gülecekti.
Nimetler neşeleneceklerdi.
Yeryüzüne öyle bir halife yaratıp bırakacaktı ki, onun soyu, kalbiyle, aklıyla, gözüyle, vicdan ve idrakiyle amel edecekti. Allah'ı görmediği halde, varlığını bilecekti.
Bu, İblis için büyük bir ders olacaktı.
Yeryüzü, melekler, üzülmeyeceklerdi.
Iblİ3 ise, aynı gururdaydı hâlâ..
«Alemlerin en büyüğü benim.. Bana tapümahdır.»
Sabrı da tükenmişti.
Nerdeyse meleklere emir verecek, onları kendisine secdeye çağıracaktı.
Meleklerin bunu düşünmeden kabul edeceklerini tahmin ediyordu.
Çünkü hiçbir meiek, kendisi gibi "ateşten yaratılmamıştı. Şerefli değildi.. Ona göre, nur kırıntılarıydılar an-
Ccliv*
Hele son zaferi!..
- ^jf
Günler birbirlerini kovaladılar.
İblis Dünya göğündeki melek soyundan gelen cinlere hükmediyor, Cennetlerin muhafızlığım ve hazinedarlığı yapıyordu yine.
Ara sıra da yeryüzüne inip geziniyordu.
Kazandığı zaferin tıpkısını yaşamaya çalışıyordu.
Yeryüzündeki varlıklar, îblis'in eski İblis olmadığını, değiştiğini anlamışlardı.. Neye rastlarsa tepeden bakıyor, horluyordu.

26

Varlıklar birbirlerine soruyorlardı:
«Ne oldu Hakem'e?...»
Onu koruyucu cevaplar buluyorlardı:
«Yoruldu.. Kazandığı zafer az şey midir?..»
«Ama yıllar geçti..»
«Ne çıkar?.. Dünyayı temizlemek uğruna beli bükül-lu. P.elki de hastalandı..»
«Değil değil.. Bize kızar gibi bakıyor..»
«Niçin?.. E'imizden geldiği kadar hürmetimizi gös-u 11 zoruz.. Esasen onun bize hükmetmesi doğru değüdir.. N ı ryüzündeki vazifesi bitti.»
Belki kızgınlığı eskiden kalmadır..»
«Nedir?..»
Sapıtan zehirli alevden yaratılmış cinlere ne diledi-vcrdik. Aç susuz bırakmadık.. Koruduk, gölgeledik. 11. ı mevsim en güzel elbiselerimizi giyip bakışların renkle iletirdik. Halbuki böyle mi yapmalıydık?.. Hakem bunlara ıif ve bize darılmış olacak.» Elimizde miydi?..» Hakem dinler mi?..» Ilılı.ı'ın Allah'ınn karşı tutumunda gevşeme olduğunun ılı l «rKum varmışlardı yeryüzü yaratıkları. **I .ınıın ılıı kOHU ..Inlar:**
nnı <> Hâkem değil.. Eskiden Allah'ına ibadet kletı döfci ilin iyi vakit bulamazdı..»
.m II. ıiıı/, namaz kıldığını görmedik..» İl ıpıl RUUU&?...»
|| ■ im V oyla yapsa, A İlah imiz kendisini he-■'.m.lıımlı. Btkltniza hâlâ Cennetlerdeki ve bi-■ i. İn nörcvlorine devam ediyor..»

27

«O halde ibadeti bırakmasının sebebi nedir?..»
Buna da bir kulp takıyorlardı:
«Belki yeryüzü o kadar kirlendi ki, Hazreti Allah böyle, akan kanları temizlenmemiş, bir toprakta ibadeti istememiştir. Kolay mı?. îkibin yıl süren savaşların utanç verici kızıllığı kimbilir ne zaman silinir?..»
Deriyi düşünenler de vardı.
Şunları söylüyorlardı:
«Hakem, Hazreti Allah'a dilekte bulunmuştur.. Topraklarımızda, hükümdarlıklarını yapacağı yeni bir millet istiyecektir.»
«Eskiler gibi sapıtacaklarsa ne lüzum var?..»
«Öyle bir halde bizlerin de yaşamamızın mânası kalmaz.»
Yeryüzü varlıkları, sözü buraya getirince, kendilerinin de yok olacaklarını düşünüp, büsbütün îblis'e hürmet gösteriyorlardı yeryüzüne yeni bir topluluğun getirilmesinde ön-ayak olması için.
Mümkün mertebe güleç yüzlü görünüyorlardı.
Ağırlamakta yarışıyorlardı.
Tatlı tatlı söyleşiyorlardı duyuracak sesle geçerken.
Bu ilhamlarında daima yeryüzünün ıssızlığını, bir şeyler bekleştiğini dile getiriyorlardı:
Bir dere şunları diyordu:
Çağû çağü
Akıyorum ne çıkar!.
Kıyılarvmdaki
Uç beş ağaç,
Şerit gibi uzanan
Çimenler için mi yaratıldı.?.
28

Kaç kuş,
Kaç böcek,
Veya canlı
Faydalanacak bereketimden?.
Arta kalanım ne olacak?..
Deryaları doldurmak,
Güneşte terlemek,
îçin midir koşuşum,
Telâşım?..
Uşakta,
Yetişemediğim
Aç topraklar var.
Rüzgârın uçurduğu tohumlar
Büyüyecek beşiği
Bulamıyorlar.
Bir el isterim Beni onlara götürecek. Kanallar yapıp Bereketimi taşıyacak. Ama hani?.. Değil uzanışını görmek, Ufuklarda bile belirmedi. Bir bahar dalı içleniyordu: *Güzelliğimin Beyazlığında Kahkalıalar savuracak, Penbeliğinde utanacak Bakışlara hasretim. Esintiler*
Ne tatlı sarsıyorlar beni!. Dökülen çiçeklerim Toprağa değil, Seveceğime serpümeli Kelebek kelebek.
29

Uzak değil. Pek yakında Meyvalarım Bastıracaklar beni. Bükülüp çatlayacağım. Kim devsirecek?. Artlar mı?.. Kuşlar mı?..
Arta kalanlar ne olacak? Geldikleri yere, Toprağa mı dönecekler Muratlarına ermeden?..
Bunlar gibi.. Gölgeler, kayalar, taşlar, canlılar, hep
aynı şarkılardaydılar.
Yeryüzü çektiği çilesini unutmuşa benziyordu.. Bir
yenisi için etmediği yoktu.
îblis'm hâlâ hükmettiği dünya semasında bulunan melek kolundan gelen dumansız cinler de onun değişikliğini f arketmişlerdi.
Sebep araştırıyorlardı:
«Haris, eski Haris değü.. Artık bize tepeden bakıyor. Halbuki yeryüzü cinlerini mağlup etmek için nasıl dövüşmüştük?.. Hiç bir fedakârlıktan kaçınmamıştık.. Haris, işi bitince, bize itibar etmez oldu.. Kanımız da bir..»
Böyle diyorlardı ama, savunuyorlardı:
«Dertli galiba..»
«Onun ne derdi olur?.. Allahrauzm en sevdiğidir...
Her dileği oluyor.»
«Belki yeryüzünde işsiz kaldı.. Canı sıkılıyor.» «Olabilir.. Dalgın bir hali **var..** îbadet saatlerini unuttu.»
30
En çok, • takındığı gurur dokumuyorgörene. Ne in, im- haldir o!. Haris nereden bulup giydi o kirli el* [?.. Güzelliği, çirkinlikle yer değiştirdi.» lanırım bizim için üzüntüdedir.. Bu düşünceli hnli-iH gururlandığına veriyoruz.»
Çok şükür mesuduz.. Neden üzülsün?..»
Biliyorsunuz ki, biz dünya göğü cinleri dünyama
ıietıluğunu yapmaktayız.. Dünyayı karıştıranlar,
ı intanlar, imha ettiğimiz zehirli ateşten yaraiıl-
lerdi.. Bunlar cezalarını bulunca dünya boş kal-
I I İnilde bizim de vazifemiz bitti.. Belki yok edilece-
nHiceye ulaşınca, boyunları bükülüyordu, ı ırlıılıış çareleri arıyordu onlar da. Ti-ıı <;nre, yeryüzüne yeni bir topluluk' getirmekti. Itıinıı da ancak iblis, Allah'a yalvararak yaptıra-ı
î'ünün cinleri, bunu hatırlatmak içine gök-ıiiıın, İblis geçtikçe söyletiyorlardı. ;ıv, yıldızlar, samanyclları, bulutlar, rüzgâr-Li ilhamdan ilhama'koşuyorlardı.. Biri bitirmece başlıyordu. 11 inliyor dinliyor, sonra için için gülüyordu, ı neler düşünüyorum, siz hangi muratların pe-
diyordu. «Hayır, artık yeryüzünde oraya lı hiçbir topluluk bulunmayacak. Ben murat
n .....m bunu kimse yapamaz. Çünkü tek kuv-
Ipetll benim, Biraz daha sabredin.. Bana secde
■ mı ıiıı vereceğim.»
Ihltl ' '< un. ıl.-Kİe dolaşıyordu sık sık.
. Hunimi elliği melek soylu cinlerini
"lıı
I di »joıjkmlık içindeydiler.
31

Kafa patlatıyorlardı.
İblis in değişikliğinin sebebini bulamıyorlardı.
Nihayet şunda karar kılıyorlardı:
«Azâzil üzülmesin de kim üzülsün?... Yeryüzünde bir topluluk vardı.. Helak edildi..
Hükümdarlığından oldu. Üzülen, elbette aksileşir.. Gözü kimseyi görmez olur.. Yoksa gururlu değildir Azazil..»
Onlar da yeryüzüne bir topluluk yaratması için-Hazreti Allah'a dua ediyorlardı.. Yalvanyorlardı.
Cennetlerde bulunanlar, o akla hayale sığmayan güze'likl er, ileriyi düşünüyorlardı.
Şimdiye kadar yeryüzünden, sık sık, Allah'a kulluk etmiş olanlar gelip yaşamaya başlıyorlardı cennetlerde.
Artık orada hiçbir topluluk yoktu.
Olmayınca gelecekler bulunmayacaktı..
Cennetlerin güzellikleri kime çalışacaklardı?..
Şimdiye kadar giren bir avuç kullara mı?..
Halbuki ne hoş oluyordu öyle bir kulu karşılamak, alıp cennete pokmak!..
Her seferinde bayram havasında yaşıyorlardı.
Bu bayramların gerisi gelmeliydi..
Cennetler bütün varlıklarıyla, Hazreti Allah'dan, yeryüzüne yeni bir topluluk göndermesi için yalvanyorlardı.
İblis, onların bu halini gördükçe, dişlerini sıkıyor, kendisini hatırlamadıkları, ona baş vurmadıkları için kızıyordu.
Ne bön şeylerdi bunlar!.. Niçin îblis'in hâlâ kudret ve kuvvetini anlamamışlardı?..
Cennetlere girenler, her an mükafâtlanırlardı binbir türlü.. Bunlar Hazreti Allah'ın hazinelerinden verilirdi.
Hazinelerdeki cevherler, adı bile bilinmeyen zenginlikler, korku içindeydüer..

Cennetlere gireceklerin ardı kesilince, onların varil | hiçbir değer taşımayacaktı. Belki vazifeleri bitti diye - kılığa sokulurlardı.
Halbuki mü'min kullara yakıştıkları kadar kime yakmıyorlardı!.. Güzellikleri, kıymetleri, milyonlarca misli
fordu.
'.'ne düşünüyorlar, hemen buluyorlardı diğerleri gi-
ı»
Secdeye kapanıp, Allahlannm huzurunda ağlasıyor-lı Muratlarını sayıp döküyorlardı. Mutatları belliydi.. Yeryüzüne, helak edilenlerin ye-lııı yeni topluluk yaratılması. i«, güya sabrediyordu ama, küplere biniyordu. ı bunlar, kendisini değil, Hazreti Aliah'i. uluıu-nlı.. lblis'de hiçbir olağan üstü kuvvet ummuyorlar-I »ıı ilinmüyorlardı.
t. Îblis'in sabrı taştı. ı nar verdi..
cikmeyecek, kime rastlarsa, kendisine tapmaya ıcııktı. Tapanlar kulları, tapmayanlar düşmanları ı.. Kullarından ordular hazırlayacak, düşmanla-ı mı h |„ i.- ecekti.
Inn yaratılmış meleklerse, bambaşka kuşkudayım ı iıı m hir şeyler düşündüğünü farketmişlerdi. lı. ı.' yeryüzünü, göğü cennetleri, hazineleri dolaş-"i .uİRİıileri'n, sözleşmişçesine, Allah'dan diledikleri-iıi. ce bu kuşkuları artıyordu. [1] ı lanlı her önlerine çıkanı:
akıllanmadınız mı?.. Yeryüzüne yeni bir toplu-
tı mek mriııdir?. Hangi topluluk geldi de Allah'a âsi
l lahl 109 ikibin yılda olanlar dün gibi karşımız-
(İM i İn ı, ıiMiıfııal, kan, kin, kötülük, ssuklık saracak
■ m ıı I 'ı, l.iH.aıl'. sapıklıkta Arşla beraber titriyece-
n A.Inn 3

giz.. Bırakın böyle istekleri.. Bilirsiniz ki Hazreti Allah, yaratıklarını pek sever.. Yüzlerine duramaz.. Arzunuzu yapmaya kalkışır.. Tekrar acı çekeriz. Varsın yeryüzü boş kalsın.. Gök donsun.. Cennetlerin kapısı kapansın.. Hazineler sönsün., çekilecek çileden bu türlüsü daha iyidir.. Siz Hazreti Allah'dan isim vererek bir şey dilemeyin.. Hayırlısını dileyin.»
îbilis bu sözleri de işitiyordu.
Memnun oluyordu.
«Nurdan yaratılmış melekler benden yanadırlar..» diyordu. «Esasen onlardan daima en büyük itibarı gördüm.. Benim, tek şereflileri olduğumu bilirler., öyle sanıyorum ki arzuladığım anda, bana ük secde edecek bunlardır.»
Hazreti Allah'a ne malûm değildi ki!..
O, içtekinin içini de bilirdi.
Iblis'in gurura kapılıp, ululuğunu ilân etmeye hazırlanması üzerine, derhal emrini verdi.. Böylece, îblis'e hanidir vereceği dersi çabuklaştırdı»

n

SÖNEN GURUR

[1] uma günüydü. ı »netlerde, yeryüzünde, gÖkde, diğer âlemlerde bu-lnujka bir haldeydiler. '»ivleşine genişleyip hafiflememişlerdi. M M m. lir kaybettikleri neş'elerini bulmuşlardı, iniyorlardı. ■ ı >* -lebini araştırıyor, bulamıyorlardı, m. ..(>■ «266, Milad'a 5643 sene vardı daha. .....i.una bir hesapla, yeryüzü, şimdikinden yedi bin yıl öncesini yaşıyordu.

ıııtHİi.. Sevinip neşelenmelerinin ilk müjdesini, nlnki nurdan yaratılmış melekler aldılar. Itırında tblis de vardı. ıı Allah, onlara beklemelerini, emrini büdirece-

II mu.'jlu.

•i M Inndılar.

11 Allah, ne anlatmışsa, ne düemişse, hep gönül-•ıtı Klmbilir yine hayırları için neler dtiştin-lâhlarıl.

. Miiıuımıyan, sadece merak eden tblis'di. nıılİMİll bir ıjcyler geçeceğini lü^setmiştL

•, Ihlin'ln bu haline şaşırmışlardı. namayıp mınmUr oldu:

«Ey iblis!.. Sen Allahımızın en çok lütfuna uğrayansın.. Neden toplanma emri aldığımız halde sevinmedin?.. Heyecanlanmadın?. Buruldun?..»
iblis önce açılmadı: «Size öyle gelmiştir..» dedi.
Israr ettiler:
«Yoksa bildiğin bir şey mi var?..»
Bu yetti., iblis gururlandı:
«Elbette bildiklerim vardır.. Çünkü ben en âlimini-zim.. Yeryüzü, gök, cennetler avucumım içindedir.. O iimirn sayesinde değü midir ki, yeryüzünün zehirli ateşten yaratılmış cinlerini yendim ve görülmemiş bir zafer kazandım.. Sizler nihayet nur kırıntılarından yaratıldınız.. Ben yekpare ateşim.. Hala benim hakkımda şüpheli konuşmanla! hayret ediyorum..»
«Konuşmadık ki.. Hakkmı verdik.. Allahımızın e»; çok lütfuna uğrayan olduğunu, gizlemeden, söyledik.»
İblis elbette, Hazreti Allah'ın kararından habersizdi. Niyetini açıklamak işine gelmedi.. .
Son sözünü söyledi:
«Bekleyin göreceksiniz..»
«Yoksa anlatmaya mezun değil misin?...»
İblis cevap vermedi.. Güzelliğini çirkin leştire çirkin-leştire güldü sadece.
O anda, da Hazreti Allah, niçin toplandıklarını haber verdi.
Yeryüzünde kendisinin emirlerini yürütecek bir halife yaratmaya karar vermişti.
Melekler şaşırdılar.
Nasıl olurdu?..
Yeryüzü var olduğundan beri, orada yaşayan her topluluk sapıtmış, Allah'a isyan etmiş, dövüşmüş ve kan akıtmıştı.
En yakın misali, son cezaya çarptırılan Zehirli ateg-

ııtıhm cinlerdi, iki bin yıl savaştıktan sonra, Haz-Vlinlı onları yoketmişti.
I tatma, yalnız, kendileriydi sapıtmayan, Allah'a şük-
oiıu uluyan. < I huldü neden buna karar vermişti Hazreti Allah?..
ir.ı işittik sandılar. ı ıkut yanlış değildi... İşte, emri açıktı:
Hani Rabbin meleklere: «Muhakkak ben yer yüzünde (benini emirlerimi tebliğ ve infaza memur) bir halife (bîr insan, â-dem) yaratacağım?» demişti ..
(Bakare: 30)
ki r, Iblis'e baktılar.
. yine gülüyordu ve: «Gördünüz mü?..» der gibi ıı 11 almıştı.
ı ı kendilerini tutamadılar. Sevgili Aîlahlanna u/millilerini sayıp döktüler:
İti» seni hamdinle teşbih ve seni takdis (ayıplardan, eş koşmalctau, eksikliklerden 11 nv.ih) edip dururken (yerde) . Orada bozgunculuk edecek, kanlar dökecek - kimse nü yaratacaksın demişlerdi melekler.
(Bakare: 30)
idi \ii.ih meleklerin üzüntülerini şöyle buyura-
AİhıiI (da): «Si/in bilmeyeceğinizi her
lıılıl* İH'ıı İninin:.» demişti.
(Bakare: 30)

Melekler, yatıştılar.
Hele, bilmediklerinin ne olduğunu araştırmaya kalkışmadılar. Mademki Hazreti Allah öyle söylüyordu, no kadar kafa yorsalar bulamayacaklardı bundaki hikmeti.
Tek sararan ve bir şeyler sezen Iblis'di.
Hazreti Allah'ın, kendisinin gururlandığını, ululuk tasladığını, nerdeyse bunu ilân edip yaratıkları secdeye çağıracağını, bildiğini anladı.
Yeryüzüne yaratacağı halife bu maksat içindi. îblis'l •nihayet bir kul olduğu gerçeğine götürecekti.
Meleklerin bilmedikleri maksat açıktı.
Fakat İblis, artık iyice gururunun esiriydi. Bir türlü saptığı yoldan dönmüyordu. Kurtulmuyordu.
Aklından şunları geçiriyordu:
«Allah'ın yaratacağını açıkladığı halife benden büyük olamaz...»
Düşünüyordu da:
«Acaba hangi şeyden yaratacak?...»
Halbuki aklına kendisini de Hazreti Allah'ın yaratmış olduğu gelmiyordu.
Az sonra, Hazreti Allah, Yeryüzüne halife yapacağını topraktan yaratacağını açıklayınca, iblis rahatladı.
Çünkü kendisi ateşten yaratılmıştı.
Diğerleri, hele toprak; hakirdi.
Yine yaratüanlarm en şereflisi olarak kalacaktı. Hazreti Allah'ın, yeryüzü halifesini topraktan yaratacağını bir kaç kere dinledi:
...(Ailah) onu (Âdemi) topraktan yarattı, sonra ona «ol» dedi, o da (can gelib) oluverdi
(Âl-i îmran: 59)
38
Ki o, yarattığı her şeyi güzel yapan, insanı (Âdemi) yaratmaya da çamurdan başlayandır.
(Secde: 7)
O, insanı bardak gibi (çınlayan) kupkuru bir çamurdan yarattı.
(Rahman: 14)
O, sizi daha topraktan yarattığı zaman...
(Necm: 32)
Allah sizi yerden ot gibi bitirdi.
(Nuh: 17)
(blls, Hazreti Allah'ın yeryüzü halifesini topraktan ı hakkında şüphelerinden sıyrılınca, rahatladı. wvindi. Demek, Allah onun içinden geçirdiklerinden ı» . ıı değildi. Yine yeryüzüne bir topluluk kazandıracaktaki nimetleri sahipsiz bırakmak istemiyordu. Elin Ura İblis'i hükümdar yapacaktı. Il.l11. yaranmak istedi. Hazreti Allah, yeryüzünden ılllerse koşup getirecekti sözde. Fakat Hazreti Al-. li.ıı , lu«; itibar etmedi.. Cebrail'i çağırdı. li'ıı, kızdı.. Toplantı dağümıştı. ıı yeryüzünde aldı.
*** ****
ıı. un planlamıştı îblis.
ı. toprak almasına mâni olacaktı Cebraü'-rooektl. İnlin, << vi.nul, Mikail, tarafa ve Azrail) adlı

dört melekten pek haz etmezdi.. Her nedense onları ken dişine rakip bilirdi.
Bu suretle Hasreti Allah'ın katında Cebrail'in itiban nı düşürecekti.
Derhal işe girişti.
Yeryüzünü, Cebrail'e toprak vermemeye hazırladı.
Konuya şöyle girdi:
«Ey Yeryüzü!.. Nasıl yaratıldığından haberli misin?.»
Yeryüzü büyük konuşmadı:
«Bir kere anlatmıştın ey Hakem!..»
«Yine hatırlatayım. Hazreti Allah, âlemleri sudan halk etti. İlk önce âlemlerin yerinde su vardı.. Arş bu su üzerindeydi.»
O, hanginizin ameli daha güzel olduğu (hususunda) sizi imtihan etmek için gökleri ve yeri altı günde yaratandır. (Bundan evvel ise) arşı su üstünde idi...
(Hûd: 7)
îblis bir az sustuktan sonra, devam etti: «Hazreti Allah, Âlemleri yaratmayı dilediği zaman, bu suya hareket kudreti verdi.. Her şey bitişik halde, gaz zerreleri yapışırken ayrıldılar. Hani bulutlar çarpıştığı zaman şimşekler çakar, yıldırımlar olur... İşte öyle. Bir çok Ateş parçaları vücut buldu.. Ayrıldıkları yerde tutundular boşlukta.. Dönerek soğumaya başladılar. Ay-ve sen ilk soğuyanlardansınız. Güneş hâlâ soğumadı. Senin de için .ateştir. Zaman zaman dağlarının deliklerinden fışkıran ateşler bunun ispatlayıcısıdırlar.»
40

Cteklerie yer bitişik bir haldeyken biz on-lan birbirinden yanb ayırdığımızı, her diri şeyi de sudan yarattığımızı o küf r edenler görmediler mi? Hâlâ inanmıyacak im
onlar?..-
(Enbiya: 30)
11//i) sordu:
ı Hâkem bunları niçin bana hatırlatıyorsun?...»
lAcolc etme, öğreneceksin.. Böylece yaratıldın.. Üze-
ı-lar gezindi.. Soğutuldun.. Gökten su yağdınî-
n toprak olan dışın canlandı,. Şu övündüğün gü-
ıı>" I *U* r hayat buldu.»
Allah gökten (buluttan) su (yağmur) indirdi de onunla yer (yüzün) e, ölümünden
sonra, can verdi...
(Nahl: 85)
şükranlarını sundu: 11a harnd ederim.» " • n ı Allah, sendeki bütün hayvanları sudan lıal-
/lllnh her hayvanı sudan yarattı, tşte bunlu nlun kimi karnı üstünde yürüyor, kimi İki ayağı üstünde yürüyor, kimi de dört (■yağı) üstünde yürüyor. Allah ne dilerim yaratır. Çünkü Allah her şeye hakkıyla İt »«lirdir
(Nur: .45)
, . ı., .„ ı,. I n 1.1 ■ ■ r.
I
sonra, Yeryüzünün dikkatı-
41

«Ey Yeryüzü!.. Yaratıldığın andan beri sende bir eksilme oldu mu?,..»
«Karışıp, buruşup duruyorum...»
«Bunlar bir şey ifade etmezler. Senden bir avuç dolusu varlık büe başka âlemlere gitmedi. Bazan rüzgâr ve kasırgalar, tayfunlar olur.. Üzerinde güç yetirdikleri şeyleri yolar alırlar ama, yine bunlar sana dönerler.. Güneşin kızgınlığı altında suların, her çeşit varlığın terler.. Havaya buharlar gider.. Göklerinden dışarıya çıkmazlar.. Yağmur olup yine sana yağarlar.»
«Doğru.. Allahımm emanetini muhafaza ediyorum o« nun bağışladığı imkânlarla...»
«Bilirsin ki yeryüzünün asıl hükümdarıyım. Bunu ben sağlıyorum..»
«Şüphesiz yardımın var..»
«O halde sakın emanetine ihanet etme!.. Ben de göa kulak kesileceğim.. Olur ki, gelen bulunacaktır. Senden bir şeyler alıp gidecektir. Getirmemek üzere yapacaktır bunu.. Allahmıa karşı mahcup düşersin.. Elbette ben de dikkat edeceğim ama, her zaman burada bulunmuyorum. Yeryüzünün hükümdarı olduğuma göre, Hazreti Allah senden bir şey dilese, bunu benim aracılığımla yapar. Benden gayrısına güvenme.. Aldatılırsın.»
«Olur..,»
îblis ayrıldı...
Fakat yeryüzünün göğünde kaldı.. Ne olacağmı incelemeye koyuldu. Bir taraftan da, yeryüzüne bakıyordu. Araştırıyordu.
Hazreti Allah'a nasıl bir toprak götürmeliydi?..
Bin bir çeşit renkte ve özde toprak vardı.
Karar verdi. Tuzlu toprakla, hoş kokulu toprak götürecekti.. Yaratılacak yeryüzü halifesi bu iki koku ve lez-

/H<- malik olarak canlanırsa, güzel olurdu. Hazreti Allah memnun kalırdı.
folla, ilerde, Halifenin aklını da çelebUecekti.. «Senin toprağını ben seçtim..» diyecekti.
İl »i is daha fazla düşünmeye vakit bulamadı.
•brail yeryüzüne inmişti. V.ı-yüzüne emri tebliğ etti. Vrryüzü razı olmadı: Ey Cibril!.. Benden bir şey alınırsa şeklim ve varilin »/.ulacak, eksilecektir. Hakir düşerim. Bundan Al-IHlı ima sığınırım.»
' Jebrail, yeryüzüne hak verdi.
«Indan toprak alacaktı ama, yerine bir şey verme-ı P.oylece hakir düşürmemeliydi.. Ne verecekti?. Dön-H.'ılı'ından öğrenmeye gitti. 11 il ı s, Cebrail'in dönüşünden memnun kalmıştı. inip karar verdiği toprağı alacakken bu sefer Mikail,-
l< ligini gördü.
M ılın il ile, yeryüzü aynı şekilde konuştular. Mikaü de
i|> *y;*\\t\.
İtti aı>fcr Azrail geldi.
yi rai, utana utana ona da aynı kaygısını sayıp
▪l
A/.m il!.. Cebraü ile Mikaü'e de söyledim. Ben-ı im .uy alınırsa şeklim ve varlığım bozulacak, eksile-
ı ıı ılır düşerim.. Bundan Allah'ıma sığınırım..»
ı ili, İİİI.'.İİİIKİÜ.
ıllnüşte yoryü/.ü haklıydı.
ı .ı ahnaoak toprakla Hazreti Allah bir halife yalımın ıılunr yeryüzüne gönderecekti.. O hal-
ı.....v olımıyonlu. Bu halifeden üreyecek soy
ti İM.l.uiiıı toprağa dönecek, dağılacaktı.. Gi-

decek ancak bir ruhtu.. O da esasen yer yüzünün, malı değildi.
Bunlar) hatırlattı yeryüzüne.
Sonunda şöyle dedi:
«-Ey Yeryüzü!., Cebrail ile Mikail eli boş döndüler Al-îahlarınm huzuruna.. Senin Allah'a sığınarak onlara toprak vermediğini söylediler. Ben eli boş dönmeyeceğim. Toprak almadan gitmemek için Allah'ıma sığınırım.»
Yeryüzü, Azrail'in Allah'a sığınarak işe başladığını görünce, ses çıkarmadı.
Azrail çok düşünmedi.
Özünde her şey olan topraklardan topladı.. Siyah, beyaz, san, kırmızı ve diğer renklerdeydi bu topraklar.
İblis, Azrail'in yolunu kesti.
Onu kandırmak, oyalamak istedi:
«Ey Azrail!.. Bu ne biçim toprak alıştır?.. Yeryüzüne halife yapılacak yaratığın soyu renk renk olacak.. Bence önce Allah'a git.. Danış..»
Azrail adırış etmedi:
«Ben her türlüsünü götürürüm. Sevgili Allah'ım dilediğini beğenir.»
«Kokan, yapışkan toprak bile aldın.»
«Olsun..»
Azrail gitti.
iblis çok kızmıştı.
Bunu yeryüzünden çıkardı. Bağırıp çağırdı.
Sonunda tehdit etti:
«Sen emrimi dinlemedin. Göreceksin, bundan sonra sana rahat yüzü göstermeyeceğim. O zehirli ateşten yaratılan cinlerin günlerini bile arayacaksın..»
Ibüs, son bir ümitteydi. Tuzlu ve hoş kokulu toprak aldı.. Cennete çıktı.

44

B«lki, Hazreti Allah, Azrail'in getirdiği yapışkan, kolum toprağı beğenmezdi.
l uinya yıllarıyla otuz beş yıldan beri, cennette bir i.. .ı i, yerde uzanmış yatıyordu.
Bu, Hazreti Allah'ın yeryüzüne halife yapacağı yara-
111:ııı iH-deniydi.
Hazreti Allah, Azrail'in getirdiği her renk toprağı [1] iniş, hattâ îblis'in getirdiğini de kattırarak, suyla-
'i t n iş ve yuğurtmuştu. idini de verdirmişti. filmdi bu beden olduğu yerde kuruyordu.
işmiş ve kokmaktaydı. Azrail'in getirdiği toprakta her renk vardı.. İyisi, fe-lıılunuyordu. Kimi sert kimi yumuşaktı.. <' halde, Yaratılacak halifenin soyu bunlara çekecek-lı ı'ıı içlerinde her renkten, her huydan, her ahlâktan bu-klı. Melekler ve îblis, merakla çamurun kurumasını bek-
ııİL. Kurudu.. Testi gibi sertleşti. Onu toprak veya topraktan alınmış mânasına gelen ı (lOdın) diyorlardı. Iı ın'in dış görünüşü tamdı. hu bu haliyle varlıkların en güzeliydi, hû ir canlandığı zaman ne olacaktı. huzursuz olan îblis'di. ıı men hemen her gün geliyordu. Aılrın'e tekmelerle vuruyordu..
Çıkardığı testi sesini ulu Ve onu tehdit ediyordu: ı kilem! Son bu türlü sesler çıkarmak için yara-lıii in mıluuııl vur. Şimdiden söylüyorum, bana sal-ı boşlaman, Beni helak ederim.»

45

Melekler, Âdem'in dış güzelliğine hayrandılar ama, bir taraftan da korkuyorlardı.
îblis, onları Âdem'in çevresinde topluyordu.. Tekrar tekmeliyordu.. Açık her yerinden içine girerek dolaşıyordu.
Sonra çıkıyor, onlara anlatıyordu: «Bu cesetten korkmayın.. Çünkü (haşa) Allah sağırdır. Cesedin ise içi koftur. Bana kuvvet verilirse onu mağlûp etmem işten büe değildir.» Bazı melekler düşünüyorlardı: Bu toprak ıslatılıp çamur oldu ama, ateşte pişirilmeden nasıl testi toprağı gibi pişti?..
Bedende her renk toprak var. O halde Âdem soyunun her birisi, duruma göre renk değiştirebüecek. Aynı insanda iyilik ve kötülük, sertlik yumuşaklık bulunacak.. Bunlar üredikçe artıp eksilecekler..
Yeryüzünün canlıları, çeşit çeşit usullerle ürerlerdi. Hepsinde, otların bile erkeklik dişüiği vardı. Âdem'de böyle şey yoktu.
Dış bedeni tırnak penbeliğinde bir tenle kaplanmıştı. En küçük bir tüy, benek, leke görünmüyordu.
Aradan böylece beş yü daha geçti. Âdem'm cennette cansız kaldığı zaman kırk dünya yılma yükseldi.
Bir gün Hazreti Allah, îblis de dahil olmak üzere, cennet meleklerini toplattı.
Âdem'e secde etmeye hazırlanmaları için. emir verdi. Melekler derhal kabul ettiler.
îblis etmedi.
Bin dereden su getirdi. Ateşten yaratüdığım, Âdem,-

.....ı olduğunu söyledi..' Vazifelerini ve yaptığı işleri döktü.
Hani meleklere: «Âdem'e (yahut: Âdem için Allaha) secde edin.» demiştik de (şeytanların reisi olan) îblis'den başkası hemen secde etmişlerdi. O ise dayatmış, kibirlenmek istemişti. (Zâten de) o kâfirlerdendi.
(Bakare: 34)
And olsun, biz inşam kuru bir çamurdan, suretlenmiş bir balçıktan yarattık.
Cann'ı da daha önceki çok zehirleyici a-teşten yarattık.
Hatırla o vakti ki Rabbin meleklere: «Ben, demişti, kuru bir çamurdan, suretlenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım.»
O halde ben onun yaratılışını bitirdiğim, ona ruhumdan üflediğim zaman siz derhal onun için secdeye kapanın.»
Hıınıın üzerine meleklerin hepsi toptan Herde etti.
Ancak İblis bu secde edenlerden olmaktan (gtldnarek) dayattı.
(Ounab-ı Hak): «Ey iblis, sen neye secde «MİoıılerIe beraber olmadın?..» dedi
11 »I IH: «Ben, dedi, kuru bir çamurdan su-.. ıı.Mimit) bir balçıktan yarattığın beşer ı« ı.ı »<-«-«lr> edeyim diye var olmadım.»
t(V.ıwi>ı ıiak) şöyle buyurdu: «O halde vıii iHuiMİıuk. (.'linkti aea artık koğuknuş-
»MİMİi r »
(ItovMiı CUIJ) «İlle şüphesiz ceza gününe **<• lânH mıln tependedir.»**
4?

(iblis istedi:) «Ey Itabbim, dedi, öyle) < bana (insanların) kabirlerinden kaldınlıı cakiarı güne kadar mühlet ver.» (Cenab-ı Hak) buyurdu: «O halde wn (Allah katında) mâlımı olan (bir) zam um gününe kadar geelktirilenlerâensi (İblis devam etti:) «Ey Kabbim, de beni azdırdığın şeye (rahmetinden etmene) mukabil ben de andolsun j (yüzün) de onlar (m ma'sıyetlerini) h halde süsleyeceğim (onları kendileri hoş göstere coptan). Onların hepsini, tt» tan. muhakkak İsi, azdıracağım.» (Cenah-ı Hak ilân etti:) «Ancak onlard ihlasa erdirilmiş kullarım müstesna. •> Bııyrtrdü kî: «İşte bu, bana göre *(hıvı* lâyık) oîa>ı doğru bir yoldur.» «Benim, kullarınım üzerinde senin hiç tahakkümün yoktur. Meğer ki azıp sapa lardan sana tabi olanlar olsun.» «Şüphesiz seksiz onların topuna va'd ol narı yer cehennemdir.»
(Hıcr: 26-1.
Andolsun, sizi (evvelâ) yarattık, son size suret verdik. Sonra da melekler «Âdem'e (yahut âdem için Allah'a) seo edin» dedik. Hemen secde ettiler. Fal İblis dayattı, secde edicilerden olun» (Allah) dedi: «Sana emrettiğim zam secde etmemen (i mucib olan, seni sec itmek) den meneden (sebep) neydi?» (1 iis) dedi: «Ben ondan (Âdem'den) hayl

hyım. (Çünkü Beni, atehten yarattın, onu çamurdan yarattın.»
(Allah) öyleyse, dedi. hemen in oradan. artık senin orada kibirlenmen, kafa tutman gerekmez. Hemen çık (git). Çünkü sen alçaklardansuı.
(İblis) dedi: «Bana (halkın) dirilin kaldırılacağı güne kadar mühlet ver». (Aîialı) dedi: «Ser* mühlet verilmişlerdensin.» (İblis) öyley&c. dedi, (madem ki) sen beni azgınlığa ıhâlikûnı ettin, ben de bu sebeple, andoI--,v;u ki, onlar (ı saptırmak) için sessin doğrn yokında (pusu kurup) oturacağınım.
(İblis devam etti): «Sonra, and olsun, onların ohîerbiden, arkalarında[1]*:, sığlarından, sollarından, kendilerine geleceğim (musallat olaeağnn). Sen de onların çoğunu şükredici (kimse) ier buîmavacaksa^» (Allah) dedi ki: «(her yönden) zem ve tahkire uğramış ve fralîmetîMidteîV) koğal-KİİÎŞ olarak çık oradan. Yemin ederim ki, onlardan kim sana oyarsa eehens'eırî bütün sizden dolduracağım.».
(A'raf: 11-18)
(Şunu da) hatırla ki biz meleklere «Âctenı için secde edin» demiştik ve onlar secide rt mislerdi de İblis etmemiş, «Ben bir ea-iBttT olarak yarattîğaı kişiye secde eder
İlliyim "... dnilİSlİ.
(Ylnn) dftdl ki: «Benden sereni kıldığın IHİ (aılıım da) kim oluyormuş, bana haber
... — 4

vsr? Eğer beni kıyamet gününe kadar ge-ciktirîrsen, andolsun ki, onun zürriyetinl, birazı müstesna olmak üzere, behemehal kendime bend ederim.» (Allah da): «(Defol) git, dedi, artık onlardan kim sana uyarsa şüphesiz ki cehennem hepinizin cezasıdır, tastamam bir ceza».
«Onların, içinden gücünün yettiği kimseleri sesinle yerinden oynat, onlara karşı süvarilerinle, piyadelerinle yaygara çıkar, mallarına, evlâtlarına ortak ol, onlara va'd et. Şeytan (bu)! Onlar bir aldatıştan başka ne va'd eder o? » «Benim gerçek kullarım (var ya) senin onlar üzerinde hiçbir hakimiyetin yoktur. (Onlara) vekil olarak ilabbin yeter.»
(Isra: 61-65)
Hani bsz meleklere: «Adem içim secde e-öin.» deîîîîştik de iblis'den başkası hemen secde etmişlerdi. O ise, cinden olduğu için, Eabbinin emrinden dışarı çıkmıştı. Şimdi siz beni bırakıp ta onu ve onun neslini (avenesini). hepsi s;zîn düşmanınız o?dıı-ğu halde, dostlar edin!r nusiriz? Zalimler için.ne kötü trampadır (bu!).
(Kehf: 50)
Hazreti Allah'la, îblis'in konuşmalarını dinleyen melekler pak üzgünlerdi.
Hattâ bazıları birbirlerine şöyle fısıldıyorlardı: 50
11 Lazreti Allah, Âdemi bizzat kendisi yarattı ki, tblis ıı Ilınmasın...»
■ •!. da, Hazreti Allah'ın: «SÎZİN BİLMEDİKLERİNİ/1 HF,N BtLtRtM.» buyurmasının sebebini anlamışlar-rtılı. Hazreti Allah, îblis'in kendisine bağışlananlardan şı-
.....|ı gururlandığım görmüş, ona ders vermişti.
IblİH, cennetten kovuldu. Oyl<»HÜıe bir gurur balonu söndü. Mcl.kler, Âdem'in canlanmasını ve secdeyi ifa etme-liMjıyorlardı.
itler l>u bekleyişleri esnasında, hep îblis'in basma ■ ı hatırlıyor, ibret alıyorlardı, ıı ı/.n>:i Allah'la iblis arasında geçen konuşmalardan ıı tiırlayınca, bitmeden diğeri kulaklarında uğul-lıı
Rabbim o (münazara) zaman (ında) meleklere demişti M: «Ben muhakkak ça-nıınlıuı bir insan yaratacağım.» «Artık onu (n hilkatini) tamamlayıb içe-rlnlııe ruhumdan üfürdüğüm zaman ken-dİNİ İçin derhal (bana) secdeye kapanın». BlIBUn üzerine bütün melekler toptan sec-.ı< Hınıs,
\ ıiını/ İblis kilıirlenmeye yeltenmişti. (Za-«•••ı •>. «ılın ı İlahîde) kâfirlerdendi. ıiııvuMİıı «Ky iblis, iki elimle (yani biz-ıi> y ıı ı ıı Ilımıma secde etmenden seni
51

hangi *[ev] naen'etti? Kibirlenmek mi isle din. Yoksa yücelerden mi oldun?», (iblis) dedi: «Ben ondan hayırhyım. Beni ateşden, onu ise çamurdan yarattın.» Buyurdu: «Hemen buradan çık. Zira artık sen taşlanan (rahmet-i ilâhiyeden koğn lan bir mePun) sun.» Ve şüphesiz ki ceza gününe kadar lanetin senin üstündedir.»
(İblis) dedi: «Ey Rabbim, o halde (insim kırın) tekrar dirilecekleri güne katlar bana mühlet ver.» Buyurdu: «Haydi st'«ı mühlet verilenlerdensin.» (bence) mâlımı olan zamanın (bir) gününe kadar.» (İblis) dedi: «Sensin izzetine (mutlak kudretine, kahrına) ande derim ki ben de artık onların hepsini muhakkak-azdıracağım.» «İçlerinden ihîâsa erdirilmiş (mümin) kullarım müstesna.»
«Andolsun, cehennemi sendîn (senin cinsinden) ve onların (insanların) içinden sana tabi olanlarım hepsi ile doldy.raoa ğun».
Melekler, bu konuşmalardan bazı gerçekler meydana çıkarıyorlardı...
Şunlardı bunlar:
Hazreti Allah, Âdem'i canlandırdığı zaman secdeyi yapacaklardı.. Şimdi ise itaat derecelerini öğrenmiş vo İblis'i cezalandırmıştı.
Ayrıca Hazreti. Allah, insanlardan bahsediyordu.
Demek, Âdem bir insan topluluğunun atası, ilk bab:ı sı, olacaktı... Cinler gibi.
52
fakat bu insanlar soyuna hangi yoldan çoğalma fır-
..... verecekti Hazreti Allah?...
M e tak ediyorlardı.
Hazreti Allah, îblis'e: «Ey İblis, iki elimle yaratüğı-» dcınişti konuşurken.. Halbuki Hazreti Allah'ın böy-I i"ı tjeye ihtiyacı yoktu.. Zaüyla yarattığını kast etmiş ılılı.
Vıne Hazreti Allah: «...İÇERİSİNE RUHUMDAN • ı « İtDÜGÜM ZAMAN.» buyurmuştu.
ıı Lireti Allah ruhundan değil, ancak ruh üfürürdü, lyle buyurması, Âdem'e özel bir şeref bağışlaması
Y ı >k sa Hazreti Allah, bütün varlıkları bizzat yara-
Molokler böyle bekleşirlerken, yeryüzü de olanları
ıln.ujtı. ı ı ıvdİHine gelecek halifenin Âdem olduğunu, insan solü el e-eğini öğrenmişti, sevinmişti. ıı Mı
Ib'is'in, Âdem canlandığı vakit secde etmeme ıılıp isyana kalkışması, Hazreti Allah'ın onu paylanlhuyot bütün ihsan ettiklerini elinden alıp cen-ıı mı, yeryüzünü çok düşündürüyordu. ■ t i' Iblı.'i'in istemesi üzerine, Hazreti Allah'ın onu ıllcııdelede serbest bırakması çok önemliydi.
ı yüzüne halifeydi. O halde yeryüzüne ine-11 «oyu üreyecekti.
I 'eekti.
ordusuna kumanda edecek ve insanlarla
ı I ılıı VMiH İl 1 |,
reemiş zehirli ateşten yaratılmış ı ıı mı Huni mamıçtı,
[1] ırıı.....ılarınklnden bin beterdi.
İtil geytanlarıyla veya şeytanlaşarak. sa-
53

pıtmayacaklardî.. Şimdi bir de iblis vardı. O, milyonlar»| şeytana bedeldi.
Bütün bunları düşünen ve ilerdeki olayları yaşay yeryüzü^ tek tesellisini Allah'ın hikmet ve kudretin buldu.
Belki Âdem ve ondan üreyecek soyu insanlar, cini benzemezlerdi., iblis ve şeytanlar ne kadar uğraşırsa u raşsınlar sapıtmazlardı.
Çünkü Hazreti Alan, Âdem vasıtasıyla insanların ratılışına ayrı bir önem vermişti.. Onlarm, Hazreti Allah m yeryüzündeki Halifeleri olmaları ne demekti!...
Belliydi., insan üstün yaratılıyordu.
Anöolsun İd biz Âdem oğullarını üstün izzet ve şerefle mümtaz kumasızdır..,
(Isra: 70)
Yeryüzü, bu türlü düşünüp tesellisini bulunca, raha ladı. Hazırlıklarına girişti. Göğsünde barındırdığı can cansız bütün mahlûklara, hanidir bekleştikleri hükümd lannm gelmekte olduğunu müjdeledi.
Sevinen sevineneydi.
Daha şimdiden bereket ve güzel görünme yarışına g riştiler.
Gözlerini semaya dikip bekleştiler.
Yeryüzü, gelip geçen meleklere soruyordu:
«Hani, Âdem nerede?...»
Umduğu cevabı alamıyordu:
«Henüz ruhu büe üfürülmedi... Acele etme!..»
Yeryüzü nasıl olduğunu soruyordu:
«Güzel mi?.:.»
«Şimdiye kadar böyle bir yaratılan görmedik.»
54
Yeryüzü iftihar ediyordu. Anlatıyor, hatırlatıyordu meleklere:
«Unutmayın, benim topraklarımdan özler alınarak halk edildi.. O halde insan, yeryüzünde mevcut güzellikle-uıı toplamıdır. Elbette öyle olacaktı.»
Bazı melekler, yeryüzüne başka dünyalardan, aydan, iliyor yıldızlardan haber gitiriyorlardı:
«Ey Dünya, ne kadar sevinip gururlansan azdır.» di-v'" i ardı. «insanı sen ağırlayacağın için kıskanılıyorsun.»
O da anlatıyordu:
«Allah'ım, dünyayı ve göğünü, onun yaşayacağı şe-ktMo düzenlemiş.. Bende hayat var.. Diğer yıldızlarda yok
Yeryüzü Âdem'in kendisine getiriliş şeklini de düşülüyordu.. Kim, hangi melek indirip bırakacaktı?..
-
l tüyle en şerefli, üstün bir yaratık, bir halife, elbette ı KMİmsiz indirilmezdi toprağa., ihtimal, bütün melek-u rl ayıp yolcu edeceklerdi.. Göklerden geçerken, ora-yaşayan melek soyundan cinler, kendisine alkış tulünü.. Yeryüzünde de başka gurup melekler bekleşe-
nll
Araba Adem önce nereye buyur edilmeliydi?...-Unun yeryüzüne bıraksalar, yeryüzü şimdiden en gü-• ını dayar döşerdi. Bahar mevsimine vazife verirdi. ı ut bilmiyordu.
•.....M a <la hiçbir uygun cevap alamıyordu.
ı ıı ı r.niHu, her tarafını hazırlamaktı.
ı hükümdarına kendisini beğendirmek için bu-
. lıuı ıhı
55

m

ÎLK GÜNÂH HAZIRLIĞI

Yine bir cuma günüydü...

Akşama yakındı.

Hazreti Allah, arzuladığı melekleri, Âdem'in çevre. sinde topladı.

Bekletmedi...

Ademin ağzına ruh üfürdü.

Ruh önce Âdem'in başını sardı. Beyni etlendi, sinirlendi. Gerekli yerleri kemiklendi.

Akla, şuura zihne, muhakemeye kavuştu.

Gözleri açıldı.. Kulakları delindi.. Burnu koku aldı.

Dili çözüldü.

Ruh, boğazından göğsüne doğru giderken, Âdem ak* sırdı.

Peşinden de ilk önce kendini yaratanı andı: «Allah'ıma hamd olsun!..» Allah onu korudu:

«Ey Âdem!.. Allah'ın seni esirgesin!...» Âdem, gözleri açılınca, cennet nimetlerini gördü.. Hayran oldu. Onlara kavuşmak istedi. Hareket edemedi. Hazreti Allah'a yalvardı: «Ey Allah'ım!.. Yaratılışımı çabuk tamamla..» Hazreti Allah kırmadı onu., fakat şunu da buyurdu:

İnsan (1ar sanki) aceleden yaratılmış. Size âyetlerimi göstereceğim? Onu benden acele istemeyin.

(Enbiya: 37) 56

Htireli Allah'm emriyle, şimdi ruh daha çabuk ha-ndiyordu. Âdem'in dolaştığı yerlerde et, sinir, (lakım, kemikler peydahlanıyordu. Ve çalışıyorlardı. A'I'Miı, görebildiği yerlerine bakıyordu..

Kollarını u'za->lılnyordu. Daha ruh göbek kısmından aşağıya innıe-ıtiıU Kın, kalkamıyordu.

Aılı-m, kendi güzelliğine hayran oldu.

Ur:ir yalvardı: lAUah'ım!... Yaratılmamı çabuklaştır!..» ıı.ı/.ri'ti Allah, yine ruha emir verdi ve aynı âyeti. **. İr**

İnsan (lar sanki) acelşdea yaraiılmtş. Size âyetlerimi göstereceğim. Benden onu acele istemeyin.

(Enbiya: 37.)

■i'ııı çevresindeki melekler hükümlerini verdiler: ııı ve ondan üreyecek insanlar belli. Sevinçli ve hull'Tf tahammülleri olmayacak.»

mı olmak üzereydi.

tamamlandığını sanarak kalkmak istedi, u.ulu ayakları henüz cansızdı, l'.ir kere daha diledi: lAllfch'im! Hava kararıyor.. Yaratılmamı tamamla. "inH'ti seyretmek istiyorum.» • ıı Ail.ılı, bunu yaptı. ro uyardı: tusun (1ar sanki) aceleden yaratılmış. Size Ijfltollllll göstereceğim. Benden onu aee-

l. l .l.ııııyin.

(Enbiyâ: 37)

57

Âdem'in yaratılması tamamlanmıştı. *M*
Melekler ona secde ettiler. Âdem ayağa kalktı.
Meleklere sırayla dönüp hepsini selâmladı. Birer birer dolaşıp teşekkür etti ve hatırlarını son lı ı,
Hazreti Allah orada, gelecekleri ve şimdi olaıılıui açıkladı:
Ki O, yarattığı her şeyi güzel yapan, inM nı yaratmaya da çamurdan başlayandır Sonra o, bunun zürriyetini hakir bir sutlun gelen nutfeden yapmıştır. Sonra onu düzeltip tamamladı içine ru hundan üfürdü. Sizin için kulaklar-gözh r gönüller yarattı. Ne az şükredersiniz!.„ I
(Secde: 7-9)
Melekler emir bekliyorlardı.
Âdem'in hemen yeryüzüne gönderileceğini sanıyor* lardı.
Hattâ bu kanaatleri dolayısıyle, yeryüzüne müjdeci» ler yolladılar.
Yeryüzü beklemeye başladı. Fakat öyle olmadı.
Hazreti Allah, en şerefli mahlûkunu, bir zaman i<;nı cennetde ağırlamayı arzulamıştı.
Elbet bunda da hiç kimsenin bilmediği bir hikmet vardı.
Hazreti Allah, îblis'i unutmamıştı.
Mademki Âdem halk edilmişti. Elbette iblis onunla mücadelesine başlayacaktı.
Hazreti Allah, Iblis'in kim olduğunu, nasıl ve neden asi geldiğim, akibetini, Âdem'e anlattı. Iblis'in yapacakları kötülükleri saydı.
58
Andolsun ki biz bundan evvel Âdem'e de vahy ve emr etmişizdir. Fakat unuttu o. Biz onda bir azim bulmadık. Hani meleklere: «Âdem için secde edin» demiştik de İblis'den başkası secde etmişlerdi. O ise dayatmıştı. Biz de: «Ey Âdem, demiştik, hiç şüphesiz ki bu, senin de, zevcenin de düşmanıdır. Bundan dolayı sakın sizi cennetden çıkarmasın o. Sonra zahmete düşersin.» «Çünkü senin acıkmaman, çıplak kalmaman hep oradadır.»
«Ve sen hakikat burada susamayacaksın. Güneş (in sıcağı altında da) kalmayacaksın».
(Tâhâ: 115-119)
Melekler anlayacaklarım anlamışlardı. Hasreti Allah, Âdem'i cennetde ağırlıyordu ama, îb-ııyarsa, daha önce cennetden çıkaracaktı, ı 'ı m yaya gönderip zorluklara uğratacaktı. At|*»m ve soyu da, yeryüzündeki diğer canlılar gibi, «taklar, çıplak kalacaklar, güneş sıcağından rahatsız ı Ulunlı . sık sık susayacaklardı. un bir »jcy daha öğrenmişlerdi, ıin.M<İı Allah, daha Âdem cennetteyken ona bir eş, irat uçaktı. Soyu bundan üreyecekti, ıiıt'tdc ağırlama bitince yeryüzüne ineceklerdi her
İtlin melekleri Adem ve yaratılacak zevcesi için dua-hiltyiiiiiu.il onlunu lbİH'in şeytanlıklarına âlet olmama-
lllllyOt lıtnlı
59

Böyle bir halde, onlar ve soyları yeryüzünde çok keceklerdi.
Hazret! Allah, Âdem'i Ceımetde kendi halinde binil. madı.
Ona hem oranın, hem âlemlerin isimlerini öğretti.
Artık Adem, bütün varlıkların isimleriyle sırlarını v» ilimlerini biliyordu.
Bunu Hazreti Allah, bir maksatla yapmıştı.
Çünkü melekler, Âdem yaratıldığı halde, onun kendi-lerinden üstün bilgide olacağını ummuyorlardı.
Bunu Âdem'den önce yaratılma haklarma veriyorlardı, öne" yaratılan, onlarca, daha çok gezmiş, görmüştü.
Nihayet dün yaratılan Âdem elbette kendilerindeki ilmi bilemezdi.
Fakat yanıldıklarını anlayıp çabuk utandılar.
Hazreti Allah, Âdem'e her şeyi öğrettikten sonra, melekleri imtihan etti. Tam cevap veremediler. Âdem'e sordu. Doğru cevabı aldı.
Bu suretle, Âdem'in meleklerden daha bilgili olduğu nu açıkça anlatmış oldu.
Âdem'e bütün isimleri öğretmişti. Sonrn onları (onların delalet ettikleri âlemlerl-eşyayı) meleklere gösterip: «Doğrucular iseniz (her şeyin içyüzünü biliyorsan]/.) bunları adlarıyla bana. haber verin.» d«v misti.
(Melekler) de: «Seni tenzih ederiz, senin bize öğrettiğinden başka bizim hiç bilgimiz yok. Çünkü (her şeyi) hakkıyla bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan şüphe«l/. sensin sen.» demişlerdi. (Allah): «Ey A dem, onları adlarıyla kendilerine halMT
60

ver» deyip de o da bunları isimleriyle söy-leyiverhıee (şöyle) dedi: «Sise d*>metünı mi ki göklerin \e yerin gaybuu şüphesi» ben bilirini. Neyi açıklarsanız, neyi ûe gîs-
lemişseniz l>en biliyorum.»
(Bakare: 31-331
Ruh ve ilimle mümtaz olan ve hilkat harikası, olarak ■ «i.ilan Âdem, ilk insan, Hazreti Allah'ın özel bir lûtîu ruk cennette yaşamasına devam'ediyordu. N" dilese oluyor, görüyordu.:
Hattâ hayali, muratları yetişerrnyordu gördüklerine. 0 kadar uçsuz bucaksızdı cennetler. Birisini gezib bundan ilerisi olamaz diye düşündüğü »iMİıı, daha yükseğine, şahanesine, çıkıyordu..
Artık anlamıştı Âdem, Hazreti Allah'a yakınlığı de-ııı li', cennetler büyüyor, nurlamyordu. Hasa iti Âdem de bu nurun tamamlanması için,- mii-ı Allah'ına ibadetde bulunuyordu. il lUmoyecek gibi değildi.. Cennetlerin en büyür, r;z-Uah'in rızasını almaktı. ■ i ı. yaşanması arzulanan haldi Âdem k'r:. .....İlerin koruyucu melekleri, Âdem'e bakıp ar&la-
■ ıı ". ııyorlardı: Mlnlıınn-'. ne güzeldir!.. Ne merhametlidir!... Yerli >lıii' kılacağı insanların babasına ilk önce cen-I hu itini tattırdı.., Buna kavuşmanın ancak Allah ı itle olacağını gösterdi. Artık Âdem yeryü-ın, |-ı>rılüklerim anlatır. İnsanlar da sa-Allnhlaınun emrettiği nurlu yolda yürürler., ı itmeyen tek bir insan bulunmaz. Hazreti Allah,
61

insanları pek sevdiğini, üzerlerine titrediğini şimdiden gö terdi. Hiç bir yaratığa, daha önceden böyle bir ihsand bulunmamıştı.»
«Haklısın. Cennet hayatı bir göz aydınlığıdır. Kaynağı imandır. îman ne kadar çok olursa, göz aydınlığı artar. .. Cennet güzelleşir., büyür, genişler.»
Buna ait ilâhî emirleri okuyorlardı.
Hazreti Âdem de dinliyordu:
Kahbinizin mağfiretine ve takva sahipleri için hazırlanmış olan cemnette-ki eni göklerle yer kadardır-koşuşnn.
. (Âl-i Imran: 133)
Allah, mü'min erkeklere de, mü'min kadınlara da, kendileri içinde ebedî kalıcı olmak üzere, altından ırmaklar akan adn cennetlerini ve çok güzel meskenler va'd etti. Allah'ın bir ndvam (rızası) ise daha . büyüktür, işte bu, asıl bu, en büyük saadettir.
(Tevbe:72)
İşte bunlar Ailahın şuurlarıdır. Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse (Allah) onu altından ırmaklar akan cennetlere sokar ki onlar orada ebedî kalıcıdır-lar. Bu, en büyük bir kurtuluş (ve saadettir).
(Nisa: 13)
62
Arbk onlar için, yapmakta olduklarına bir mükâfat olarak, gözlerin aydın olacağı (nimetlerden) kendilerine neler gizlenmiş olduğunu kimse bilmez.
(Secde: 17)
<> da, Âdem de, melekler gibi düşünüyordu Hazreti A Un 11'in emirlerini dinledikçe.
tfte, bunları yaşıyordu Hazreti Âdem.. Mü'min külli İçin Hazreti Allah, hiç bir gözün görmediği, hiç. bir ir» işitmediği, hiç bir insan kalbinin yaşamadığı şey-
i' l 11 ii7.irlamis.ti,
Göğüs, imanla kabardıkça, henüz hayatta da olsa,
iten yer ve göklerden geniş oluyordu Cennetler ad-
ı nimetler.. Bunların en güzeli Allah'ın rızasını almaktı..
ıı kazandığını sanan, büen her mü'min, cennet ma-
ı..unlu nün en yükseğinde geziniyordu.
('on netler elle tutulur, maddelerle yığılı değillerdi, il' ı şahsa, mertebesine göre, değişiyorlardı. II' l ■ göz aydınlandıkça!..
un aydınlığı, rızkların ta kendisiydi. II ücreti Allah, cennet nimetlerini bu âyetle ne güzel nıitj i..
Şüphesiz hiç bir kimse kendisine göz aydm-Hiıklanan nimetleri bilemezdi. Çünkü bu nimet-hleci cüzlerden saklıydılar. Elbette anlatırken bu ı, «llmya hayatının nimetleri gibi vasıflandırüa-h'ıkat benzetiş olacaktı nihayet. Mı > Mü'min yaratık, göz aydınlığına kavuştukça, na-ı İbadetini artırmazdı..
Ve Allah'ından şunu d'-'.e-
1 <<>,ıhhı '
N ıı *ı umum tamamla!..*
63

Hazreti Allah da cennetleri, göz aydınlığını, sahiplerine yaklaştırıyordu:
(O günde ki) cennet takva sahiplerin* yaklaştırılıraştır.
(Şuara: !)())
Hazreti Allah, göz aydınlığım verdiği ve nurunu marnladığı, cennetleri yaklaştırdığı mii'minlarinin her Kustmu, hayalden hakikate getiriyordu.
Âdem, meleklerin anlattıkları Hazreti Allah müj ferini dinlerken, bunlarda geçen dünya mevcutları tari: hakikaten, tam gönlüne, muradına göre görüyordu.
Hazreti Allalı tarafından, âlemlerin isimleri ve v; kı.:uı sırlan öğretildiği için, kıyaslayabiliyordu.
Allah'ın nzasim alarak, genişleyen yüreklerde, bctde bu ırimel:er güzellemiyorlardı... *
Hasreti Allah şu âyetlerinde iki ceımetden ve rizıklarSan bahşediyordu.
Bir cennet insanın hayatında hazırladığı cennete meyva tanılan meyvaydı. Diğer cennet Hazreti Alin göz ayfüniığı olarak ihsan buyurduğu cenneldi. Meyvıı tadılmayan, bilinmeyen nirnetdi.
Rabbinin huzurunda durmaktan koritfl
I>:i*öseîer için iki cennet vardır. K^^^H
O halde Kabbinizm hangi nimetlerini | ı
lan sayabilirsiniz.
(lîu cennetler) çeşit çeşit ağaçlar (la dolu
dur). Şimdi Eabbinizin hangi nimetlerini
yalan sayabilirsiniz?.
Bu iki (cennet) de akar iki kaynak vtırdH
M

Şimdi Rabbiniziri hangi nimetlerini yalan sayabilirsiniz?..
Bu iki (cennet) de her meyvadan çifte çifte (nevi) 1er vardır. Şimdi Kabbinizin hangi nimetlerini yalan sayabilirsiniz?.
Hepsi de, astarları atlastan olan döşemelere yaslanarak (nimetlenirier). Her iki cennetden devşirilen meyve (1er, ehl-i cennete) yakındır. Şimdi Kabbinizin hangi nimetlerini yalan sayabilirsiniz?
Oralarda gözünü yalnız zevçlerine hasretmiş (öyle diler)ler vardır ki bunlardan evvel ne bir insan, ne bir cin asla kendilerine dokunmamıştır. Şimdi Kabbinizin hangi nimetlerini yalan sayabilirsiniz
Sanki onlar (birer) yakutdur, mercandır.
Şimdi Kabbinizin hangi nimetlerini yalan
cayabilirsiniz?
İyiliğin mükâfatı iyilikten başka mıdır?
şimdi Kabbinizin hangi nimetlerini yalan
sayabilirsiniz?
(O) iki (cennet) den başka iki cennet daha vardır. ||imU Kabbinizin hangi nimetlerini yalan
ıhll irsiniz? ı tin OMinetler) koyu yeşil (renkde) dirler. (İlimli Kabilinizin hangi nimetlerini yalan
ıhlb>ftlnrz?
rlıtlu (Niıları)durmayıp fışkıran iki
ı.ıll

Şimdi Rabbimsin hangi nimetlerini yalını sayabilirsiniz?.
İçlerinde her nevi meyvalar hurma ve mu vardır.
Şimdi Rabbinizin hangi nimetlerini yalıuı sayabUirshıiz?
Çadırlar içinde ehl-i perde huriler vardır.
Şimdi Rabbinizin hangi nimetlerini yalıuı sayabilirsiniz?
Bunlara onlardan evvel ne insan, ne Mr cin dokunmuştur.
Şimdi Rabbinizin hangi nimetlerini yalıuı sayabilirsiniz?
(Zevçleri) yeşil yastıklara ve güzel «Hk-şemelere yaslanarak (nimetlenirler).
Şimdi Rabbinizin hangi nimetlerini yalmı sayabUirsiniz?
Azamet, saltanat ve ikram sahibi RabM nin adı ne yücedir!
(Rahman: 40 '.
Âdem, Hazreti Allah'ın buyurduğu gerçekleri, MUM tamamlandığı için, arzuladığı göz aydınlığında gıı yaşıyordu.
Hazreti Allah, âlemlerde var olanların ilmini ve larım, isimlerini ona öğretirken, yeryüzünü de gön> Yukarda bir yerde durmuştu.
Yeryüzü, altından geçit resmi yapar gibi, aki|> i misti... üzerinde ne varsa göstermiş, hattâ içini bil< mıştı.
Âdem dikkat etmişti bu esnada.
Melekler yeryüzünde bir yere bilhassa fazla hin n
.....
ı. .iyorlardı. Mecbur kalmadıkça, başka taraftan yerim- inip çıkmıyorlardu
Ayrıca, yeryüzündeki canlı cansız varlıklar, bazan .imla aydınlandıkça nur tecellisinde, o yere doğru ıı lı üşüşüyordu. ■ ıiki yeryüzü nimetlerinin gönülleri oraya açüıyor-
A.lrm, merak etmiş, bir meleğe sormuştu. M. lık şöyle cevaplamıştı: »Yeryüzündeki o yer Kabe'dir.» h'ııkat üzerinde hiçbir iz, işaret yok.»
e yıi/.ü varlıkları ilhamlanmışlardır. Biz de Allahı-r vasıtasıyla, öyle bir imanların toplandığı şe-u. udisine kulluklarının iletilmesini dilediğini bili-ıı-hepten hep oradan yolumuzu geçiririz ve hür-lıılılınıınız.» m 11 üşünmüş ve hayallemişti. ı. ııuıl.' her şey bu yere, Kabe'ye doğru dönerek ı ınyordu..
Belki eskiden yeryüzüne sahip ol-.1.it ilan zehirli ateşten olmuş cinler de kıble nll Kabe'yi.. Fakat sapıtınca dönmüşlerdi, yeryüzüne soyunun halife olacağını biliyordu, ınlar, Allahlarına kulluklarını göstermek ■ İnmişleri diğer yaratıkların kendi lisanla-. ı Allah'larım tenzih ve teşbihe katılmaları, m bir manzaraydı.
ı ınlu.
,, *, |M.....i. dlfter gezegenlerle birlikte, akıp gidi-
. ■ iiii.li> başka saatlerde gece gündüz
ninnin, kâbe'ye başlarını çevirmiş, ...m bulunacaktı.

Âdem: «KABE'YE DOĞRU!.. KABE'YE DOC»IH
dedi kendi kendine.. Devam etti:
«Hazreti Allah'ın yeryüzünden istediği budur.. O.ıi *4* iş ve yüreklerini Kabe'ye doğru çevirirlerse, elbette birinci cenneun hayatım elbirliğiyle yaşarlar.. Sonra ikinci yi diğer cennetler için buradan mekânlarına yükselirler.
Âdem zaman zaman gurbette sanıyordu kendi cennet hayatı sürdüğü halde.. Bir türlü burasını evi bil«« miyordu.
Alışamamıştı.
Sebep düşünüyor, ilerde yeryüzüne indirileceğim hu tırlayarak, buna veriyordu hislenişini.
Fakat, bir az daha zaman geçince, garipliğinin s<?b| bini buldu.
Yalnızdı Âdem.. Benzeri yoktu cennette..
Halbuki, diğer varlıkların benzerleri, cinsleri vardı Birbirleriyle konuşup vakit geçirebiliyorlardı.
ÜlfetloH aksamıyordu.
Âdem, hakikati öğrendikten sonra, kalbi, hele ; büsbütün daraldı.. Ne yapacağını, kendisini nasıl avu | cağını bilemedi.
Her zaman yaptığı gibi, Allah'ına sığındı:
«Ey Allah'ım!... Sana ne malûm değildir ki, halim bilmeyesini. Cennet, yer ve göklerden geniş oluyor. Ofl meye, görmeye yetişemiyorum, doyamıyorum. Bu muhaV kak. Hele göz aydınlığım hudutsuzdur.. Nurum tamdjl ama, eşsizlik, hemcinsinden arkadaşsızlık çok acı. Öyle b " yük ki, bel büküyor.»
Hazreti Allah, Âdem'in sığınmasına ikinci bir !un fırsat bırakmadı...
68
Bir gün Âdem uyurken, onu seyreden meleklerden
inini Sol kaburga kemiklerinden birisinin alındığım
• ı ıılı ı- Boş yer derhal et topladı ve iyileşerek kapandı.
Bazıları öyle görmediler. Aşağı tarafından, ilâ eğe
r.ııiıı alındığını sandılar.
ıı ıngiler olursa olsun. Hazreti Allah, Adem'e dile-■ ı Iı a ı lası yarattı.
Ey insanlar? Sizi bir tek candan yaratan ondan da yine onun zevcesini vücuda getiren ve ikisinden bir çok erkekler ve ka-dudar türeten Rabbînize karşı gelmekten
çekinin!...
(Nisa: 1)
Allah sizin için kendilerinizden çiftler
yaptı...
(Nahl: 72)
[1] Ilı -ıı ne kaburga kemiğinden, ne de eğe kemikle-
ıimı-jt!. Fakat bir gerçek vardı, bunu Hazreti
mi'ıı haykırıyordu: Âdem'den yaratmıştı di-
-itilana baktılar, ıılıltılnr.
..... ı "inikleri kadar ak, mü'minlerin inancı
■ i" yn/. lıır teni vardı. Nur sürülmüş gibi,
in Huğları uzun ve siyahtı. Gözlerine ba-
■. ıi.ıı ıı *y.ı-cv* gördüklerini hatırlamıyorlar-
ktndlıtine bakar bakmaz kızarıp ııulhi kuynndı.
69

Allah'ına şükranlarım sundu.
Sonra dönüp arkadaşına yakınlık gösterdi:
«ELim!.. Kanım!.. Eşim!...»
Devam etti:
«Esa!....»
Nihayet, bunları içinde toplayan ismi konuştu s
«Havva!...»
Fakat buna rağmen sordu ona:
«Kimsin?...»
«Bir kadınım!...»
«Niçin yaratıldın?...»
«Sana eş olmak için...»
Adem rahatladı...
Melekler, belki şaşırdıklarından, belki, Âdem'in buji derecesini öğrenmek için, ona açıldılar:
«Ey Âdem!... Bunun etin ve kanın olduğunu iddin ettin.»
«Allahımızm emri size ulaşmadı mı?.. O, benden *yû* ratıldı.. yani bir canlıdan..»
«Eşin midir?...»
«Evet.. Allah'ımın emrinde bu açıktır.»
«Esa, yani kadın mıdır o?..»
«Böyle öğretildim.»
«Adını Havva mı koydun?...»
«En yakışanıydı...»
«Niçin?...»
«Çünkü bir canlıdan yaratılana öyle demez miyiz? ,
Adem, ayağa kalkmıştı. Havva'yı aldı. Uzaklaştı.
îlk yalnız kaldıkları yerde, ona Allah'a şükranlarını göndermeyi teklif etti.
Havva da buna hazırdı.
İbadetlerini yaptılar.
Âdem yürüdü.
70
Havva'yla konuşuyor, onu kendisine yakınlaştırıyor. 11nyı>rdu. Büdiklerini anlatıyordu. Havva çabuk ısındı Âdem'e.. Dili çözüldü. Öyle ki cennetde en çok konuşan ve gülen o oldu. ı'.ıı hali şımanklılık hududuna varmamıştı. Yakışı-
hı
kat Adem kuşkuluydu. Amıba Hazreti Allah, onların devamlı surette böylece ı ııjlılı yapmalarına izin verecek miydi?.. Henüz ne ı buluşup, ne zaman ayrılacakları hakkında emir
ıı ıı ı hangi bir itaatsizlik yapacağından korkuyordu.
ı !,■,:>(; yanma gelmişlerdi. " m da da Hazreti Allah, Âdem'in beklediği emri
Ey Âdem'... Sen, zevcenle birlikte, cennetde yerleş (in) de ikiniz de dilediğiniz yerden yeyin. Ancak şu ağaca yaklaşmayın. Sonra (kendilerine) yazık etmişlerden o-I ursunuz.
(A'raf: 19) ▪▪▪▪
Havva, ürktüler, ağaçtan açıldılar. Sonra ı id de e . Aralarında şöyle konuştular: A İlahımızın emrini işittin.. Cennete yerli 1 »llediğimiz gibi gezecek ve yiyeceğiz. ıkin mayıp, meyvasını koparmayaca-ı«. *
ı>y Adem!..» kuvveti imanımızdan alıyoruz, ımıza, görmeyeceğimiz yerlere
71

gitmemize, lüzum yoktur. Öy]e yaparsak iman zayi'! miza delâlet eder.»
«Şüphesiz...»
Havva bu cevabı verirken ağaca bakıyordu.
Yükselmiş yeşil bir saptı.. Fakat bire miiyon verml| sayısız başaklar vardı üzerinde. Başakların derisi goril misti içindeki tanelerin bereketinden.
Havva bu ağacın ismini bilmiyordu.
Sordu:
«Ey Âdem!.. Bunun adı nedir?...*
«Buğday...»
İblis, cennetden kovulmuştu ama. aklı Âdem'deydi
Ona daha cennetteyken ilk günâhı işletmek istiyordu
Kararını uygun zaman arayarak, cennet yakınların da dolanıp duruyordu.
Cennetten çıkanlara soruyordu:
«Adem ne yapıyor?...»
« Ne yapacak!.. Allah'ına ibadet ediyor. Geziyor, m< hat ediyor.,.»
Son soruşunda şu cevabı almıştı:
«Hazreti Allah, Âdem'e bir eş yarattı. Adı Havva' dır.»
«Başka?...»
«Onların birlikte cennette yerleşmelerine izin verdi diledikleri gibi her nimetden faydalanacaklar.»
iblis kıskandı.. Kısa konuştu:
«İyi...»
«Yalnız, her ne hikmetse, Hazreti Allah, onlara bir ağaca yaklaşmamalarını, meyvasını yememelerini söylo di.»

İnlisin gözleri parladı.
Araba bu ağaç hangi ağaçtı?,...
Bordu:
.Adı nedir onun?.,.»
uğday...» Ihı ıs durmadı. Ayrıldı cennet yakınlarından.. Uzak-[Idip günlerce .düşündü.
Aıic:u ve Havva'ya, yasaklanan buğdaydan yedirir-ı ı'diği olacaktı.
dem ile Havva, yeryüzüne hemen gönderilirlerdi., ağırlanarak değil, kovularak., ı ıi mı iş bu ilk günâhı. Âdem ve Havva cennet tey-ındııa yaptırmaktı.
ı ika! İblisi düşündüren cennete girme imkânsızh-
ne *huş* vursa kovardı onu. 11,1.1. aklını yormaktan, nerdeyse delirecekti. ı Utcv Âdem'in cennete yerleşmesi üzerinden otuz İM dnıyu yılı geçti.
lı.ı, Adem'in ilk günâhı cennetde işlemeden yere ı endişesi içindeydi. ı ı »Gidip her önüme çıkana baş vurayım. Ka-ı ■ tıe kaybederim?.. Fakat belki birisi kabul rırmeme yardımcı olur.» dedi.

IV

HEP O KORKU

İblis cennete girmenin kolayını bulursa, Âdem İla Havva'ya buğday yedirip ilk günâhı işleteceğine neden inanmıştı?.

Bu boş bir gurur muydu?...

Aldanış mıydı?..

Yoksa bildiği bir şeyler mi vardı?

Hayır, ne gurur, ne aldanış, ne de bildiği şey değildi

İblis'i ümitlendiren sadece şimdiye kadar geçirdiği tecrübelerden edindikleriydi.

Yeryüzüne sahip olmaları için yaratılanların he ilk günahı bir korkudan işlemişlerdi. Bütün sapıklık vo azgınlıkları hep o korku içindi.

Doğdukları anda, yaşamak tatlı geliyordu onlara ve hayattan ayrılmak istemiyorlardı.

Ölümü geciktirecek, yok edecek buluşların, hiç değil se ümitlerin, peşindeydiler.

Bir kısmı sonuna kadar Allah'a inanıyor, emirleri ylo-amel ediyordu.. Böyleleri yeryüzünü, onda kavuştukları cennet hayatını, geçici biliyorlardı. Ölümü yok olma mânasına almıyorlardı. Aksine kurtuluş sayıyorlardı. Vazifeye gidenlerin dönüşü biliyorlardı. Ebedî hayatın Allah huzurunda, takdir ettiği yerde, geçeceğine inançları vardı.

Böyleleri yeryüzü hayatlarında mesuttular. Çevrele

.jenlendiren bunlardı. Çalışıyor, vazifelerini unutmu-Hoylarının daha rahat etmesi ve daha kolaylıkla Al-

|ih ı bulmaları için hayatı tekâmül ettiriyorlardı.

I »uğrusu da buydu.. Son nefeslerini alıp verirlerken, inak şöyle dursun, seviniyorlardı. Allah'm rızasına,

||| aydınlığına, nurlarının tamamlanmasına çağırıldıkları, ı inıılacakları huzuru içindeydiler. Kısacası ölümden 11nıyor, ürkmüyor, aksine seviyorlardı. Onlar için Azim ölüm meleği değil, kurtuluş meleği, müjdeciydi, i".«kat, yeryüzüne hükmetmeye gelenlerin çoğu, bu

I e eremiyorlardı.. Şeytanlarının eseri oluyorlardı. ı »ininden korkuyor, tir tir titriyorlardı.

ı'Ilırlarsa, Allah'ı inkâr ederlerse, bundan kurtula-'Mİ .anıyorlardı, ıkü, Allah'ın varlığını kabul etmek demek, O'nun ıılının başına gelecek ölümü tatmaya rıza gösteril UVİİH kti. Halbuki onların canları kıymetliydi. Yanaş-rdı Allah'ı inkâr, sanki hürriyetlerini kazanmala-

II ı m.m ölümü yenmek ümitlerini kaybetmezlerdi. ■ yııpar ebedî hayatı bulurlardı.

ıi' bu napıtanlar, bir süre muratlarıyla oyalandık-

I ura çeliklerini görüyorlardı. Fakat iş işten geç-

mlu Bu sefer, oturtuldukları yeryüzü nimetleri

■ yine saldırıyor, yalnız kendileri yemek,

■ ı iyotlardı. Başkalarına el sürdürmüyor-

mı.ıı yeryüzünde, o muhteşem sofrada kızıl uyurdu I >övüşülüyor, kan gövdeyi göttirü-

1 'ıı luınıiıdıiı v:ıralılmış cinlerin ikibin sene ı u ı bundandı Eskilerin de öyleydi.

Halbuki Hazreti Allah, yeryüzüne gönderdiği toplu luklara daima doğruyu anlatmıştı. Yeryüzü hayatını, fl lümü, ahireti aydınlığa kavuşturmuştu.
Sizi biz yarattık. O halde (tekrar dirilin, ye de) inanmalı değil misiniz?.
(Vakıa: 87) 5
Aranızda ölüm (ün keyfiyetini, zamanını, mekanını ve ecellerin mikdannı) biz (in yin ve) takdir ettik ve biz (sizi helak *• derek) yerinize diğer benzerlerinizi gt-Mı memiz ve sizi bilemeyeceğiniz bir yaratılıp ta ve suretlerde tekrar neydah etmemi» hususunda önüne geçilecekler de delili/
(Vakıa: 60, 01 •
Andolsun ki birinci yaratılışı (İUZİ) hilıll niz, fakat (tekrar yaratılacağınızı da) düşünmeli değil misiniz?
(Vakıa: 62)
Kim bu (dünya) da kör olursa o, ahiretdfl de kördür. Yolca daha şaşkındır
' (Ln-a: 72)
iblis işte bu tecrübelerinden, Âdem ve Havva için ümitleniyordu.. Onlara ilk günâhı işleteceğini umuyordu
Artık ondan sonraki günâhlar çorap söküğü gibi derdi.
Hele onlar yeryüzü hayatında değildiler.. Cennet h; yatmdaydılar.. Bu nimetin sürüp gitmesini isterlerdi..
iblis, onlara yeryüzüne gönderileceklerini hatırlata-* itil ı. Yoryüzüne gidenlerin ve orada yaratılanların hiçbi-■ İH'dileşmemişlerdi. Ölmeye mahkûmdular.
ınnda iki akıbet çıkacaktı karşılarına.. Cennet ve • lıı linçin.. Bakalım muhakkak cennete dönecekler miy-
(Ujln şimdi cennetde yaşarlarken, yeryüzüne gitsin-
ı vüzüne gönderilmeyenlerin hepsi, melekler, onla-
ılımdan gelen cinler, ebedîydiler. Yaratılmışlar, fakat
lı-rdi. Ecel şerbetini tatmamışlardı.
11 m da işte Adem ve Havva'ya yasaklanan ağaç-
vnyı, buğday tanelerini yemekle elde etmişlerdi.
Vdcm ve Havva'yı tahrik edecekti bu türlü ya-
Buğdayı yerlerse, ebedileşirlerdi.. Allah onlara
' «ıı. Başkalarını görevlendirirdi yeryüzü halife-
kazanacağını yüzde yüz umuyor, ancak: «Ah, ı mı, yolunu, buLup cennete girsem!..» diyerek
ık'ı lnüyordu ki, birisini kandırsa bile, ancak bu ■ •ıı llnh'm rızasıyla olacaktı.
ıi im İrinde ve çevresitıde, yeryüzü varlıkları-ı bulunurdu. Bunlar bakanın göz aydmlı-
ıhlarında içerden dışarıya, dışardan içeriye
l cini durdurdu.
II il I in ' lyanını ve cennetden kovulduğunu ■ tcmodl. Hele yüreği sapıklıktan
lİKÜne vurmuştu... îğrendi..

Fakat iblis arkasından seslendi: «Ey Güvercin!... Biraz bekle ve beni dinle. Sev| Allah'ımız kasten beni cennetten kovdu. Ben o'na âsi gelebilirim!.. Maksadı sizleri imtihan etmekti. En y reflitıizim. Bakalım, hakir olduğum anda beni biralı i| nankörlük gösterecek misiniz?.. Çünkü hepinize sayılanı»» yacak kadar çok iyiliklerde bulunmuştum.» Güvercin dönmedi. Kayboldu. İblis hâlâ bağırıyordu. Tehdit ediyordu: «Yakında itibarımı kazanacağım. O zaman görünılhı Bakalım pişmanlık fayda edecek mi?... Beni yalan söylü yor sanma!. Daha son kazandığım zaferlerin hatırası, *y«t** yüzünde, gökte, cennetlerde buram buram tütüyor.»
İblis, güvercinden sonra, yılmadı. Diğer canlılara b rer birer baş vurdu. Aynı masalı okudu. Hepsi kaçtılar.. Teklifini ret ettiler. Sözbirliği yapmışiarcasına şu kısa cevabi verdiler: «Ey tblis!.. Bizi şerrine âlet edeceğine.. Hazreti *i* lah'ınm huzuruna çık. Pişmanlık getir.. O, çok merhamet lidr. Nice nice günahkârların tevbesini kabul buyuı tur!. Kendisine bir adım atsan, sana bin adım atmışınsın it yaklaşır. Uzansan, kucaklar.. Bunları bizden daha iyi l>ı
lirsin.»
Fakat tblis, kolay kolay gurur gömleğini, sapık I ılı
çirkinliğini, soyunacaklardan değildi.
Onun da şeytanı vardı. Ve en büyüktü.
Yalnız kalbine yerleşmemişti.. Bedeninin iş ve dıum da ne varsa hepsine sızmıştı.
Kısacası, daha yakın zamana kadar, en mü'min yaratık olarak bilinen tblis, şeytan olmuştu.
Bu sefer yeryüzüne gitti.
Onunla pazarlığa girişti:
«Ey Yeryüzü!.. Âdem ile Havva'nın sana gönderilme

ı. 11 yalandır. Basma gelecekleri sayıp dökmeye lüzum v"U Benden iyi bilirsin. Onların şerrinden kurtulmak isim dediklerimi hemen yap.. Bana bir canimi ver.. O-'"I cennet kapışma götüreyim... îçine girip, Âdem üe Hav-ı ilk günâhı işleteyim.. Onlardan ve soyları insanlar-ıı bütün bir kâinat kurtulsun.»
Yeryüzü ret etti:
Allah'ımın yasakladığı bir işi yapamam.. O, esasen kimseyi izni olmadan cennete sokmaz.» r>;
yaramazsam. O zaman bütün canlılarını verirsin. [1]1 hasarım. Her yerin hükümdarı ben olurum. Karıırla sana bütün dileklerini yaparım.»
ı yüzü kızmıştı.. Titriyordu. I Mı:;'i kovdu.. Bağırdı:
«rrine lanet!... IblİH kaçtı.. Fakat dönüp dönüp ihtar etti:
ağın olsun ey Yeryüzü!.. Senden bunu,hiç ümit ılım. Çok nankörmüşsün. Kim hükümdarına yüz ı .
Uğruna harcadığım emeği, döktüğüm alın-çabuk unuttun.. Şükür ki elimde bana itaat ok silâhlarım var. Onunla dilediğim zaferi kaili ortadan kaldırıcağım sen olacaksın.. Seni li-r.ım.. Yapamam sanma! Bu kainatta nice | büyükleri parçalandı!.. Dağılıp yok oldular. Bun-ı ııını tuşları, küçüklü büyüklü, sana bile düş-
' ınlar hükmettiği yeryüzünden yardım linlin göğüne çıktı. Artık orası da emli kadar sırnaşıktı ki, başvurmadığı
ıtılıı
M .illim kadar emrinde bulunduğı» îb-. >iuıl< incili bile... Tehditlerine karşı uluyla, bol bol güldü.

iblis, tekrar cennete doğru çıkmaya başladı.
Yolda rasladığı nurdan yaratılmış melekler onu ıı rıyor, tövbeye davet ediyorlardı. Tövbesini yaparsa, 11 ı reti Allah yanmda şefaatçi olabileceklerini söylüyorlardı
Ayrıca, Hazreti Allah'm tevbeleri kabul ettiğini ı kıran pek çok âyetlerinin pek çoğunu hatırlatıyorlardı
...Çünkü tevbeyi en çok kabul eden,
esirgeyen o[J]dur.
(Bakare: ::
...Çünkü o, tevebeleri en çok kabul etlinin en çok esirgeyenin ta kendisidir.
(Bakare: Mı
...Çünkü tevbeleri en çok kabul eden Vflf (mü'nühleri) hakkıyla" esirgeyen senjll
sen.
(Bakare: 1!
...Ben en çok tevbeyi kabul edenim, en < ;u||
esirgeyenim.
(Bakare: Hii M
...Allah, nefislerinize karşı zaaf göslıı inekte olduğunuzu bildi d© tövbelerini/1 kabul etti, sizi bağışladı.
(Bakare: L87)
Her halde Allah hem çok tövbe edenleri sever, hem de çok temizlenenleri sever
(Bakare: 2

m

...Eğer tövbe ederseniz mallarınızın başları
yine sizindir.
(Bakara: 279)
güzel haberlerdi bunlar 1.. I ,M- açıktı her şey, İblis tövbe etse, affedilmekle kaili, mallarının, başları, yani eski rütbeleri, makam-lıtılt: olunacaktı.. Fakat anlayacak halde değildi İblis, lökler, bıkmıyor, ümitlerini kaybetmiyor, hatırlat» ı tiovam ediyorlardı. Bilhassa iş işten geçerse töv-ıİMln kabul edilmeyeceği üzerinde duruyorlardı:
Bundan sonra tevbe ve islâhedenler müstesna.. Çünkü Allah cidden örten, çok e-
sirgeyendir.
(Âl-i îmran: 89)
Hakikat, imanlarının arkasından küfretmiş, sonra da küfrünü artırmış olanların tevbeleri asla kabul olunmaz. İşte onlar
sapıkların ta kendileridir.
(Âl-i İmran: 90)
(Allah) ya onların tevoesini kabtu eder, yahut onları, zalimler oldukları için, azap-
lamlırır.
(Âl-i İmran: 128)
\il.ıh indînde tevbe, kötülüğü ancak cahtt-\<*u* itbublyle yapacakların, sonra da çar-. 11 >n ı$_t$ ttvbt edecek olanlarmdır. îşte Alnı, m İ.VIH ı.nni kabul edeceği kimseler
..ı .•.lıı
(Nisa: 17) 81

Ancak tövbe edenler, düzeltenler, Allıtlt* sımsıkı sarılanlar, dinlerinde Allah ı< ı halis bulunanlar başka. Çünkü bunlaı mil minlerle beraberdir. Müminlere ise vil çok büyük bir ecir vericidir.
(Nisa: IH)
Hele meleklerden birisi şu âyeti okuyunca, iblis Ut* di. Çünkü o âyetde Hazreti Allah kendisini anlatıyı m İn
iblis, işte bir mü'min erkekle bir Mü'min kadını ■ laya uğratma hazırlıkları yapıyordu. Âdem ile Havva'y günâh işletme çaresini araması başka neydi!...
Halbuki Hazreti Alan, o kadar rahmetliydi ki, bilyl yapanların büe, çarçabuk tövbe ederlerse, tövbelerim lı bul buyuruyordu. Fakat, tblia'in hazırladıklarında bir k ve bilgi vardı.
Hakikat, erkek müminlerle kadın mümin leri belâya uğratanlar, sonra da tevlx- • • meyenler (yok mu?) onlar için cehennem azabı vardır. Onlar için bir de yangın :ı
bı.
(Hürüc: LO)
Bu da îblis'e kâr etmedi.
Nurdan yaratılmış meleklerden ümidini kesti.
Cennet yakınlarına çıktı.. Vaktiyle başkanlıklarım yaptığı cennetlerin ve hazinelerin melek soyundan g< cinlerden olan muhafızlara sokuldu.
Onları isyan ettirmek için aklına ne gelirse söyledi, Bühassa şunlarm üzerinde durdu:
«Ezelden beri şurada günlerinizi tüketip duruyorsunuz... Koruyuculuğunu yaptığınız cennetleri, lı
S2
Di in, beklediniz de elinize ne geçti?. Hangi birine sahip-'. Malınız olduğunu iddia edebilir misiniz?.. îşte en
.....lan hâl budur. Bana uyarsanız hepsi düzelir., isyan
■ ' ı un de ne oldu!... Görüyorsunuz ki kılıma dokunulmadı, yeryüzünün, göğün hükümdarıyken, cennetleri koru-I mı hazineleri saklayan sizlerin başmızken, bu haksızlığa ıınül edemedim.. Baş kaldırdım. Çünkü gururum in-Hlıi'U Kimbüir sizler için için nasü kaynıyor sunuz!... /.tüme son vermek zamanı geldi.. Emrim altında top-< Vnnetleri yağma edelim. Bölüşelim. Herkes diledi-ıl m, bir taraf a çekilip sefa sürsün...» luhafız cinler şaşırdılar.
11ılın şaka söylüyor sandılar. Gülüştüler önce. I' ıKal İblis diretince delirdiğine hükmettiler.
ı ı:;lılar: m!.. Senin tedaviye ihtiyacın var.» IM rı oralı olmadı... Aksini iddia etti:
I çıldıranlar sizlersiniz.. Bunu anladığmı için he-ı yanmayı düşündüm ve dertlerinizi gidermeye ı r'akat bunu anlayacak akü nerede sizlerde..»
ıfı/.ların sabrı taştı. ı II ı m in konuşmayı bile kendilerine yakıştıramadığı ı.li'iiH'k üzere olduklarına hükmettiler.. İblis'in üzerine yürüdü ve onu kaçırdı.
**
[1] • mUririot, yaptıklarını unutturmak için, orta-Itylocc günler geçti. Mmn'ltı oonnotde ağırlanması otuz beşinci
ı,ı | "il
'•• vmntılmıını, mınete alınması da, cumaya

raslamıştı. Cennetde ilk cuma namazım kılan insan o
muştu. ^^^^^
Cuma günün tekrar gelmesi, varlıkları pek seviıulU
misti ama, hepsinde, bilmedikleri bir sebeple hüzün
di.. Dokumuşa ağlayacaklardı.
Bundan tek müstesna olan îblis'di.
Mahlûklardaki bu ruh haletim görünce sevindi., 0
mitlendi.
«Galiba bugün muvaffak olacağım.. Cennet taraflı rina gideyim.. Nasıl olsa önüme geleni isyana teşvik cdl şim unutulmuştur*.» dedi.
Hakikaten öyle oldu. Dediği çıktı, ümitleri gerçi
ti.
Cennetin uzaktan kapılarından birisi görünmüştü ■ yanı başında dört ayaklı, tüylü bir hayvan geçmeye bı
ladı.
Pek güzeldi bu.
Buhtiye cinsinden olan develere benziyordu.
Bu hayvanın adı Ydan'dı. Uysal başlıydı.
iblis, yılana yetişti.. Aşinalık etti:
«Uğurlar olsun ey Yılan!... Bu acelene sebep nedir?..
İblis cevap almayacağını, tersleneceğini sanırken, yj
lan konuştu:
«Epeydir cennetde dolaşmamıştım.. Sılalandım.»
«îyi yapıyorsan. Güle güle git...»
«Teşekkür ederim...»
«Başıma gelenlerden haberlisin sanırım...»
«Bilmeyen kim var?.. Yazık ettin kendine.. Hazıvtl Allah, emrettikten sonra yarattığı yeryüzü halifesi Âdema' secdede bulunmalıydm.. İsyana kalkışmak için ya sapıt-man, ya da delirmen gerekirdi.. Halbuki en imanlımız vo akıllımız sendin.»
84;
iblis ümitlendi.. Dokundurdu.. Taşı gediğine koydu: Bunu bilhassa sizler için yaptım...»
I'.izler için mi?...»
r.unların başında sen geliyorsun...»
Tuhaf şey!...»
Bu yaratılan Âdem, insanların atası olacaktı.. Yerim hükmedecekti.. Eskiden meleklerin kitaplarında İM İnmiştim. Ademoğullan en çok yeryüzünde yılanlara ımn olacaklar, onlara rahat vermeyeceklerdir.»
Bı bep?...»
Bunun sebebi olur mu?... Onlar her akıllarına eseni
Ular...»
Canım sıkıldı.»
I itersen seni ve soyunu âdemoğullarından kurtara-
r m j'.i/.lice cennete sok yeter.»
imam... Görürler.»
Iı i, . ıUil verdi:
ınn binecek değilim.. Beni ağzının içine al., tki
■ı uiiHina sıkıştır.» ı m , ıılnnca beni ele verirsin...» ı 'i /emin ediyorum. Asla adını söylemeyeceğim.» M ı il ıı»-, yılanın, bu uysal hayvanın, gafleti tutun açtı., iblis girip azı dişlerinin araşma
ı ıı kapa ve geviş getirir gib yap., artık
.....ı m kapısına yürü.»
ı il ılır vardı.
ını.'j ;ı>viş getirmekte olduğunu

görünce, durdurup konuşmaya, böylece yemeğin meye kıyamadılar.
Yılan da bu iyilikten faydalandı. Cennete girdi.
Şüphesiz, tblis'in yaptıklarından Hazreti Allah lı liydi. Dilese, an geçirtmez, tblis'i geri çevirtirdi.
Fakat göstermek istedikleri vardı...
Bazılarının itaat derecelerini gösterecekti...
îblis'inki bilmiyordu.
Yüanınki şimdi belli olmuştu.
Geriye Âdem ile Havva kalmışlardı.
İblis, cennete girince, yılana ağzını açtırdı ve < t ya baktı.. Âdem ile Havva'yı çabuk buldu.
Onlar, buğday ağacı açığında oturmuş, komi lardı.
Yılanı o tarafa çevirdi.
Sesini duyuracak mesafeye gelince konuştu:
«Ey Allahımın en güzel yaratıkları!.. Sizleri larım. Sürdüğünüz hayat ne güzel değil mi?.. Ebedî olum sim dilerim.»
Âdem yılana baktı. Sordu:
« Sen mi konuşuyorsun ?...*
«Hayır...»
«Ağzımda birisi var.. Odur konuşan.»
«Tanımak isterdim...»
îbîis indi... Yılan çekilip uzaklarda otlamaya koyul du.. Çünkü yiyeceği buydu.
Âdem, îblis'e teşekkür etti. Kim olduğunu öğretim< ı« istedi, tblis, adını vermedi. Fakat Âdem sıkıştırınca ledi.
Âdem derhal, Hazreti Allah'ın uyarmasını hatırladı:
...Her peygambere de insan ve cin şeytan larım böylece düşman yaptık.
(En'am: ir.
86

Adem, üerde yeryüzüne halife olacağını biliyordu. Elin n,- soyunun insanlarına peygamber olacaktı. Böylece Ulah'a yaklaşmalarım sağlayacaktı. O halde şeytan, düş-lydı. Hele tam o hüviyette olan İblis! .. r.t'klemedi Âdem... tblis'i uzaklaştırarak ikâz etti: *Ky İblis!... Sen lanetlenmişlerdensin. Cennet sana 11. Haydi çekü ve çık buradan.. Ola ki bu hareketin ı daha beter işler açmasın. Cehennemi boylama.» İblis yalan söyledi: ıBir iftiraya uğramıştım. Anlaşıldı.. Tekrar cennet ı-rbcst edildi. Yoksa nasıl girerdim?...» IM ıı, yalanını tamamlayınca, orada durmadı. Sanki ppltı lıir işi varmış gibi ayrıldı,
ıkııt çok geçmeden geriye döndü... Bir buğday ağa-blı Adem ile Havva'ya bakıp ağlıyordu hıçkıra hiçin ile Havva merakettiler. nlıılnr:
11 ııl m nedir ?... Yeni bir iftiraya mı uğradın yok-
Itıll ı boynunu büktü:
' lı ı "vlc olsa!...»
bir ıj<-y midir?...»
Ilı ' .
ı mı Şimdi öğrendim. Meğer biriniz Â-
llııvvu'ynuıjmruz.. Yeryüzüne inip Âdemo-
ılı baba ve anneleri olacakmışsınız...»
Lılı
IİUİİİIH nftlayıcak?.. Allahımız bizi üstün ya-[1] ıı ı 'ıılııı no İKİ^rlz!...»
ı i., .lı bayatı tadamayacaksımz. 1111M111 i nelekler ebedîyiz.»
87

«Vaktimiz gelince Hazreti Allah bize, dileme, hm bağışlar.»
«Hayır. O, hiç kimseye bağışlamamıştır.. Biz ı miz elde ettik.. Nitekim bağışlamayacağı şuradan t)< II dir.. Size buğday yemeyi yasaklamış...»
Âdem sıkıldı.. Konuşmayı kısa kesti:
«Biz halimizden memnunuz. Haydi çekil git.»
İblis dayattı:
".Ey Âdem!.. İstersen ebediyyet ağacına ve zeval bil mayacak olan mülk ve saltanata giden yolu sana rebüirim.,.
Cevap almayınca yemin etti:
«Size iyi ve faydalı öğütler verdiğime andolsun!.. ***tfâ*** Âdem!.. Ebediyet ağacmdan yediğin takdirde Allah » hükümdar yapacaktır. Ölümden kurtarıp ebedî y;ı çaktır. îşte bu yola gitmeniz için çalışıyorum.»
Bunun üzerine şeytan onları (n ay atfım) oradan kaydırıp içinde bulunduklarındım (onun nimetlerinden) onları çıkamemil. (malınım edivermiş) di...
(Bakanlarken şeytan, onlardan gizli bırakılım \ o çirkin yerlerini K»! dilerine açıklını
(göstermek) için ikisine de vesvese verili i'Kahiriniz size bu uğun başka bir şey \\ >< > değil, ancak iki melek olacağınız, ya İmi (ölümde» azade \e) ebe i kalınlardan İMİ Ilınacağınız if in (yani böyle olmayanımı dîye) yasak etti» dedi. birde onlara: «şlljl hesiz ki ben sizin iyiliğinizi isteyenlerdi irim» diye yemin etti.
(A'raf: 20, 21)
SS
Nihayet şeytan onu fitledi: «Ey Adem. dedi, seni ebedilik ağacına, zeval bulmayacak devlete (ulaştırmaya) delâlet edeyim
mi?»
(Tâhâ: 120)
tblis'in elbette asıl muradı bunlar değildi. Adem ve Havva'nın onlardan gizli bırakılmış o çirkin \-ilerini (avret mahallerini) kendilerine açıklamak mura-ı ı çok şeyler kazanacaktı. Çünkü o gizli kalmış çirkin şeyler, avret mahalleri, ki e şunlarm çıplak olması ve görünmesiydiler: İnsanın açığa çıkmasından utandığı şeyler, ı.vli kalmasını istediği eismanî lezzetler. Aldaki rezaletler. Hayvani fiiller. < a i: a varca sıfatlar.
il Un bunlar akılca tiksinilen, çirkin görülen, birer
■ MM, ,•
ile Havva, onları tanırlarsa artık iflah olmaz-
ı in ulur, zelil kalırlardı. I hl I m melek kitaplarında eskiden okuduğu için bundu Kakat Âdem ile Havva habersizdiler. Iblı ı ile hu avret mahalleri sayılan gizliliklerin, isjle->M:ır perdesi yırtılıp meydana çıkması hedef in-
[1] m kanmak bilmiyordu. rUvv ı'dan faydalanmaya kalkıştı. Bin dereden k lıtıftrl lyn vakla.st.u-di.
İtli lo.ıiı kopardı., Havva'ya gösterdi:
11 kvvıt' Ebediyet meyvası başka nasıl I ne güzel!...»
iane alıp ağzına götürdü.. Çiğ-

nedi. «Oh!.» dedi.. «Yeniden hayata gelmiş gibi oldum sen de ye ey Havva!. Görüyorsun ki hiçbir zararı doku
madı.»
Havva kandı. Uzatılan taneleri aldı ve çiğneye yuttu. Hâlâ tblis'in sözlerinin tesiri altındaydı.. «Haki ten öyle.» cevabını verdi. «Ben de kuvvetlendim.. Dernı
mm arttı.»
Havva, koştu Âdem'in yanına.. Olanları, buğday diğini anlattı. Onu da yemeye zorladı. Âdem halâ direniyordu. Havva, işlediği günâhtan sanki sarhoştu. O türlü gözlerle Âdem'e baktı. Âdem sarsüdı. Havva, Adem'i bileğinden yakaladı.. Kaldırdı. Ağ&ofl doğru kolaylıkla sürüdü.
Ve ona da aynı günahı işletti, îblis açılmış, için için zaferini kutluyordu. Neler olacağından haberliydi. Nitekim avret yerleri açılan Âdem'le Havva, ağaçlan koşuşup araşma gizlendiler yaprakların. Utanıyorlardı.. Yüzleri kıpkırmızı kesilmişti.
Artık onların da gizli bırakılmış, çirkin yerlerdon (avret mahallerinden) haberleri vardı.
İhsanın açığa çıkmasından utandığı şeyleri.
Gizli kalmasını istediği cismanî lezzetleri,
Ahlâkî rezaletleri,
Hayvanı fiüleri,
Canavarca sıfatlan... Ve benzerlerini tanımışlardı.
İşte bu suretle ikisini da aldatarak (o a-ğactan yemeye) tenezzül ettirdi? Ağaç (in meyvesin) i tattıktan anda ise o çirkin yerleri kendilerine acılıverdi ve üzerlerine cennet yaprağından üst üste yamayıp örtmeye haşladılar • (A'raf: 22)

İşte bunun üzerine ikisi de ondan yediler. Hemen kötü yerleri acılıverdi. Üstlerini cennet yaprağuıdan yamamaya başladılar. Adem Rabbine karşı geldi de şaşıp
kaldı.
(Tana: 121).
Adem ile Havva, bir türlü, siper oldukları ağaçların | ından çıkamıyorlardı.. Hangi yaprağı ellerine geçirir-koparıp sarmıyorlardı, rı:(inandılar, utanıyor, ağlaşıyorlardı ama, neye ya-
lı l
Hazreti Allah soruyordu:
Rableri de: «Ben size bu ağacı yasak etmedim mi.. Şeytan size muhakkak apaçık bir düşmandır demedim mi?..» diye ıüda
etti.
(A'raf: 22)
ıı llo Havva yalvarmada yarıştüar:
DedHer: «Ey Rabbimiz, kendimize yazık ettik. Eğer bizi bağışlamaz, bizi esirge-HMnen her halde (maddî ve manevî en büyük) umura uğrayanlardan olacağız.»
(A'raf: 23)
VII ıh, orada cezalarını verdi:
llyU») Iniyurdus «Kiminizi kiminizle düş-
ı Inumi/. oradan inin. Artık ne
İM ilden fdze hidayet gelir de kim

benim hidayetime uyarsa o (dUnyıılü) sapmaz, (ahiretde de) bedbaht olum/,
Kim benim zikrimden yüz çevirirse o.....
hakkı da dar bir geçimdir ve biz onu luy» met gününde kör olarak hasrederiz. (Artık o zaman) O: «Kabbim, beni nlçlt kör hasrettin? Halbuki ben hakikate ı rücü idim.» demiştir. (Allah da şöyle buyurmuştur): «öyledir Sana âyetlerimiz geldi de sen onları % mıtdun. îşte bugün de sen öylece unehılıı yorsun.»
işte israfa sapan ve Rabbinin âyetin im inanmayanları biz böylece cezalandırın» Âhiretin azabı ise elbet daha çetin ve dıı ha sürekli olacaktır.
(Taha: 123
Hazreti Allah, bu ceza ve öğüdünü ibret olsun ,1ı 'hep tekrarladı:
(Evet, öyle) dedik: «Hepiniz oradan in Sonra size benden bir hidayet (ci rehbtfl I gelir de kim benim hidayetimin izince Kİ derse artık onlara hiçbir korku (ve tehll ke) yoktur. Onlar mahzun da olacak tlt* gülerdir.»
(Bakare: 38)
Ve yine
(Allah) dedi ki: «Kiminiz kiminize dıı, man olarak inin. Yer (yüzün) de sizin için
bir zamana kadar yerleşip kalmak ve geçinmek (Mukadderdir.)» Dedi ki: «Orada yaşayacaksınız, orada ö-leceksiniz, yine oradan (dirüip) çıkarılacaksınız.»
Ey Ademoğullan! Size (şeytanın açmak istediği) çirkin yerlerinizi örtecek bir libas, bîr de giyib süsleneceğiniz bir libas indirdik. Takva libası ise, o daha hayırlıdır. Bu (libasların indirilmesi) Allah'ın (fazl ü rahmetine delâlet eden) âyetlerden (alâmetlerinden) dir. Tâki (insanlar) iyice düşünsünler (nimetlerin kadrini bilsinler.)
Ey Âdemoğulları!. Şeytan ana ve babanızı, fena yerlerini kendilerine göstermek i-çin, elbiselerini soyarak nasıl cennetden çıkardıysa, sakın size de bir fitne (belâ) yapmasın. Çünkü o da, kabilesinden olanlar da sizi, kendilerini görmeyeceğiniz (yerler) den muhakkak görür (ler). Biz şeytanları, îman etmeyeceklerin velileri
yaptık.
(Araf: 24 - 27)
*** ****
11 \.l in ile Havva'yı kandırıp ilk günahı işletti->' ı yıldı. Üzülmeyen kalmadı. ıwt1 .■ ıular artık, yaratıkların en güzelleri udi kendilerini. Çirkindiler.
di ildi I'.edence ne kadar güzel olur-• ıı 11 m 11 hıklar pisleniyor, kirleniyor-

Hazreti Allah'ın verdiği ceza da duyulmuştu.
Bu konuşuluyordu melekler arasında:
«Hazreti Allah, Âdem ile Havva'yı indirmek I. netten çıkardı.. Yeryüzüne kovacak.»
«Evet.. Belki de hemen giderler.. Ne tuhaf tesadUl! Cennetden çıkarılıp, yeryüzüne indirilmeleri de cıuıtın') rasladı.»
«Hazreti Allah'ın birbirlerine düşman olmalarını u derlerine yazdığı kimlerdir acaba?...»
«Soylarından üreyecek **Âdemoğullandır.»**
«Akluna, İblis ve yılan da geliyor. Bunlar da yer ne sürülecekler, insan, iblis, yılan bir arada, düşman v sayacaklardır.»
«Kimbilir!...»
«Bu buyrulan üç libas, giyecek, nedir?...»
«Birisi çıplaklıklarını örtecek, diğeri şeytanın açmd istediği gizli çirkin şeyleri gizleyecek. .Üçüncüsü de nen, iman giyeceğidir. Hele o bir zırhtır. «Çıplaklıklar m örtecek olanı süslü yapabilirler.»
Yeryüzü pek üzgündü.
Neler ümitlenmiş, ne bulmuştu!..
işte açıktı... yeryüzü âdemoğulları'na bir hapishan. olacaktı., içlerinden birbirleriyle düşmanlık yapacaklar bulunacaktı.
Çok acıydı bunlar..
Yeryüzü diliyordu. Belki çabuk ÂdemoğulLarı akıllarını başlarına toplarlar ve yeryüzü hapishane olmaklau kurtulurdu. Şenlenirdi.. Her şey affa uğrardı.
Yeryüzündeki yaratıklar da fikir yürütüyorlardı.
Belki ilhamlanmışlardı:
«iblis fitne ve fesatdan baş **kaldırmayacak... Şeytan** lara kumanda edecek...»
«Âdem'in soyu Kan akıtmakla vakit geçirecek.»
y*

«KadmLar zorla, istemeyerek yüklenecekler.. Doğunu ken bizler gibi kolay doğurmayacaklar.. Defalarca ö-lUrnle pençeleşecekler...»
«O güzel yaratılmış yılan ne olur dersin?...» Sanırım, İblis'i taşıyan ayakları kesilip sürünecek. I ı .h ;!erinde zehir torbaları çıkacak. Buğday yedirme ı. >< ıh;.ı kendisi toprak yiyecek.. Âdemoğullarıyla karşılı ı. ıı ratışacak.»
Tüyleri de yolunur.. Çıplak kalır.» Edibe tte.»
Bir melek geçiyordu ondan duydum. Kadından bir
t nKıl aimmış.. Hissine verilmiş. Her ay belirli günlerde
i a. ak bedeninden.. Bu, buğdaya kan ağlattığı için-
Avı ııa merak edenler pek çoktu yeryüzünde.
\...l»a, Âdem ile Havva, îblis ve yılan, yeryüzünün
indirileceklerdi?.. I tunu bilen yoktu.
ı al hiç kimse kendilerine yakm gelsinler istemi*
ı olmuştu yeryüzünde, çıkmış, yıldızlar parlıyorlardı. ı gelecekleri uzaklaştırmak ister gibi, kasırgalar l u/.ü göğünü., esiyor, inim inim inliyorlardı. ı ..raya sürükledikleri bulutlar çarpışıyor, şim-,ı, yıldırımlar düşüyordu. , ı. I m i yor< 111.. Bardaktan boşanırcasma yağ-
▪ lıı
unun dövünüp paralanmağıydı.. Ağla-
ı,
,ıı gelelilere ve geleceklere, dünya-ı İv im nğlasmdı?... .. v, İM., .mülakiler, göreceklerdi yeryüzünde

Âdemoğullarının maceralarını.. Hele İblis'e ve ordu,. tanlara uyanlar çoğalırsa, işte o zaman yeryüzü k giyecekti.ve gökyüzü güneşin doğmasını istemeyoöl
Gökyüzünün hırçınlığı sabaha yakm zamana klM sürdü... Nihayet, yeryer hışırtdar duyuldu.. Bunlal yüzüne yaklaştıkça arttılar. En sonda, toprağa vurv gibi bir kaç gürültü daha oldu...
Belki o günahkarlar akibetlerine fırlatılmışlardı. Hemen gökyüzü duruldu. Yeryüzü sustu. Doğmaz sanılırken, o anda da güneş doğdu. Fakat saçtığı ışıklar kırık ve ıslaktılar.
96

V KVMSALLABDAKİ GÜNÂH

[1:1]m ağarırken, ilk kara haberi yeryüzünüekilere, ı.ıın pek yakınından geçen bir göktaşı haber verdi. ııdığı hışırtıda ve ıslık seslerinde, bir alay ediş
ll« p anlatıyordu: Al* m Hind toprağmdadır. Havva Hicaz toprağında-llılı ile yılan bunların arasındaki topraklardadır.» ı İl ıı.ıhcre pekçok sevinenler olduğu gibi, üzülenler
lıı
meleri Adem ile Havva'nın ayrı düşmeleriydi.. >k mesafe bulunmasıydı ve bunu İblis ile Yı-ım'l'Tİydi. Adem ile Havva böyle bir durumda •ıı ı U'inoğulîarının üremesine sebep olurlardı.
araya inen İblis ile yılanın Âdem ve Hav-lldıjı çatışacaklarını, böylece yeryüzünün huzu-■ .i:i düşünüyorlardı. <lı Iıılhassa yakındakiler ilân ediyorlardı:
ılı dün ak^am yeryüzüne indirildi-
ı utuyorlardı.
lıı mi. rdi . inmişlerdi ya.
.i ıi«- Havva, hicretten 6111, Mr ıno ayak basmış oluyorlardı.
I
97
8

Böylece yeryüzünün bitti sandığı çilesi tekraı yordu. Yeryüzünde gelip geçmiş cinler topluluğumu dırdığı çüeden, bu çile küçük mü, büyük mü olacaktı Henüz bilen yoktu.
Yeryüzünde o sabah Nisan'ın altısı başlamıştı.
Dünyada, dört yer, en çok hareketlenmişti.. Bil | baba gününü yaşıyordu oralardaki yaratıklar.
Çünkü hakikaten, cennetten çıkarılıp, yeryüzüne t gün edilenler, göktaşının haber verdiği bölgelere ıı mislerdi.
Arab Yanmadası'mdaki Hicaz topraklarının Kı-ıhl» niz kumsallarında, Cidde'de bir kadın oturmuş, başını n lerinin araşma almış hıçkırıp duruyordu.
Sahili döven dalgalar, ayaklarına kadar sokulup ıı lattıkları halde, habersizdi.
Öyle gözyaşı döküyordu ki, görenler kan ağladır,M Kızıldeniz'i o renge, akıttığı kanların, boyadığını Hattır lardı.
Bu kadın Havva'ydı.
Çöl inim inim inliyordu.. Onu istemediği için, kumlfc rmı havalandırmış, denize itmeye çalışıyordu Havv
Kızıldeniz de aynı çabadaydı.. Dalgalarını saldırın* çöle doğru kaçırmak istiyordu Havva'yı.
Onların arasında sallanıp duruyordu ileri geri Havi I
Henüz basma gelenleri düşünmeye vakit bulamamı ı>
Hem ağlıyor, hem de korunuyordu.
Görenler aralarında fısüdaşıyorlardı:
«Kumsallarda bir günâh var.. Hiç kimse onu *gi'* de barındırmak istemiyor.. Bakalım bu mücadelenin nereye varacak?..»
Çok geçmedi.. Çölden öyle bir kum fırtınası geldi ki kumsallarda ne varsa, Kızıldeniz'e doğru süpürdü.
Gidenlerin arasında Havva da vardı.

Denize düşmüş ve görünmez olmuştu. Neden sonra tekrar göründü ve kıyıya çıktı. Artık ağlamıyordu. Can kaygısına düşmüştü.
I>enize sırt verdi.. Güneş istikâmetinde uçsuz bucak-■ QÖle baktı. Renksiz, sağu-, dilsizdi topraklar.. Ufuklar
lıııteketSİZdİ.
l>'ırtına dinmiş, yerini, her arzulayana göre şekille-İİMİ ı«iraplara bırakmıştı.
Havva bu seraplara kandı.. Koşmaya başladı.. Ulaş-«nirken, daha geriye kaçıyordu veya yok oluyor, ı birisi gülümsüyordu serapların. W Havva peşlerini bırakmıyordu. İni ikâmeti Kabe'ydi. İne o sabah, aynı saatlerde, Übulle (Acem körfejri-Uorlezi)nde de kaynaşmalar oluyordu. mini körfezin kumsallarında, bütün yeryüzü var-'«m iyice tanıdıkları îblis vardı, aklamıyordu.. Pişman değüdi..
Sırıtıp duruyordu, ı ■ ı al İnini görenler ürperiyorlardı: ı uıtiHalları kirleten en büyük günâh!.. Bundan sönümle neşe bırakmayacak.. Hiç değilse görmemek ı iıııi/.dcn olsak!...»
II Mlah yeryüzünden yükselen bu feryatlar ı varlıkları gözlerinden etmedi ama, îblis'i gö-
ıpll
inun <;:ıhuk farkına vardı.
Adem'le başlayan insanlıkla paylaşacağı koz
M. ıı UcndiMin iljciloTidirmiyordu.
ı ıİMiilrd. n Mvynan'a doğru gitti.. Göktaşını Ad.ıu'ı Hind topraklarında ara-

Acem topraklarında İsfahan bölgesinde, bir ımhl
bataklık yanında, onun kumsallarında, ayaksız, ı bir hayvanın sürünmeye çalıştığım gördü. Bir kahkaha savurdu:
«Bu da cennetdeki, en güzel hayvanlardan olan Ne zavallı hale gelmiş ?.. Bir günâh, ayaksız, kolsuz, iıı|| necek bir şey bulamadan, çirkin çirkin kumsallarda • l< l> ienip duruyor. Fakat bana ne?.. Onu istediğim gibi, I de kullandım. Yine de kullanmalıyım.» Ssslendi:
«Ey Yılan!.. Yeryüzüne hoş geldin.. Durumun. ine!. Biliyorsun ki İblis seni ele vermedi.. Başkalan / lah'a duyurdular ve ikimizi de yaktılar. Artık çırpının! nm, yırtmmanın zamanı değildir.. El ele verip, Âdcıf kozumuzu paylaşmalıyız. Eşini çabuk bul.. Üre.. Adom yolunu kes!.. Havva ile buluşursa, artık Âdemoğullurijl 1a başa çıkamazsın.. Ayakları altında, ezilirsin. ! üreyecek ordularının bir kısmını Hind topraklarına, kısmını, Hicaz topraklarına gönder.. Öylesine çoğal sahralar bir yılan bataklığı olsunlar...»
* **
Âdem, Hind (Hindistan) topraklaruıdaydı ama, *n*\\ ney doğu burnunda bir adadaydı.
Bu ada Serendib (Seylan) di.
Hind toprakları, güneye doğru Dekkan yaylası u altında, uzanırdı.. Hind Okyanusu'na uzanan burnu l>*'lt kan Yarunadası'ydı.
Bu burundan seksen kilometre doğuda Serendib (Stf •lan) adası vardı. Aradaki boğaza Palk Boğazı deniyordfl
Palk Boğazı pek sığdı.
Dekkan Yarımadası ile Serendib Adası arası, birblf
100
i'iı. küçük kara tümsekleriyle bağlıydılar.. Sanki bir kliprii kurulmuştu. Bu köprü vasıtasıyla, her iki taraftaki ı mıhlar rahatça gider gelirlerdi.
Aynı gün öğleye doğru, Serendib Adası'n la, Dahnec llı> Mindel arasmdaki canhlar sefeıber olmuşlardı. 1'.oradaki Buz (Nud) dağmı araştırıyorlardı. Adem'i arıyorlardı. Hâlâ bulamamışlardı. Ncrdeyse vaz geçeceklerdi. Fakat içlerinden birisi iddia ediyordu: . [A]dem'i şu tepede gördüm.. Ayakları yerde, başı gökler urıiMindaydı. .»
higerleri inanmıyorlardı: Bir tayfun ve hortumdur gördüğün.» Hayır.. Ben Hind denizlerinin hortumunu tanımaz Bir zaman öyle kaldı. Sonra başım indirdi,. Bük-■ ><ı..,ıuıc^Uydi. Bu türlü boynu bükük hali, (kırk yıl) ı cennet yıllarıyla bir kaç saat.. Birdenbire kü-«*••<•■ v artık göremez oldum bulunduğum yerden.» [1] ' ■ n ula, tepede koşuşanlar oldu. • r.hlıır: ı ı curada bir ayak izi var.»
ktılııı
• in yüz altmış santim uzunluğunda, yetmiş İndi- bir oyuk duruyordu önlerinde.. Yeni açılıı ı ı.-.ivdi.. Bunun Âdem'e ait olduğuna inanma-
ı lı
ı ıı dılur.
!• inin doğu kumsallarında kuşlar uçu-
• lı
ı .lılıluıi ettiler.
• liflin M lı. |. ıı birden konuştular:
101

«işte, Âdem orada.. Ne çabuk kıyıya inmiş!., zünde ük günâh, kumsallarda geziniyor.»
Evet, yeryüzü canlüarınm nihayet buldukları, dem'di.
Sabahleyin, kendisini Serendib Adası'nm Buz Da daki ikinci yüksek tepesi üzerinde bulmuştu., iki bin yüz metre yüksekliğindeki bu tepeden yeryüzünün <*al güzelliğine bakmıştı.
Henüz uykulu bir hali vardı.
Rüya görüyorum sanıyordu.
Belki hakikaten boyu, göğü aşıyordu. Yerdeki izi onundu.
Çünkü, Cennet hayatının içindeydi daha.. Mele görüyor, ibadetlerini izliyordu.. Hazreti Allah'ı tesb rini, dualarını işitiyordu. Hattâ, melekler de onu tanı lar, korkmuşlardı.
Adem onları rahat bırakmak, Allah'ından utan. için başını indirmek, bükmek zorunda kaldı. Boyu do metreye inmişti.. Yakındaki bulutlar, yüzünü yal mahmurluğunu yıkıyorlardı.
Öyle gelmişti Âdem'e.
Belki de bu iç âleminde yaşadığı bir haldi.
Hangi türlüsü olursa olsun, melekler korkmuşlar] Hazreti Allah'a, Âdem'i şikâyet etmişlerdi.
işte bu şikâyetden sonradır ki, Âdem kendisini bi bütün âciz, zelil ve küçülmüş buldu.. Yaşadığı cennet, lı yatı rüya sislerinin tülleri arkasına çeküdi.
Âdem, hiçbir şey düşünemiyordu, şuursuzdu daha.
Neden, niçin yaptığını bümeden, dağdan aşağı koşmuş.. Saatlerden sonra denize varmıştı.
Şimdi oradaydı ve yavaş yavaş toparlanıyordu.
Artık sabredemedi.. Yıkandı, abdest aldı ve yer

■ünde ilk namazını küdı.. Allah'ından kendisini affetmesini
İtttdi.
Yeryüzünde yaşamaya razıydı. Fakat bütün arzusu
Allah'ının rızasını almaktı.
Namazdan sonra, indiği dağa baktı. Hazreti Allah'ı I kadar ululuyordu ki, en yükseklerden yükseklerde düşülüyordu. Daha yakın olmak için, tekrar dağa çıktı.. Tepenin ürerinde durdu.
0 da, yerdeki ayak izini görmüştü.
ı'iiphelendi: «Demek öylesine büyüktüm. Melekler şi-kftv[1] edince, kısatıldım..» dedi.
1 [âlâ boynu bükük, başı önündeydi.. İşlediği günâhm liirlığı altında eziliyordu. Ak bir yüzle gözlerini göklere
ıı nnııyordu.
Üzerinde durduğu tepenin şahane bir görünüşü vardı. Mevsim ilk bahardı. Nisan ilk haftası yaşanıyordu. Horendib Adası, ormanlarıyla, üç binden fada çeşitde . ı. • ıı. riyle, bir o kadar renkli kaslarıyla, çay, pirinç tarla, ılık havasıyla, hakikaten cennetden bir köşe gi-
ll.-ı tarafta altın, yakut, Safir doluydu.
Iıım, kumsalda inciye de raslamıştı. ı mı bunlara baktı uzun uzun. n. ı.ıı Allah'ın kendisini cezalandırmakla beraber, I v lifini, koruduğunu anladı. Öyle olmasa, yerin ı;orak bir yerine BÜrebüirdi. Cennet misali bir rmukle, oiuı yeni hayatına ağır ağır alıştırmayı [1]
m bil hıra duymadı gördüklerine karşı. Bütün Itır longüılikler, cennetdekUerin ya-ı ,,,1.1. aydınlık farkındaydılar.
Iı h ıl> «'.ıtiii.ıı- günâhı işlediği zaman, ağaç-

larm arasına saklanırken, yolduğu yapraklar INİ^IM .1,1.. Başında da bunlardan bir tac vardı.
Denizde yıkanınca ıslanmışlardı.
Şimdi kurumuştular., kopup kopup dökülüyoı Ufalanıyorlardı.
Âdem, o bahtiyar hayatının hatıralarını sakim, tedi. Eğildi, toplamaya çalıştı. O anda da sert bir m.ı esti, hepsini dağıttı.
Âdem'in nefesine hoş kokular geliyordu.
Cennet yapraklarının özü havayı., çiçekleri, ;> sarmıştı., içlerine işlemişti.
Âdem, birdenbire midesinin kazındığım hisseldi
O anda da çevresine uydu.. Vahşileşti.. Dununu yaşadı, yabancılığın acısını, korkusunu tattı.. Hele sesizlik ona pek dokunmuştu.
Midesindeki kazıntıyı gidermek için, önce karnım f du... Bir altın parçası alıp göbeğine bastırdı, üyalaı kısa sürdü. Fırlatıp attı altını.
Başka taşlar aldı.. Yutmak istedi.. Canı yandı I raktı.
Toprak ona yakm göründü.. Avuçladı.. Yuttu.
Karnı daha çok kazınmıştı.
îşte o zaman tam vahşileşti...
Çevresindeki güzelliklere uzandı. Çiçekleri, otlan yi du. Ağzına götürüp çiğnedi. Yakm ağaçlardan mey devsirdi, yedi. Doymak bilmiyordu.. Birkaç küçük im | tuttu. Çığlıklanna önem vermeden faydalandı.
Elleri, ağzı kan içindeydi.
Koşuyor ve her gördüğüne saldırıyordu artık.
Doymak bilmiyordu.
Midesinin kazıntısını gidermek için hep böyle mi ll| raşacaktı?.. Bu ne büyük bir külfet, yorgunluktu!..
Onu izleyen yeryüzü varlıkları söyleniyorlardı:

«Adem ve soyu geçimini zor sağlayacak.. Bu da sevgili /VHahımiKin bir cezasıdır sanırız. >
Âdem, yiyecek peşinde bu türlü koşuşurken, dağ ve ovalardaki canlıları... Serendib adasını kendilerine yurt yapmış fil sürüleri, maymun, geyik, timsah ve parslar, o-ıiıı hayranlıkla bakıyorlardı. Diğer böcekler, kuşlar, bilki-l«'r, hattâ cansızlar da öyleydiler. Sanki Âşık olmuşlardı Âdem'e.
«Ne güzel yaratık bu S...» diyorlardı. «Daha yeryüzü-*m* böylesine güzeli gelmemişti. Pek çevik ve akıllı.. Elle-ı mı. ayaklarmı iyi kullanıyor... Ah, ne olurdu sapıtmasay-ılı da, kendisi ve soyu yeryüzünde Allah'ın halifesi olsay-
1 >aha sabaha kadar, Âdem'den kaçanlar, onu yeryü-<ını. ı'ilemeyenler, şimdi, benimsemişlerdi kendisini., Hay-• > i'm çırpmıyor, bakmaya doyamıyor!::'-di. f! m iti eniyorlardı da: Belki Hazreti Allah, onu affeder ve halifesi yarar
<,'ıınkü Allah, kimleri affetmedi ki...» Dunu dileyenler, Âdem ve soyunun yeryüzünde yar$_{f}$a-"ıı kendilerinden kıyasıya faydalanacağını, onları ıvtvgini düşünmüyor gibiydiler. A<lcıı da^da yürüdükçe,üıdiği tepeden uzaklaşıyordu
u/.ıı varlıkları, o tepenin ismini çoktan takmış-**X«I» ıı» l<-jMt»i!..»**
m nihayet Kanımın kazıntısını giderdi. ıı »{ ı>u Mi-IVr içi yandı.. Dudakları kurudu.
ıııpjı «'i'ildi Su içli.. Kamnak bilemedi.
uyudu
. In'ir/.rınedi bu uykusu, pek ağır-

Uyandığı vakit gece başlamıştı.
Üşüdü.. Bir mağaraya girdi., gökyüzüne baktı o
Anlıyordu.. Artık cennetdeki Âdem değildi.
Halini Allah'a şikâyet etti:
«Ey Rabbim!.. Başıma gelenler nedir?.. İşlediğim I nâhtan utanırken şimdi tam bir yaban, vahşî oldum. Hofl nimetlerini yoldum.. Parçaladım. Kendi kendimden tiki niyor, iğreniyorum. Bana bir buğday tanesini yasaklımın ken, şimdiki bu çılgınca davranışım kimbilir bana günâh yazılmaktadır!.. Beni bunları işlemekten kurlu Karnım kazınmasın.. îçim yanmasın, ağzım kurun dudaklarım çatlamasın. Hele böylesine uykuyu istemin Sana ibadet zamanım eksiliyor.. Lütfet... Cennetdeki gifcj olayım,»
Âdem bu düekleri yerine bir cevap alacağım um ken, aksi oldu.. Cennetde Allah emirlerini okuyan mel u lerin sesleri kulaklarını doldurdu. Oradan basma girdilciP ve .artık çıkmak bilmediler.
Bütün bu ilâhî emirlerde, tek bir gerçek meydana, n kıyordu. Hazreti Allah, Âdem ve soyu için yeryüzünü hu zırlamıştı. Daha ilk adımda, insan sapıtmıştı ama, Haıj. reti Allah, kararını değiştirmemişti.. Ceza ve zorlukla <lu olsa, insan soyu yeryüzü nimetlerinden faydalanacaktı.. Hayatını sürdürecekti. Başta Âdem olmak üzere, hepsinden kulluk bekleyecekti.
Bütün bunları, Hazreti Allah, anlatmış, insanın değişmez kaderine yazmıştı:
Yerde ne varsa hepsini sizin (faydanız) *l*-cin yaratan, sonra (iradesi) göğe yönelip de onları yedi gök halinde tesviye (ve tanzim) eden (sapa-sağlam yapan) odur v o her şeyi hakkıyla bilendir.
(Bakare: 29)
106
Görmedin mi, Allah yerde ne varsa onları ve emriyle denizde akıp gitmekte olan gemileri size râm etmiştir...
(Hac: 65)
Göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini Allahın, muhakkak ki sizin için musahhar kıldığını, açık ve gizli bir çok nimetlerini sizin için üzerinizde bol bol tamamladi-
ğını görmediniz mi?..
(Lokman: 20)
De ki: «Yeryuziüıde gearib dolaşın da (Allah'ın) Yaradılışa nasıl haşladığını görün Allah yeni bir ahiret hayatım da tekrar yaratacaktır. Çünkü Allah her şeye hakkıyla kadirdir.
(Ankebut: 20)
Rabbinize yalvara yalvara, gizlice dua e-din. Şu bir hakikattir M: Allah haddi a-
şanları sevmez.
(Â'raf: 55)
vı(, ,,,, rahatlamıştı
ı ümitlenmişti. [1]1 Allah, yeryüzünde ne varsa hepsini kendisi-ma helal kılmıştı. Tı-nbel tenbel oturulmasını is* ..nin Yi'i yıı.'ıı dolaşılacaktı. Adem ve soyuna ölüm ı lı ' w Vnıı hır ahiret hayatını yaratacağım vaad Mlan'a yalvarıp dua, ondan sapmamak, o ahi-»'. mirle kavuşturacaktı tekrar insanı.
Ak-ı ■/'■! yüzünde de bu iki sonucun
107

Böylece Hazreti Âdem, Serendip adasmda yılı.m kaldı... Gezdi, gördü, öğrendi.. Geçimini sağladı. Allah'ına yakınlaşacak ne varsa yaptı. Nurunu lı || de parlattı. Bunu başardığı nisbette vahşeti ve garlpj yabancılığı, azaldı.
Fakat tblis onu bulmuştu.
Zaman zaman içine kadar girerek ayartmaya çal yordu:
I
«Ey Âdem!.. Fazla derinlere gitme!... Şurada gün nü gün etmeye bak!.. Senin cennet diye gördüklerin i rüyaydı. Nasıl ki şimdi de başka rüyalar görmeli Görülmez, bilinmez bir Allah'ın varlığını düşünmek niçin dir?.. Ona ayıracağın ibadet saatlerini, zevkin için ayırtıl daha iyi değil mi?.. Sen nasıl, canlıları avlıyor, yaşamB için yiyorsan, senden güçlüsü karşına çıkabilir. Aynı a Ki bete uğrarsın. Bak, şu fil sürülerine.. Ayakları altı m I ezilmeyeceğini kim temin eder?.. Ya o .timsahlar, pan lar!...»
Âdem, onu fitleyenin İblis olduğunu farketmişti, Al lahana sığınarak kovuyordu her seferinde. içten gelen bir hisle, ayıplarını örtünmüştü.
Taşları demiri ve odunları birbirlerine sürte sürt ateşi bulmuştu. Avlarını pişiriyordu.
Taştan çekiç ve örs kerpeteni vardı, ihtiyacı olan bu malzemeyi hazırlıyordu...
Elinde silâh diye kullandığı kalın bir odun taşıyordu.
Bir de uzun sırığı (değneği) vardı
Ner- den, nasıl geldiklerini bilmediği buğday tohum-larıyla karşılaştı. Belki cennetten birlikte taşımıştı.. Veya Hazreti Allah ihsan buyurmuştu.
Onları ekmişti.
Yeşeren bitki cılızdı. Cennetdeki ağaç gibi değildi. Buna rağmen, en büyük gıdayı buğdaydan almıştı.
108
Yıllar ilerledikçe, ekim işlerini geliştirdi. Tarîa yaptı ve sürdü.. Nafakasını emeğiyle ve alın teriyle kazanan, I ide eden, ilk ziraatçi oldu.
îdrak ediyordu. îş, yeryüzü nimetlerini talan etmek ıl'T.ı'di. Onları artırmak, çoğaltmak, ıslâh etmekti..
Bu sırada yılanın soyu da hızla üremişti. Hind Yarı-ınıdası'na geçen yüanlar, Serendib'i buldular.. Adanın her vıı.ima dağıldılar.. Âdem'in peşini bırakmadılar-. Adem en çok onlarla mücadele etti.
Bilinmez bir sebeble yılanın gelişi, ona Cennetteki o luylıı, güzel hayvanı hatırlattı. îblis'i ağzına alış günlerini
İİlı.
Oradan, ilk defa Havva'yı hatırladı. Önce affetmedi.. Aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat kalbi Havva'yı af taraflısıydı. Adem, tesir altında kalarak, suçlunun Havva olma-I |p kendisi olduğunu kabullendi. Şöyle düşünüyordu: Eğer tblis, Havva'yı cennetteki buğday ağacına gö-I «ıı yerimde pineklemeseydim.. Havva'yı durdursay-ibliK, onu kandıramazdı. Bütün kabahat bende.. Hav-v ıı nılıuyvt zayıf yaratılmış, korunmaya muhtaç, bir ka-Krkck bendim. Eşimi himayeme almalıydım.»
vlı- düşünen Âdem, hemcinsiyîe konuşmaya da can
ı İn
nı/.Uk onu pek ezmişti. Acaba Havva neredeydi?.. Kendisi gibi yere ineceğini
11 Allah buyurmuştu.
. ıkındı mı dolaşıyordu?.. O âciz haliyle, yeryüzü. i iyin mücadele edebilmiş miydi?.. Yoksa uzaklar-
lı Havva'yı, ll"> ıctl AlInlı. IH hcıiıHıal, Adem soyunun üreyeceği-
109

ni büdirmişti... Bu da ancak Havva'yı bulmasıyla
kündü.
Demek bulacaktı. I____
Âdem, birkaç sene daha Serendib'i alt üst etti. Hükmünü verdi.. Havva adada değildi. Soracak hiç kimse yoktu.
Hele yere indirildiğinden beri tek bir melek gelip lı tiran almamıştı, ilgilenmemişti.
Nihayet, bir sabah, cennetteki hatıralarını tek! yaşarken, işe nereden başlayacağını buldu.
3
Âdem Cennetteyken, Hazreti Allah, kendisine alenî rin sırrını ve varlıkların isimlerini öğretirken, her şa yeryüzünde Kabe'ye doğru ibadet ettiklerini görmÜ|| Melekler, mecbur kalmadıkça, daima Kabe yoluyla yer ziine inip çıkıyorlardı.
Âdem, Kabe'yi bulsa, belki orada meleklerle kamil ı şır, onların yardımını isterdi. Şüphesiz Hazreti Allah, hl şeye kadirdi. Cenabı Hak dilese Âdeme vahyde bulumu melek yollardı.. Fakat henüz günahkârdı Âdem.. Cezahjl di. Hazreti Allah'a çok yalvarmıştı.. Günlerinin yanın dan fazlası tövbe etmekle geçmişti. Buna rağmen sonu alamamıştı.
. «Belki..» diyordu Âdem.. «Belki, Hazreti Allah, mi lekler aracılığıyla tövbemi daha çabuk kabul eder.. Omla sonra Havva'yı bulmam kolaylaşır..»
Kabe'yi tanımasını şunun için de bilhassa dileme! teydL Her varlık ona doğru dönüp ibadet yaptığı haldtj kendisi istikâmetini bilmiyordu.
Cennetteyken varlıkların Allahı teşbih ve tenzihleri ni görürdü.. Şimdi, artık yeryüzünde sıradan bir canlıydı, Üstünlüğü alınmıştı. Ancak aklını, zekâsını, imanını kullanarak emeline kavuşabilecekti. Hayal kırıklığına uğramadı.
110
Kabe'nin bulunduğu yeri şekillendirdi gözlerinin ö-nünde. îki parmağını uzatıp açmış bir deniz (Kızıldeniz) vardı. Bu denizin hemen doğusunda çöl başlıyordu. Pek gidilmeden, buralardaki dağlarla kıyaslanırsa, tepe denecek bir kaç dağ vardı.. Bunlar arasındaydı Kabe. Fakat
I m- işaret yoktu.
Âdem, bulunduğu Serendib Adası'nın doğusunu hiç düşünmedi. Çünkü o tarafta engin bir denizden başka bir
ıjey görünmüyordu.
Batıya baktı.
Serendib Adası batısı da denizdi ama, denizin üzerinde küçük kara tümsekleri vardı ve burada deniz sığdı.
Sonunda bir kara parçasına ulaşacağını sanıyordu..
Âdem'in geçmek istediği deniz, doğusunda Hind toptu Uları bulunan Palk Boğaaa'ydı... Elbette seksen kilometre genişliğindeki boğazın karşı tarafını göremezdi... Kara vur mı, yok mu bilemezdi.
Beklemedi artık.
Avadanlıklarını ve buğday tohumlarını değneğinin ki una bağladı.. Sopasını eline aldı. «Allah'ım senin ismin-i' başlarım. Sana teslim olan kulun Âdem'e yardımcı ol!...» ı ek yola çıktı.
inha Serendib'e indirildiği gün, güneşin doğup bat-ıdan zamanını-ayarlamayı akletmişti. Bu hesaba göre, Serendib Adasında otuz beş yılı (dUnya yılı) geçmişti.. Eğer boyunun kısaltılıp, Boynu lıiılıuık geçirdiği kırk yıl da eklenirse (Cennetde yaratılışı |l ıı »lışı için gecen yetmiş yıl hariç) şimdi yetmiş beş yazılı. Ailem, Boyunun kısaltılmasına kadar geçen kırk ■.il. ıuy» içinde hatırlıyordu.
Belki indiği yerde öylesine ı. iiıı •■aıjı melekler arasında, ayakları toprak için-
di 11 hıdde bunlara dünya hayatı demek doğru olamazdı..
111

Karar v<.'rdi. Yeryüzü hayatını tanıdığı otuz başlangıç kabul etti.. Şimdi otuz beş yaşındaydı. Bu kadar incelemesinin bir sebebi de vardı. Âdem Cennetteyken, Hazreti Allah, ona insanoiîulll rmın geleceklerini göstermişti. Bunlarda Âdem'in bin > «* yaşayacağı yazılıydı.. Âdem, soyundan üreyeceklerin biri sinin nurunun fazla olduğunu görmüş ve sormuştu nun oğlu Bavud olduğunu öğrenmişti. Az yasaya okuyarak, kendi yaşından bir mikdar verilmesini dilemi ti... Çünkü Hazreti Allah, Âdem oğlu Davud'un kar: ılı* sız yaşını uzatmayacağını bildirmişti. Âdem de böylr İMİ çareye baş vurmuştu. Kendi yeşından kırk yıl eksiltil. < ı || Davud'un yaşma kırk yıl ilâve edilecekti.
Âdem bir kaç gün sonra, boğaz'm sahilindeydi. Önünde köprü ayakları gibi sıralanmış tümsekler.' bfl kıy ordu., üzerlerinde, Hind topraklarmdan Serendib A < 11 sı'na ve Serendib Adası'ndan Hind topraklarına gelip tfofl mekte olan canlılar vardı.
Âdem, bunların sonunu bekledi. Günler doldu. Fakat ardı arkaları kesilmiyordu. Serendib Adası'ndaki yaratıklar, Âdem'in hicrttl kalkıştığını anlamışlardı.
Aralarında onu konuşuyorlardı: «Âdem, benim çöllerde gördüğüm uzun hurma ağacı na benziyor. O ne boy ve endamdır öyle!...»
«Bir de başı göklerdeykenki halini düşün.. Hiç di ğilse doksan metre olduğu ilk yılları.. Hep kaçışmış!ık.. Hâlâ da kaçışıyoruz.. Bana kalırsa Âdem oğullarından bü tün canlılar daima ürküp uzaklaşacaklardır.*
Bir diğeri hatırlattı:
«Âdem ük indiği zaman, kûsizdı.. Şimdi bedeni kıllını di ve bu, gün geçtikçe artıyor.. Teninde örtülmedik yo yok.»

«Fakat yine de ayıp kısmını yapraklarla Örtüyor. «Tepesinde saçsız, kel bir yer var. O kadar.» «Bunun hikâyesini dinlemiştim. Başı göklere değdiği mralarda. o kısmı aşınmış.. Artık âdemoğullarmın bir kısmı belki bunu Âdem'den miras alacaklar.. Kel olacaklar.» Başka bir yaratıklar gurubu, ayrı mevzuları ele almalardı:
Birisi şöyle dedi:
«Ben, geçenlerde, yanımda istirahat eden iki melek-Irıı dinlemiştim. İnsan soyunun Hazreti Yusuf (A.S.) a kınlar olanlarında Âdem gibi güzeli bulunmayacakmış.. lOliıideki sopa cennetten indirilmiş.. Dağarcığını bağladığı İHtı pek uzun. O, Hazreti Musa'ya kadar korunup miras tılucakmış. Bu asa, Cennetteki (As) ağacından yapılmış. Aı ağacı yeryüzündeki çam veya vangülü'ne benzermiş.. i" inek Musa, daha kısa, on metre olacak.» Sordular:
«Torbasında ne var acaba?...»
«Buğday tohumları... Çekiç, örs, kerpeten.. Bütün • ınılıırıı cennetten indirildiği söyleniyor. Çünkü Hazreti Allulı. onun her istediğini almasını emretmiş.» »Çift sürdüğü saban da öyle midir?.» i)yie anlattılar...» ■■ (lötürınedi.. Bıraktı.»
ı iskidi.. Nasıl olsa yapılışını öğrendi.. Gittiği yerde ırlar.. Taşıması zor olmasa belki götürürdü.»
ı ton onun bıçağını görmüştüm.. Dağarcığında mıdır
- dm?.»
Hayır.. Bak, beline sardığı bir dal arasına sıkıştır-
lliçfcğl, Aıl'-m. demirden yaptı.. Demiri ateşte eritti.
AcUın, ekin Ku.ll... Demetleri harman yaptı.. Dövdü..
İt Uf ı unlu HU vurdu. Taneleri ezdi... Ufaladı.. Suyla ıslatıp
II Aı1ın11

ekmek hazırladı» Pişirip yedi.. Ekmek fırınım ilk bul odur.»
«Âdem çok akıllı. Bize benzemiyor. Yiyeceği nefsine göre değiştiriyor.»
«İlk buğday ianelerini, karnı acıkınca Cebrail v miş diyorlar. Yedi taneymişler. Çiğnemiş ve yemi*.»
«Doğrudur. Âdem'e kadar buralarda buğday yotl|j yordu ki.»
«Bilmem dikkat ettiniz mi?.. Serendib'de, Âdcm'dlfl sonra bazı meyva çeşitleri türedi.»
«Sanki başkaları var mıydı?...»
«Geçenlerde konuşuyorlardı.. Meyva çeşitlerinin !«► humlarını Âdem cennetten birlikte getirmiş,.»
«O halde bu tohumlardan torbasında vardır. GitlIıJ her yerde eker...»
«Elbette...»
Yaratıklar aralarındaki konuşmaları derinleştirdilrr
O kadar ki, birisi, Âdem'in cennetten getirdiğine inan» dıkları meyva çeşitlerini bile saydı.
Bunlar şunlardı:
Kabuklular: Ceviz.. Fındık.. Fıstık.. Haşhaş.. Nar., Muz.. Badem.. Kestane.. At kestanesi. Hindistan cevı/.i
Tek iri çekirdekliler: Şeftali.. Hurma.. Hünnab.. ^alı hiç.. Erik.. Gambira.. Sedir.. Alıç... Akgünlük...
Çok çekirdekli, küçük tohumlular: Elma.. Portakal,. Üzüm.. Dut., incir.. Hıyar.. Kavun... Armut... Ağaçkavıı nu... Keçiboynuzu.
Başka birisi hatırlattı:
«Bu yeryüzü meyvalarımn halleri değişir, fakat cen-nettekilerin değişmezmiş.. Kokuları da öyle,. Hepsini Âdem'in ve Cennet bahçelerinin kokusu sinmiş.»
Âdem, konuşulanlardan habersiz, birkaç gün chılm bekledi.
Dayanamadı.. Denize girdi ve tümsekten tünu«|

ilerleyerek, Serendib ile Hmd topraklan arasındaki seksen kilometrelik boğazı geçmeye başladı. Onu gören canlılar hemen ürküp kaçmışlardı. Yolunu açmışlardı.
Âdem, bazan derinlere raslıyordu.
İlk yerde durmuş, balıklara bakarak nasıl yüzdüklerini görmüştü.. Onları taklid ederek yüzmeyi öğrenmişti.
Böylece derin yerleri geçebüdi.
Bulutlar yukardan ona bakıyorlardı.
Dillerince fikir yürütüyorlardı:
«Serendib'de, Buz dağı'nda indiği tepeye Âdem tepeli dendi.. Şu boğazdan, tümsekten tümseğe geçen insan odur.. Bu yere artık Âdem köprüsü adı verilmelidir.»
«Haklısın.. Şüphesiz Âdemoğulları, babalarının bu macerasını öğrenecekler.. Gelecekler buralara kadar.. O udi kendileri verirler.»
«Dikkat ediyor musun?.. Âdem nereye basarsa orası bereketleniyor. Adımları arasında kalan yerler eskisi gibi kalıyor.»
Âdem, öğleye varmadan, uzun boyu dolayısıyla, boğazı geçti... Hind toprakları (Hindistan)a ayak basınca durup dinlendi.
Dekkan Yarımadası'nın batı sahillerindeydi. Palk I '.< ığazı önündeydi ve Serendib görünmez olmuştu.
Âdem mahzundu.
Şimdi yeni bir maceraya daha başlıyordu.
Senelerden beri yurt edindiği, alıştığı, yeryüzü cen-nrii bildiği, Serendib Adası da ona sıla olmuştu..
Bunun M. ısını-ilk adımda, duyuyordu.
Cennetden indirildiği zamanki acmın bir başka türlü-ııı.un tMİrl altındaydı.
Kendi isteğiyle Screndib'den ayrıldığı halde, zorlandığını Handı.. Ve Hazreti Allah'ın Cennetteyken ona yap-11itı Ihları hatırladı:

Hani meleklere: «Âdem için secde odlıl ^ demi§tik de îblis'den başkaları secde < t misler di. O ise dayatmıştı. Biz de: «Ey Âdem, demiştik, hiç şüpıı bu, senin de, zevcenin de düşmanıdır. Kim dan dolayı sakın sizi. cennetden çıkarın > sın o. Sonra zahmete düşersin.» «Çünkü senin acıkmaman, çıplak kalımı man hep oradadır.»
«Ve sen hakikaten burada susamayacaksın. Güneş (in sıcaklığı altında) kalmayacak* sm.
(Tâhâ: 116- 119)
Âdem düşünüyordu.
Hazreti Allah'ın hangi uyarışı doğru çıkmamıştı ki!,
Cennetten kovulmuş ve türlü zahmetlere uğrat ün UM ti. Hakikaten acıkmış ve susuz kalmıştı. Hele çıplaklığı!.. Güneşin amansız ateşi!...
Bunlardan daha beteri ve dayanılmazı, Allah'ın rıza sına kavuşamamaktı..
Şimdi bir yeryüzü cennetini de bırakmıştı. Acaba yi ne îblis'in tesiriyle mi olmuştu bu?.. Tekrar aldatılıyor muydu.
Yurt bildiği Serendib'den uzaklaşmasıyla birlikle başlayan sıla, yoksa, başka neyin ifadesi olurdu!..
Karşısındaki denizden tatlı tatlı esen meltem, ona S<'-rendib adasından hoş kokular, hatıralar getiriyordu.. Âdem bunları gözleri yaşara yaşara seyrediyordu.
Artık anlamıştı.. Yeryüzünde dayanılmaz bir zorluk daha vardı... Yurt hasreti, sılası.. Gurbet acısı!... Bu hal insanı büsbütün yabancı yapıyordu. Can evinden vuruyordu.

Hazreti Allah, insanı ameli sonucu cennetine kavuşturacağını buyurmuştu.. Fakat yeryüzünde ayrıhmlan bir sevgiye tekrar kavuşmak acaba neye bağlıydı?.. Mümkün müydü?..
Âdem, «Serendib'den beni uzaklaştıran îblis olmasın?» diye diye nerdeyse geriye dönecekti.
Fakat, niçin oradan ayrıldığını hatırlayınca rahatladı. Kabe'yi aramaya gidiyordu o.. Ve İblis, böyle konularda insan yanında olmazdı. Sapıtacak işleri seçer, fikirleri aşılardı.
Âdem, kuvvetini kazanmışken, fazla eğlenmeyi doğru bulmadı. Kalktı, geriye döndü. Hüıd Toprakları içlerine açılan vadiden yürümeye başladı.

VI

GURBETTEN GURBETE

Âdem günlerce yol yürüdü.

Ta can evinde duyduğu sıla ateşi külleneceğine atof» lendi... Hep güneşi kovalıyordu.

Böylece, Hindistan'daki Dekkan Yarımadası'nı doğt^j dan batıya, keseden geçti.., Önüne tekrar denize (Umınan denizi) çıktı.

Bu denizin üzerinde, onu götürecek kara tümseklorl yoktu. Geçmesi mümkün değildi.. Ulaştığı yer çoraktı.

Ne yapacaktı?..

Geriye mi dönmeliydi?..

îblis, onun Kabe'ye ulaşmasını istemiyordu. En zayıf anında yakalamış, şüphelendirmeye çalışıyordu:

«Ey Âdem!.. Sana eskiden de söylemiştim.. Cennet diye bir şey yok.. Hayallerini rüyalandm.. Öyle şeyleri yaşadın. Dön geriye, Serendib'e git... Cennet asıl orasıydı... Keyfince yaşa. Görüyorsun ki her taraf deniz...»

Âdem, kimin tarafmdan zorlandığını anlıyor ve kovuyordu iblis'i:

«Git ey Allah'ımın lanetine uğramış şeytan!... Alla-hım ne buyurdu da olmadı!.. Şimdi önüm denizle kesildi ama, ilerleme çaresini bulacağım.»

îblis dayatıyordu:

«Kendini aldatma ey Âdem!... Hiçbir suretde içinde-

ki süa yangınını söndüremeyeceksin... Daima gurbetten gurbete sürükleneceksin. Süa çok korkunçtur.. Ezilirsin.. Dayanamazsın.»

İlâve ediyordu:

«Yaratılış sırrını çözmeye çalışma!... Her şey sudan yaratıldı.. Yani şu denizden. Hayat, önce denizlerde gelişti. .. Sonra canlüar karalara çıktılar. Hayata göre değiştiler.. Hâlâ da değişiyorlar.. Sen de öyleydin.. Bu değişiklice uğraya uğraya şimdiki halini aldın...»

Âdem, Umman DenM'ne bakarken, Hazreti Allah'ın yaratılış hakkındaki bazı verdiği bilgileri dudaklarında tekrarlıyordu:

Allah her hayvanı sudan yarattı? İşte bunların Mmi karnı üstünde yürüyor, kimi iki ayağı üstünde yürüyor, kimi dört (ayağı) üstünde yürüyor. Allah ne dilerse yaratır. Çünkü Allah her şeye hakkıyla kadirdir.

(Nûr: 45)

Doğruydu bunlar.. Fakat kendisi hayvan değil, in-ıdı.

Bu kadar yıl yeryüzünde kaldığı halde, bir benzerine I l ıaınamıştı... Tekti. Halbuki hayvanların hemcinsleri-lıer adımda tesadüf-ediyordu.

Sanki zaman îblis için çalışıyordu.

Âdem'in böyle düşünüp kuvvet aldığı sırada.. Arka-Undaki ağaçlar hışırdadı. Bir baş uzandı.

Âdem baktı.. Bir hayvan görünmüştü oradan. Âdem'i I ıivordu.

İblis fırsatı kaçınmadı:

«Ey Âdem!.. O hayvana dikkat etî... Sana ne İm ı benziyor!. Niçin atan olmasın!...»
İblis'in, Âdem'in dikkatini çektiği hayvan, iri maymundu. Âdem, iblis'in fitnesine kulak asmadı. M munun davranışlarına bir az daha önem verdikten «on güldü: «Beni îblis şüphelendiriyor... Hayır, aklanıp ı tamam. Bu hayvanla benim en küçük bağlantım yok. nun isbatı, onun hâlâ değişmemiş olmasıdır. Eğer de . şeydi, şimdiki şekli yerine, benim hemcinsim olurdu.
Âdem, bir gece kaldı kıyıda.
Uyumadı. Çünkü îblis'le cenkleşmesi uzun sürnm ııı
Sabahleyin, Allahma sığındı. İbadetini yaptı.
Geriye, Serendib'e dönmedi.. İleriye gidemediği i<;ln, bu sefer güneye indi. Hindistan'ın ucuna vardı. Yiru d nizle karşılaşınca, kuzeye çıktı.. Bir daha da denize ra* lam adı.
Âdem'in Hindistan'da gezişi yılarca sürdü.
Hindistan, Serendib kadar olmasa bile, yine Allah'ın nimetleriyle bezenmişti. Güzeldi.. Bereketliydi. Onbeşbine yakm çeşitte çiçek vardı.
Çayı, pirinci çoktu.
Dişli, dişsiz fil sürüleri ormanlar arasında geziniyor du.
Manda, sığır, ayı, yaban kedisi, gergedan, mis geyiği, sırtlan, tilki, timsah, yılan ve benzerleri sayılamayacak kadar çoktu.
Hele maymunlar!..
Âdem bunları inceliyor, avlıyarak didik didik ediyordu. Kendisiyle en küçük bir benzerlik bulamıyordu.
O zaman, gördüklerinin rüya olmadığını bir kere daha anlıyor, tblis'i uzaklaştınyordu içinden, çevresinden. Allahma büsbütün yaklaşıyor, Kabe'ye ulaşmak azmi artıyordu.

Hindistan, Âdem'i pek oyalamıştı.
Yoiu üzerine sık sık aşılmaz dağlar çıkıyordu. Mecbur kalarak geriye dönüyordu. Geçit arıyordu. Zaman oluyordu, aynı yerde, çıkacak bir yol bulamamaktan, yıllarca kalıyordu.
Çevresindeki hayat şartlarıyla savaşa, savaşa canın: koruyordu.
Topraktan yaratıldığı için olacak, toprakta uğraşmayı pek seviyordu.. Yine bir saban yapmıştı. Tarla sürüyordu. Buğday ve çeşitli sebzeler yetiştiriyordu.
Onu yoran, bizzat kendisinin sapanı sürmesiydi.
Çok zahmet çekiyor, kan ter içinde kalıyordu.
Bir gün, tarlası yakınında kırnuzı bîr öküz gördü.
öküz kaçmıyor, otluyordu.
Âdem sokuldu ona.
Yakaladı.
öküz en küçük bir karşı kovuşta bulunmadı.
Âdem: «Bunu sanırım Allah'ım bana yardımcı olarak gönderdi.. İlk kaçmayan, ürkmeyen hayvana kavuştum.» <liye düşündü.
Öküzü yemedi.
Aklını kullanarak sabana koştu. Böylece en büyük rahmetini halletti.
Senelerden sonra, Âdem, kuzey batıya gide gide. nihayet aradığı geçidi bularak, Hind topraklarından kurtuldu. Şimdi önündeki arazi daha az sarptı.. Âdem'in buldu-gu yol, Pakistan ve Afganistan sınırındaki Hayber Geçidiydi.
Bazan, Kabe çevresinde gördüğü çöllere benzer yerlere varıyordu... Pek ümitleniyordu. Fakat yanıldığını anlayarak, tekrar yürüyordu.
Böylece, iran'ı geçti... Haset Denizi altından Anadolu'ya girdi.. Araş vadisi içinden batıya gitti.

Hiç ümidini kaybetmiyordu. Hattâ güveni artmıştı.,, Kabe'ye yaklaştığı hakkında içinde bir his vardı. İlerlediği Araş Vadisi'nin güneyinde çok yüksek bir dağ vardı... Âdem, onun üzerine çıkıp, etrafı gözden geçirmeye karar verdi.
Günlerce tırmandı.
Bu dağ Cudî (Ararat - Ağrı) dağıydı.
Yekpare bir taş yığını gibi, göklere yükseliyordu En üstte iki tepesi vardı. Birisi üçbin, diğeri beşbin metrt-den yüksektiler...
Âdem, bühassa, dağın taşlarına hayran kaldı. Imk&a olsa bazı beğendiği kayaları koparıp birlikte götürecekti,
Serendib Adası'nda ve başka yerlerde inci, altın *v,\h* madenler onu ilgilendirmedikleri halde, Cudî Dağı'nın ta#» larma kalbi ılınmıştı.
Âdem, nihayet, çıktı dağın en yüksek tepesi üzerine.
Ayaklarrnın\ altında buzlar çıtırdıyordu.
Orada j^eryüzünün damında sandı "kendisini.. Güney batıya doğru arazi hızla alçalıyordu.. Kabe belki şu ufuklar gerisindeydi.
Bulutlar, Hazreti Âdem'in yüzünü yaîayıp geçiyor* lar di.
Ümitlendi Hazreti Âdem... Şu anda dağ tepesinde kendisinden başka hiçbir canlı yoktu.
Bir o vardı, bir de. asla kalbinden, gönlünden, aklından çıkarmadığı Allah'ı.
tbadet etti.. Yalvardı.
Artık tövbesinin kabulünü düedi.
Hafiflemişti.. Tekrar indi dağdan. Araş Vadisi'ndeki yolunu buldu.
Araş Vadisi içinde, bir gün, uyumuştu. Sabahleyin uyanıp ilk dönemeci geçince şaşırdı.
Gözlerini uğuşturdu.. İnanamadı, tekrar uğuşturdu..
,122
Sevindi, güldü. Nihayet kahkahalar savurdu.
Arada söyleniyordu:
«Cennetime kavuştum. Allah'ım bana cezamı yeter buldu.»
Âdem'i ümide düşüren şey, Araş Vadisi'nin bu bölge-Hinin Cennetde gördüğü, yaşadığı İrem, bahçesine benze-mesiydi.
İblis yine yakasından yapışmıştı.
Kandırıyordu:
«Ey Âdem!... İşte rüyanda gördüğün yer burasıdır.. Artık bitmez tükenmez yolları bırak... Yerleş...»
Âdem, kanmadı îblis'e... Araş Vadisi'nin bu yeri Lnnet gibi bir köşeydi ama, cennet değildi... Çünkü nimetleri, hallerini değiştiriyorlardı... Irmak bulanıyor, azalıp çoğalıyordu. Kayalar, taşlar, ufalanıyordu. Bitkiler, ■taçlar sararıp soluyorlardı. Halbuki Cennet nimetleri hiçbir değişikliğe uğramıyorlardı.
Âdem, burada beş-on yıl yaşadıktan sonra, tekrar vurüdü.
Güneye iniyordu.
Toroslar'ı aştı.
Nihayet aradığı çölü gördü.
Artık yolu boyunca gurbetten gurbete sürüklenmiyordu. Süası azalıyordu.
Hattâ Akdeniz'e ulaşıp yolu kesilince bile, bu hissi İeğişmedi.. Sahili takip ederek güneye indi.
Lübnan'da ve İsrail topraklarında da tıpkı Cudî Babında olduğu gibi, bir çok taşları sevdi.. Alıp gitmek istedi. Bilhassa Tur-i Zeytun ve Tur-i Sina'da bu arzusu ço~ e. iddi..
Artık onu İblis bırakmıştı.
Âdem acele ediyordu.
I [ele, Cennetteyken gördüğü iki parmağını uzatarak
123

açmış denizi bulunca, cennet hayatının, tblis'in dedi, bi, rüya olmadığını, gerçekten yaşadığım büsbütün mı
ladı..
Kızıldeniz doğuşuydu bu sahüler. Âdem, artık aklıyla yürümüyordu. Her adımda pek iyi tanıdığı cennet kokuları faalrıl» gıyorlardı.. Cidde'ye vardığı zaman, bu kokuları sanki Hll tutacak gibi havasında buldu.
Âdem'in yeryüzü hayatı üzerinden yüz otuz yıldım fazla bir zaman geçmişti. Bu zaman içinde. Hep Allah'ı m düşünmüş, bir-iki kereden fazla Havva'yı aklına getir rn emişti.
Şimdi ise, sık sık Havva'yı hatırlıyordu. En garibi de, Cidde doğusundaki çöl, o uçsuzbucak .1 sağır ufuklar, Âdem'i çağırıp duruyorlardı.
Zaman zaman şekillenen seraplar, Âdem'e el sallıyo) tardı...» Peşimizden gel!... Kabe'yi de bulacaksın, Havvıt' yi da.» diyorlardı.
Âdem onlar uydu... Çöle açıldı. önce Taif taraflarına düştü.. Sonra Mekke'ye döndU Onu gören yaratıklar gururlandılar: «İşte bu Âdem'dir.. Cennetden buraya, Dehna'ya in dirildi.» fikrini yürüttüler.
Bazıları başka türlü düşündüler:
«Hayır Vasim Dağı'na indi... yürüyerek buraya g<-l
di.»
Âdem, nihayet Mekke'ye ulaştı.
Arafat'a çıktı.
Tanıdığı, cennetden gördüğü Kabe bölgesini. Günlerce orada bekledi.. İbadet etti. îçi pırıl pırıldı ama, umduğu meleklere raslanıadı Kanatlarının hışırtılarını bile işitmedi.
Serendib'den buraya kadar, nimeti bol, cennet misâli

nice yerler görmüştü!.. Oralarda hep gariplik duymuştu. Halbuki bu çıplak, çorak çöl ve tepelerde evine kavuşmuşların huzuru vardı ruhunda,
Arafat'ın en yüksek yerinde durduğu zaman, hakikaten ince ve çok uzun bir hurma ağacına benziyordu.
Bir sabah yine ibadetini yaptıktan, sonra, böyle dururken, yakın mağara oyuklarından bir kadın çıktı. Bu Havva'ydı.
Yüzotuz yıl önce Cidde'ye indirilip, seraplara uyarak çöle açılınca, Arafat'a gelmiş ve burasını kendisine yurt
cılinmişti.
O da Âdem gibi acıkmış, susamış, güneşten yanmıştı.
Uyumuştu. Otdan, hurmadan, koyundan yiyeceğini sağla* mıştı. Mağaralarda güneşten korunmuştu.
O, yüzotuz seneyi hep ağlamakla, Allah'ına yalvarmakla geçirmişti.. Çıplaklığından utanmış, ne bulursa daima onunla örtünmüştü.
Koyun kıllarından iplik eğirmişti.. Bez yapmıştı. Buğday yoktu yanında ama, otlardan hamur yoğurmuş, güneşte pişirmişti.
O sabah da, günlük ihtiyacı için çıkmıştı mağaradan. Arafat üzerinde Âdem'i görünce, önce tanıyamadı. Hakikaten bir hurma ağacı sandı Âdem'i.
Fakat, daha dün akşama kadar yoktu öyle bir ağaç.
Hem hurma böylesine uzun olmuyordu.
Havva'nın çevresini de Âdem'in kokusu doldurmuştu.
Neuen sonra Hav: a, kendine geldi.
i ere inince, Hazreti Allah onun da boyunu kısalt-
Karşısında duran ağaç değüdi de neydi?.. Bir daha, bir daha baktı. Bağırdı hançeresini yırtarcasma:
«Adem!... Âdem!...»

Yanılmamıştı.. Âdem seslenildiğini duymuş, araf yordu sesin geldiği istikâmeti. Havva tekrar bağırdı:
«Ey Âdem!.. Ben buradayım.. Havva sana el
yor.»
Âdem, nihayet Havva'yı gördü. O da bir uzun hv gibiydi.. Koşuyordu tepeye doğru.
Âdem, Havva'yı yormak istemedi. Sanki uçtu yol
*** ****
Aradan beş sene geçmişti.
Adem ile Havva birbirlerine kavuştuklarının ilk cesini Müzdelife'de uyumadan bitirmişlerdi.
Birbirlerine maceralarını anlatmışlar ve Onları İm vuşturan Allah'a şükranlarım sunmuşlardı.
Her ikisi de ümitliydiler. Onları birleştiren Hazrii Allah elbette artık tövbelerini kabul edecekti.
Her gün hem yaşamak için mücadele ediyorlar, İnin de Allahlanndan bunu diliyorlardı.
Çevrede Âdem sekiz koç bulmuştu.. Bir çok da koyun.
Bunları Havva'ya getirdiği zaman müjelemişti:
«Ey HavvaL. Sanırım bu sekiz koçu Allahırnız ilmıı buyurdu.. Artık sürülerimiz olacak.»
Hııvva cevap vermişti:
«öyledir.. Çünkü ben burada yalnız yaşarken ancak, geçimimi sağlayacak derecede, bazan koyun bulurdum.»
«O da Allah'ımın ihsanıdır.»
Âdem Vadinin uygun yerinde tarla yapmıştı.
Getirdiği buğdayı ekmişti. Uç dört kere mahHUİ alnı ıslardı.

Havva, ateşi öğrenmişti.. Buğdayı öğütüyor, yuğuru-yor, pişirip ekmek yapıyordu.
Koyundan kırptığı yünlerle, üstlerini örtecek bezler hazırlıyordu. Çünkü yapraklar bu sıcakta çabuk dağılıp soluyorlardı.
Âdem, Havva'ya bir müjde daha vermişti:
«Ey Havva, yetecekten çok koç ve koyuna sahip olmamız bir sebep üzerinedir. Hazreti Allah artık bize de evlât nasib edecek...»
Beklemişlerdi.
Fakat bu müjde gerçekleşmemişti.
Beş seneden beri, birkaç sürüleri olduğu halde, tek çocukları doğmamıştı.
Bir akşam üstü, Havva yemek hazırlıyordu. Âdem, Arafat'a çıkmış, en yüksek yerde ibadet ediyordu.
Her secdeden sonra yalvarıyordu:
«Ey Rabbimî... Yeryüzünde, onu mamur edecek ve .sana hamdü sena edip ululayacak benden başka kimse yok mu?... Olmayacak mı hiç bir insan ..»
Âdem, bu yalvarışlarının sonuncusunda ilk defa il-hamlandı. Kulaklarında Cennette işittiği Allah emirleri uğuldadı tatlı tatlı. Elbette bunlar vahy değildiler.
Çünkü Hazreti Allah, henüz Âdem'i affetmemişti. Tövbesini kabul buyurmamışü.. Eğer öyle olsaydı, baş ucundan meleklerini eksik etmezdi...
Buna rağmen, Âdem sevindi.
Hatırlarından çıkıp gelen emirleri tekrarladı huşu içinde:
Hani Rabbin Âdemoğullarından, onların sırtlarından zürriyetlerini çıkarın kendilerini nefslerin» şahit tutmuş, «lî+>n sizin Kabbiniz değil miyim» (demişti). Onlar

da: «Evet (Rabbimizsin), şahit oldtılı demişlerdi. (İşte bu şahitlendirme) kıy» met günü «Bizim bundan haberimiz yok tu.» dememeniz içindi.
(A'raf: I
Bunun mânası açıktı.
Hazreti Allah, Âdem'in sırtından Havva'yı yaratmil tv Elbette soylarını üretecekti. Bunu vad ediyor, ileı 1(olacakları anlatıyordu.
ÂJiom sevinmesin de kim sevilişindi?..
B:.'.ki de bunlar, Hazreti Allah'ın, Âdem'in tövbı kabul buyurmasından sonra olacaktı.
t-.avva işini bitirmişti o esnada.. Âdem'in yanma gı | di.
Birlikte tekrar yalvarmaya başladılar:
«Ey Rabbınıiz, bizi kendi elinle yaratmadın mı?,,
«.....»
Cevap alamadılar..
Fakat devam ettiler:
«Cesetlerimize ruh vermedin mi?...»
«.....»
«Ey Rabbimiz!.. Bizi cennette yaşatmadın mı?..»
«.....»
«Rahmetin azabından önce gelmedi mi?..»
«.....»
«Tövbe edip, halimizi islâh ettiğimiz takdirde, cennetine iade buyuracağını söylemedin mi?..»
«.....»
Nihayet son sözlerini ağlayarak bitirdiler:
«Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Sen biz) 6İİT gemez ve yarhğamazs.an biz elbette azgınlardan oluruz.»
128
Henüz susmuşlardı ki, Cebraü geldi ve Âdem'e tövbesinin Hazreti Allah tarafından kabul edildiğini müjdeledi.
Derken Âdem Rabbinden kelimeler belleyip aldı (ona yalvardı). O da tevbesini kabul etti. Çünkü tevbeyi e«n çok kabul eden, asd esirgeyen O'dur.
(Bakare: 37)
. Cebrail, Âdem'in affedildiği müjdesiyle kalmadı. O-mm, kendisi ve Havva'dan üreyecek insanlara peygamber yapıldığını da bildirdi. Çünkü, Hazreti Allah, Âdem'in işlediği günâhın kasti olmadığını biliyordu.
Biz evvelce de Âdem'e vahyettik. Fakat o unuttu ve biz onda bize karşı gelmek için bir kast görmedik.
(Tâhâ: 115)
Âdem'in peygamberliğinin müjdelenmesinin mânası büyüktü. Allahrn rızasını almıştı.. Yeryüzüne indirildiğinden beri, sapıtmamasmm, İblis'le cenkleşmesinin bir mükafatıydı. Evlâtlarının sakmdırılmaları, hidayete erdiril-meleri kendisine havale edilmişti.
Ne büyük şerefti bu!...
insanlara nasip edilen her şeyin ilkiydi Hazreti Âdem (A.S.)..: Peygamberlerin de ilki oluyordu.
v
O günden sonra, Âdem'le Havva sabırsızlıkla bekleşmeye başladılar.
Havva hamile kaldı.
Sevindiler.
Doğacak çocuklarına, Hazreti Allah'a yaklaşmaları Igin, (Abdullah-tTbeydullalı) gibi adlar düşünüyor ve bir-

birlerine acılatıyorlardı.. Allah'a kulluğu belirten bu keli melerden daha iyi ne olabilirdi?..
Artık peygamber olduğu için, Hazreti Âdem (A.S.) e sokulamayan iblis, karargâhını Havva'nın yanında kur« muştu.
Her fırsatta gerek kendisi, gerek şeytanlarıyla, Hav va'nın içini kemiriyor, ona vesveseler veriyordu:
«Ey Havva!. Karnındaki nedir?...»
«Bilmiyorum..»
«Gözünden, ağzından, yahut kulağından mı çıkac o?...»
«Bilmiyorum...»
«Eğer şu kayalardan atlayıp koşmazsan, ağır yükle kaldırmazsan, karnındaki o şey seni bir çok kere eceli karşılaştıracaktır. Acı duyacaksın.. Nihayet öleceksin.»
«Hayvanlarda öyle bir hal yoktur.»
«Sen hayvan mısın?.. Unuttun mu Âdem'in sırtından yaratıldığım?.. Eğer Allah sizlere evlât verecekse, yi öyle yapar.»
Havva, bunları Âdem'e açmıştı.. Rüyasında bile rahat bırakılmadığını söylemişti.
Âdem, Havva'yı uyardı:
«Ey Havva!.. Bunlara asla uyma!.. Çünkü onları aklına ve kalbine sokarak seni korkutan Iblis'tir.. Hani bizo cennette günâh işleten iblis...»
Havva peki diyordu ama, vehimden kurtulamıyor-du.
Nitekim, iblis'e uydu.. Atladı, sıçradı. Ağır yük taşıdı. Neticede çocuğunu düşürdü.. Hem de ikizdi bunlar.
İkincisinde daha az Iblis'e uydu. Çocukları do&du ama, sakattılar. Öldüler:..
Bunları başkaları izledi.

I
Havva, yaptıklarım Hazreti Âdem (A.S.) den gizliyordu.
iblis memnundu.
Bu hal beş-altı kere basma geldikten sonra, birgün yine iblis, Havva'ya sokuldu.. Anlattı:
«Rahat doğurmam ve çocuklarının yaşamasını ister misin ey Havva?...»
«Nasıl istemem!...»
«Görüyorsun ki, çocukların ya karnmdalarken, yahut doğunca ölüyorlar.. Buna sebep benim.»
«Neden?...»
«Çünkü çocuklara Abdullah, yahud Ubeydullah isimlerini koyuyorsunuz. Abdlii Haris koy.. Âdem'i zorla.. Çocuğun hem sağlam doğar, hem de çok yaşar.»
«Ne demektir o?.. Allah'dan başka kulluk yapacağımız kimse yok ki...»
«Sözün gelişi öyledir...»
«Olmaz...»
«O halde çocuğun yine ölecek..»
«Kim yapıyor bunu?..»
«Ben...»
«Sen kimsin?...»
iblis admı gizledi.. Bir zamanlar cennetteyken kullanılan lâkabını söyledi:
«Ben Haris'im...»
Havva bilmiyordu.
Gidip Hazreti Âdem'e danıştı.
Hazreti Âdem (A.S.), yine Havva'yı ikâz etti:
«Sakm inanma!... O Iblis'tir muhakkak...»
«Hayır.. Bu başkasıdır. Çünkü adı ayrı.»
Buna rağmen, Hazreti Âdem kabul etmedi.
Havva çocuk doğurdu.. Bu da sakattı öldü.

Havva, bunca evlât kaybetmişti. Analık duygusu ak lını gelmişti.. Yalnız kalbiyle düşünüyordu.
Hazreti Âdem (A.S.) a gitti.. «Ey Âdem!..» dedi «Bil sefer çocuğumuzun ismini bana bırak.»
Hazreti Âdem (A.S.), da üzgündü.
Günlerce Allah'ından sordu. Cevap alamadı. Cebrini hiçbir Vahy getirmedi.
Hazreti Âdem, mecbur kaldı, Havva'nın doğurmam yaklaşınca, ona istediği izni verdi.
Havva yine ikiz doğurmuştu. Biri kız, diğeri oğlandı Sıhhatliydiler. Oğluna hemen (Abdulharis) .adını verdi.
Böylece, gerek Âdem (A.S.), gerekse Havva, bilme den Hazreti Allah'a ortak kattılar.. Iblis'in de insanlardan kulu olduğunu kabul etmiş oldular: Çünkü onlar, Haris'ıı, tblis'in lâkabı olduğunu bilmiyorlardı.
O, sizi bir candan (Âdemden) yaratan, bandan da, (gönlü) kendisine (yatıp) ısınsın diye, eşini yapan o'dur (Alîah'dır). Vakta ki o, (eşini) örtüb bürüdü, o da hafif bir yük yüklendi de (bir müddet) bununla gidip geldi. Nihayet (gebeliği) ağır-laşınca ikisi de Rablerine şöyle dua ettiler: «Eğer bize düzgün (hilkati tam) bir çocuk verirsen andolsun M her halde şükre, denlerden olacağız.»
Fakat (Allah) onlara düzgün (bir eocuk) verince kendüerine verdiği bu (çocuk) hakkında o'na eş tutmaya başladılar. Onlar neyi eş tutuyorlarsa Allah onlardan (münezzehtir) yücedir.
(Ârâf: 189-190)
132
Âdem'le Havva, çok geçmeden bu oğullarını da kaybettiler. O zaman Havva'nın kalbine vesvese verenin îblis olduğunu anladılar. Tövbe ettiler. Hazreti Allah tövbelerini kabul buyurdu.
Artık sağlam çocukları doğuyordu. Ve iblis hiçbir şey yapamıyordu. Yaşıyorlardı da.
Artık Âdem (A.S.) ile Havva çüeli yılları geride bırakmış, mesut olmuşlardı.
Hazreti Âdem (A.S.) babalık vazifesinden önce, peygamber olduğunu düşünüyor ve evlâtlarının sapıtmaması için elinden her geleni yapıyordu.
*** ****
Havva yirmi yıla kalmadan, biri erkek, diğeri kız olmak üzere her doğumda iki evlât veriyordu Hazreti Âdem (A.S.) a.
Bunların bir kısmı şunlardı:
Kabii ve ikizi Klima..
Habil ve ikizi Uyuza...
Kız Eşüt ile ikizi erkek.
Şît ile onun ikizi kız.
Hazura ile ikizi kez.
tyad üe ikizi kız.
Baleğ ile ikizi.
Asası ile ikizi.
Tavbe üe ikizi.
Benan Üe ikizi.
Şebuba ile ikizi.
Hayyan üe ikizi,
Zarabis ile ikizi.
Hedes ile ikizi.
Yahud ile ikizi.
Şende! ile ikizi.
Bank ile ikizi.
133

Hazreti Âdem'e, sık sık emirler iniyor ve ilk inaan ümmetinin şeriatı büdiriliyordu.
Bunlar on sahife (veya yirmibir sahife) de toplandılar.
îlk ağızda domuz eti ve lâşe yemek yasaklanmıştı.
insan kanı dökülmeyecekti.
Mümkün mertebe kardeş kardeşle evlenmemesi i<;ın, ilk doğan ikizler, bir sonraküerin ikizleriyle, karşılıklı evlendiriliyorlardı.
Evlenenlerin de çocukları olmuştu.
Taif ile Mekke arasındaki Dehna Çölü şenlenmişti.
Ziraat, sanat gelişiyordu. Hayvancılık hızla ürüyor-du.
Âdem olsun. Havva olsun, çocuklarına ve torunlarına ta Cennetten beri maceralarını anlatıyorlar, böylelikle sapıtmamaları üzerinde titizlikle duruyorlardı.
Hazreti Âdem (A.S.) m arzusu, Melekler ve bütün yaratıklar gibi, insanların da Kabe'ye doğru dönüp ibadet yapmalarıydı...
Kabe bölgesi burasıydı ama, yeri belli değüdi.
Hazreti Allah, Âdem (A.S.) m bu arzusunu iki ettirmedi.
Cebrail'i gönderdi.
Cebrail Mekke'de, inşa edilecek Allahevi'niıı (Beytül-lah'ın) yerini gösterdi ve küçük bir cennet taşı verdi. • Bu taş bembeyazdı.
Hazreti Âdem (A.S.), taşı okşadı.. Sevinçten akıttığı gözyaşlarını sildi.
Cebrail şunları tebliğ etmişti:
Beytullah (Kabe) kurulunca, Âdemoğulları gelip hao vazifesini ifa edeceklerdi. Kabe çevresinde tavafta bulunacaklardı. Kabe'ye konacak o bembeyaz cennet taşma

yüzlerini sürüp aklaşacaklardı.. Günâhlarından temizlenmeyi dileyecekler, tövbe edeceklerdi.
Melekler gökte Arş'ı nasıl tavaf ediyorlarsa, insan-ic. da Kabe'yi öyle tavafda bulunacaklardı.
Hazreti Âdem (A.S.) derhal işe girişti.
Önce, Cebrail'in çizdiği sınır içinde Haremi çevreledi.
Bilhassa Kabe'nin temeUerinin çok sağlam olmasını istiyordu.. Her türlü yeryüzü musibetinde, hiç değilse temel kalmabydı. Kendisinden sonra gelecek peygamberler veya insanlar, yerini bulmalıydılar.
Oğullarından yetişkinleri topladı.
Aylarca temel kazdı.
Dağlardan kayalar söküp indirdi.
Hazreti Âdem (A.S.) bu kadarla yetinmedi.
Gönlü, Araş Vadisi güneyindeki Cûdi Dağı ile Lübnan ve Filistin'deki Tûr-i Zeytini, Tur-ı Sina'da görüp beğendiği taşlardaydı.
Arzusuna uydu.. Yollara düştü.
Buralara kadar giderek, sığırlara dilediği taşları yükledi, Mekke'ye getirdi.
Bunları da Kabe temeline koydu.. Ancak ondan sonra Kabe'yi bu temelle kurdu. Üzerine cennet taşını yerleştirdi.
Uzaktan bakanlar cennet taşının, Kabe'nin her tarafını yekpare bir hale gibi kapladığını görürlerdi.
Sanki açılan temeller üzerine yalnız bu cennet taşı bırakılmıştı.
Hazreti Âdem (A.S.), Allanın evini kurduktan sonra, ümmetini topladı.. Esasen birkaç yüz kişi ancak vardılar. Arafat'a çıkardı, Hac usullerini öğretti.. Kabe'ye döndü.. Tavafı yaptırdı.. Fakat bir türlü Tavafa doyamıyordu.. Bir hafta sürdürdü.

VI

AĞLAYAN KURT

Hazreti Adem (A.S.) m Taif ile Mekke arasında, Deh-na çölün'de üreyen oğullan, bir beş aene sonra, daha çok artmışlardı.

Hazreti Âdem (A.S.) m öğrettiği şeriatı benimserin:, ler, onunla amel ederek yaşıyorlardı.

Hepsinde dağılmak, yeryüzünü tanımak, arzusu vardı.

Hazreti Âdem kendilerine izm vermişti.

Bir kısım Yemen'e, Afrika'ya Suriye ve Avrupa'ya geçiyorlardı ama, Çoğunluk Asya'nm yolunu tutmuştu.

Çünkü, Hazreti Âdem ve Havva, onlara doğdukları andan itibaren maceralarını anlatmışlardı.

Merak ediliyordu, Cudi Dağı kuzeyinde, Araş vadisindeki irem Bahçesi'ni andıran yerleri. Hindistan ve Serendib adası..

Hazreti Âdem (AS.) onlara yollan, geçitleri tanıt-mıştı.

Hazreti Adem (A.S.) memnundu.

Havva da memnundu.

Oğlu ve torunlan yeryüzüne dağüıyorlardı ama, artık melekler ve bütün yaratıklar gibi, insanlar da Kabe'ye dönüp ibadetlerini yapacaklardı. Arada, Hac için gelip buluşacaklardı.

Tek memnun olmayan, adeta çıldıran birisi varsa o da Iblis'ti.. Ne yapacağını, kime saldıracağını, bilemiyordu.

Ümitlendiği her insan, onu derhal tanıyor ve babalan Âdem ile anneleri Havva gibi cezalandırılmamak için, kovuyorlardı.

Fakat iblis sabırlaydı., iğneyle kuyu kazarcasına çalışıyordu. Her insana bir şeytan tahsis etmişti.

Bunlar, insanı bilhassa zayıf anlarında yakalıyorlardı.

ihtiraslarını azdınyoriardı.

iblis, bir zamanlar yeryüzünde yaşayıp, bu ihtirasları dolayısıyla ikibin yıl savaşan, sonunda helak olan zehirli dumandan yaratılmış cinleri örnek almıştı. Âdem soyunu, aynı sonuca uğratmak sevda ve emelindeydi.

Şeytanlara verdiği emir kısaydı:

«Yeryüzünde bir kadın ve bir dilim ekmek var oldukça, insanoğlu behemahal sapıtır.. Bu yolda yürüyün.»

Şeytanlar da öyle yapıyorlardı.

Kabe çevresinden, Hazreti Âdem (A.S.) in emri ve iziniyle yeryüzüne dağılan bu ük bir avuç insan, uzaklaştıktan her adımda, sanki sihirli fülüt çalan birisinin peşinden koşuşup dHruyorlardı.

Kulaklarına, gönüllerine ılık ılîk giren bu sihirli sesler basanlarının gurur ve sevinciydi.

Şaşırıyorlardı da.

Bunda da haklıydılar.

Kolay değüdi.. Hemen hemen hepsi, Mekke dolaylarında hayata gözlerini açmışlardı.. Gördükleri çöl ve çorak tepelerdi..

Gece gündüz nedir yeni öğrenmişlerdi.. Geceyi yü-

dızlanyla, serinlikleriyle, hele mehtabıyla sevmişlerdi Sabah, daha da güzeldi.
Bütün bunlardan bir şeyler akıyordu içlerine.
Güneş, ürkütmüştü onları. Sıcağından yangındılar.
Fakat faydalarını anlamışlardı.
Bilhassa su, gözbebekleriydi. Onunla et tırnak gibi olmak istiyorlardı..
Toprak, hürmet duydukları varlıktı.. Yeşiline âşıktı lar.
Bir taşın, bir yosunun, bir böceğin, bir otun, sırrını çözdükçe cesaretleri artıyordu.
Hele, hemen hemen silâhsız başladıkları yaşama savaşında, galip geldikçe güvenleri yelkenler gibi kaban yordu. '
Açlığı yenmişlerdi.. Susuzluğu, sıcağı, fırtınayı, canavarları .yenmişlerdi.. Ufukları yaklaştırıyorlardı.. *Yet* yüzünün nimet ve bereketi, güzellikleri, ellerine geçiyordu.. Ve onlar, daha yenilerini, başkalarım, bulmak için koşuyorlardı.
Babaları ve anneleri Hazreti Âdem (A.S.) ile Hazreti Havva, kendilerinin inançlarını beslemişlerdi. Kabe'ye sırt vermiş, ayrılmışlardı ama, ibadet vakitlerinde ona doğru dönüyorlardı.. Kalpleri, vicdanları oradaydı.
Hazreti Havva, kendilerine Cidde'yi anlatmıştı.
Gidenler, öğrendiklerini bulmuşlardı. Deniz, dalgalar, kayalar, balıklar aynen vardılar..
Şüpheleri kalmamıştı.. «O halde Cennet de var..» diyorlardı.. «Çünkü annemiz onu hikâye etmişti bize» Ve cennete kavuşmak için yapüması gerekenlerden vaz geçmiyorlardı.
Diğerleri, Suriye, Fırat, Yemen istikâmetlerim- giden ler de aynı durumdaydılar.
Bunlara rağmen, îblis sabırlıydı.. «Hele uzaklaşa du-

run ve üreyin biraz daha..» diye gülüyordu.. «Gözden uzak olan gönülden de ırak olur.. Yakında bedeniniz gibi, kalbiniz de, aklınız da, Kabe'ye sırt verir..»
îblis, haklı çıkacak mıydı?.. Bilen, farkeden yoktu henüz.
kısanın üç şeyi doymak bilmiyordu: Midesi, sinirleri, gözü. Bunlar da Iblis'i ümitlendirmeye yetiyordu.
Nitekim ilk gayretinde muvaffak oldu.
Hazreti Âdem (A.S.) in oğularından ikisini birbirlerine düşürdü.
Bunda mide değil, et ve sinir, yani şehvet rol oynadı. Kadın sahneye çıktı.
îblis'in okuna hedef olan oğullardan Kabil (Kayn-Ka-Mn-Kayün) yirmi beş yaşındaydı.. Henüz bekârdı.. Çiftçilikle uğraşıyordu.
Diğeri, Habil ise, yirmi yaşındaydı.. Ağabeyisinden beş yaş küçüktü. Çobandı. O da henüz evlenmemişti.
Hazreti Âdem (A.S.) m koyduğu şeriata göre, bu iki kardeş, birbirlerinin ikizleri kızkardeşlerle evleneceklerdi.
Bunu, Hazreti Âdem (A.S.) birkaç kere Habil ile Kabil'e hatırlatmıştı.
Habil, babasının emrini yerine getirmeye can atıyordu.
Fakat Kabil,- bilinmez bir sebeple geciktiriyordu.
Kabil'in ikiz kardeşi Klima'ydı.
Her Kabil'i görüşte hatırlatıyordu:
«Ey Kabil!., iyi kardeşim!.. Niçin babamızın emrini kulak arkasifta atıyor ve oyalanıyorsun?.. Bırak, şu tarladan ayrılayım ve Allah'ınım uygun bulduğu Habil ile evleneyim..»
Kabü dişlerini sıkıyor, cevap veremiyordu.. Kîima'ya iş buyuruyordu.
Yine bir gün, Kiima, evlenme emrini ortaya atınca.

Kabil, ikiz kardeşi Klima'nın yanına sokuldu.. Gözlemim içine bir hoş baktı.. Klima ürperdi.. Kızarda Kabil bununla da yetinmedi.. Klima'yı tuttu.
Nefes nefeşeydi. Söylendir
«Çok güzelsin ey Klima!..»
Klima kendisini kurtardı.. Güldü:
«Bunu herkes söylüyor.. Habil ilk söyleyendir.»
«Demek söyledi?..»
«Evet.»
«Kaç kere?..»
«Her zaman..»
«Artık onunla görüşmeyeceksin..»
«Nasıl olur?.. Sözlümdür... Nişanlandır..»
«Hayır...»
«Allahımızm emirlerine karşı mı geliyorsun?..»
«Bu iş.başka ey Klima!..»
«Eğer, beni Habil'den bir başkasına vermeyi düşünüyorsan razı olmam.. Çünkü şeriate göre, biz kadınlar, ikizimiz haricinde, dilediğimiz erkekle evlenebiliriz.»
«Bunu ben bozacağım..»
«Akimi başına topla ey Kabil!.. Hemen hemen Babamız Âdem ile annemiz Havva, her gün anlatıyorlar.. Alla-hımızın küçük bir emrini, bilmeyerek kasıtsız yapmamaları, cennetten kovulmalarına, bunca çile çekmelerine sebep olmuş.. Seninki bilmeyerek, kasıtsız değü.. Çok ağır cezalanırsın..»
«Orası benim bileceğim iş.»
«Oh, hayır.. Korkutma beni.. Haydi sen de Habü'in ikiz kız kardeşine git.. Ona güzel olduğunu söyle.. Sevinsin... Hepimiz murada erelim...»
«O güzel değü ki. Pek çirkin.. Sanki bir solucan.»
«Sus ey Kabü!.. Allahımızm bütün yaratıkları güzel-

dir.. iş ki onlara öyle bir gözle ve inançla bakmasını büe-sin..»
«Hayır.. Bunu yapamam.. Gördükçe bakışlarım bula-nıyor. Ben ne yapacağımı söyleyeyim mi Klima?..»
«Söyle.»
«Seninle evleneceğim..»
Klima bayılacak gibi oldu..
Tekrar kendisine geldiği zaman, Kabü bir taşa oturmuştu.
Klima, onun gülüşüne sinirlendi.
Yerden ne bulursa alıp, savurdu Kabil'e.. Bağırdı:
«Çabuk tövbe et ey Kabü!.. Yoksa seni unutacağım.. Gidip babama şikâyet edeceğim.. Niçin insanların içinde ilk günahkâr olmak sevdasındasm?...»
Kabil cevap vermedi.. Çekilip gitti.
*** ****
Kabil, çok yürümemişti.. Durdu, arkasına baktı.
ikiz kardeşi Klima, tarlada yalnızdı.. Hem toprağı sürüyor, hem de ağlıyordu.
Kabil pişman oldu.
Nerdeyse tarlaya dönecek, ikiz kardeşi Klima'dan özür dileyecekti.. Hele saban sürmesini hiç arzulanmıyordu. Klima'nın terlemesi, yorulması, Kabü için zehir içmekle birdi.
Kabil düşündüklerini yapamadı.. Sanki donmuştu.. Ayakları isyan etmişti.. Geriye bir adım atamadı. Hâlâ sinirli sanıyordu kendisini. Halbuki Klima'yı sevmekten doğan gurur dolanmıştı iradesine.
Klima bir kere daha durup ter yerine gözyaşlarını kurulayınca, önce ona bir taş savurdu.. Dikkati üzerine çekti. Sonra ihtar etti:
«Ey Klima!.. Bırak sabam.»
Hazreti Âdem (A.S.) olsun, Havva olsun, öğrendik-

leri kelimeleri çocuklarına belletmişlerdi.. Bunlarla yeryüzünün ilk insanları anlaşıyorlardı. Fakat yeterli olmu-yordular.
Meselâ şu anda, Kabil, Klima'ya çok şeyler duyduğu halde, bunları ifade edemiyordu o yalın kelimelerle.. Hattâ taş atıp Klima'yı kendisine baktırması da bundandı.. Yarı meramını işaretlerle anlatmak zorundaydı.
Klima, Kabil'in dediğini yaptı.. Sordu:
«Pişmansın değil mi?.. Karar değiştirdin?..»
Kabil, ters mânaya başını salladı.. Gönlü, kalbi, öylo konuşmayacaktı dile gelse.. «Ne pişman oldum, ne de karar değiştirdim.» diye bağırdı. «Tarla benimdir.. Sapan benimdir.. Öküz benimdir. Yanımda yaşamak istemeyenlerin mallarıma dokunmasına kızarım.»
«Olur.. Ben de Habil'e giderim.»
Bu nisbet verici cevap, Kabil'i küplere bindirdi:
«Gitmeyeceksin.. Şu tarla yanındaki kaya altında otur. Hiçbir yere ayrılma..»
«Ne zamana kadar?..»
«Bilmiyorum.. Geleceğim.»
«Acıkacağım.. Susuz kalacağım..»
«Hepsi var..»
«Onlar da senindir ey Kabil. Dokunamam..»
Kabil sarardı.. «Dokun.. Dağarcıkta ve tulumda ne varsa bitir..» diyemedi. Klima, yemez içmezse ölürdü. Hiç değilse dertlenirdi. Güzelliği solardı.. Bir kere dertlenmiş-ti.. öylesine güzelliği kendisini bırakmıştı ki, Kabil onu seyrederken Kabil'in ikiz kardeşi kızı görüyor sanmıştı.
Güçlükle cevap verdi:
«Senin değil ama, şimdilik dilediğini al.. Kazanınca ödersin..»
Klima daha ağır konuştu:
«Habil böyle yapmazdı ama...»

Kabil, yerden iri bir taş kaptı.. Savunacaktı.. Kıyamadı Klima'ya.. Yakındaki kayaya sırt vermekle bu arzusunu giderdi.
Klima'nın: «Habil böyle yapmazdı ama.» cevabı, beynini burgu gibi oyuyordu.
Doğruydu, Habil Klima için feda etmediğini bırakmıyordu.. Sürüsünü ona yakın otlatıyor, buluşuyordu.. En güzel hayvanının sütünü ona sağıyordu.. Hele dün, görmüştü.. Alaca kuzuyu kesmiş, Klima için kızartmıştı.
Kimbilir neler söylüyordu Habü Klima'ya!.. Elbette Klima da aynı karşılıkları veriyordu.
Kabil, bunları düşüne düşüne, Klima'dan gayrı ne varsa, hepsine düşman kesildi.
Klima, onun artık konuşmadığını görünce, tekrar tarlayı sürmeye başladı.
Hava ağırdı., sıkıntılıydı.. Bulutlar dolanıyordu semada ama, bir türlü boşanmıyorlardı.. Bu yüzden de, Klima'nın başı bazan gölgeleniyor, bazan ansızın dökülen bir ışık kümesinde elmaslaşıyordu. Kabü, Klima'nın her an değişen güzelliğine iç geçirmekten başka şey yapamıyordu.
O da, ağır ve dolu, yağmayan, bir gökyüzü gibiydi. Kalbinde şimşekler çakıyor, bulutlar güdüyordu.. Yıldırımlar düşüyordu içine.. Her düşüşte kanı, eti, siniri tutuşuyordu. Nefesi yanık kokuyordu.
Nihayet kalbindekiler boşandılar. Bunları dili açığa vurmadı.. İlhamlarını ancak içi duydu ve duruldu:
Yer yüzü güzel..
Sen onlardan da ilerisin.
Taş bastırıp,
Toprak yiyerek
Açlığımı gidermek mümkün.
Gönlümün derdine fakat
Çare bulamıyorum...

Hiçbir şey
İlgilendirmiyor onu.
Ancak seninle avunuyor.
Sensiz hayat gecedir.
Yalan değü.
Yeryüzü güzel..
Sen ondan da ilerisin.
Kabü, yumuşadı ama, bu çok sürmedi. Aklına yine Habil geldi.. Klima ile buluştukları zaman kırabilir gön-lündekileri nasıl anlatıyordu Klima'ya!.. Bazan kelimeleri inlettiği oluyordu.. Tatlı bir sabah esintisinin gezindiği sırada çıkardığı besler gibi.. Bazan ağlıyor, bazan cıvü-dıyordu şüphesiz.
Kabil, kelimeleri inletmeyi çok tecrübeye kalkışmıştı.. Beceremediş, beğenmemişti.. Sürüyü bekleşen köpeklerin ulumasına benzetmişti sesini.
Klima, bilhassa geceleri, ileriye çıkardı.. Tutulacak kadar yakma gelen yıldızlara bakar, onlarla konuşurdu.. Bülbül kesilirdi. O zaman, Klima'nın sesindeki sihir, çevreye yayılır, kime ulaşsa ağlamaklı ederdi.. Hele Kabil'i.
Kabil, bunları da düşündü.
Bugün de akşam olacaktı.. Klima, dönüşlerinde, Âdem veya Havva'ya, olanları anlatınca, ayırırlardı onu Kabil'den.
Ölüm böylesine can yakmazdı ihtimal..
Henüz, yeryüzünde yaşayan insanlardan hiç kimse ölmemişti ama, Kabü, ölen hayvanların gözleri yaşara yaşara, nasıl çekilip gittiklerini görmüştü.
Böyle olmak istemedi.
Kımıldadı.. Tarlaya dönecek, Klima'ya şaka ettiğini söyleyecekti.
Arkasında bir hışırtı duydu. Baktı. Habil'in köpekle-

rinden en küçüğü, dilini sarkıta sarkıta koşuyordu ona doğru.. Arkasında Habil'in ikiz" kardeşi vardı.
Kabil yine neşesini kaybetti. «Çekirge sıçramaya başladı yine.. Saadet ağacıma düşünce kalmak bilmeyecek.. Ne bulursa kemirecek..» dedi.
Kabil, Habil'in ikiz kardeşine çekirge adını takmıştı. Bunu yüzüne karşı söylemekten çekinmezdi. Bir çiftçi, elbette, en çok tarlasını yiyip bitiren çekirgeden nefret ederdi.. Kabil de nefretini böylece anlatmış oluyordu.
Habil'in ikiz kardeşi, Kabil'i görmede gecikmedi.
Pek o kadar çirkin sayılmazdı.. Hele temiz temiz gülünce.
El salladı*Kabil'e.. Daha uzaktan konuştu:
«Sana iyi bir gün dilerim ey Kabil..»
Kabil acı bir cevap verdi:
«Onu kendin için dile..»
Habil'in ikiz kardeşi esasen yorgundu.. Bu söz onu büsbütün çökertti.. Yere çönıelip derin derin nefes aldı.. Sonra dertlendi:
«Bu senin elindedir..»
«O halde hep bekleyeceksin.. Gülmeyeceksin.»
Habil'in ikiz kardeşi kalktı,. Önüne, bıraktığı süt tulumunu tekrar sırtladı,. Yaklaştı.. Kabil'in karşısında durdu.. Gülmeye çalıştı.. Ümitsizdi.. «Zor değil benim iyi günlere kavuşmam..» dedi.
«Zor!..»
«Hayır.. Klima ile yer değiştireceğiz o kadar.. Klima sürü otlatacak ben tarla süreceğim..» .
«Tarla sürmek ne demektir bümezsin,.»
«Razıyım,.»
«Hiç razı olma ey Çekirge.. Sen akıllı bir kızsan, babamız Âdem'e koş.. înadı bıraksın.. Sürüden seni ayırraa-

sın.. Habil ile evlen.. Çünkü Klima hayatından memnundur. Tarlada kalacak.»
«Hani tarla işi ağırdı?...» «Başkaları için öyledir..»
«Klima Habü'i istiyor..»
«Bakma ona.. Korkudan yapıyor.»
«O halde başka birisiyle evlenecek.»
«Evet..»
«Kimdir?...»
«Ben..»
Habü'in ikiz kardeşi sarardı. «Olamaz..» diye bağırdı.» Bu günahtır..»
Kabil, bir fikir attı ortaya: «Günah değil aksine hayırdır..» «Şeriatımızı Allah emretmiş.»
«Sanmıyorum.. Babamız vahyi yanlış anlamış olacak.»
«Neden?..»
«Çünkü Hazreti Allah, ana rahmine bir erkek, bir kız düşürmekle, daha o andan itibaren onları birbirleriyle evlendiriyor.. Nasıl olur da doğdukları zaman ayırır?..»
«Bildiği, arzuladığı bir şey vardır.»
Habü'in ikiz kardeşi, mevzuu değiştirmeyi uygun buldu. Teklif etti:
<Haycli tarlaya inelim.. Az sonra Habil de gelecek.. Birlikte yemek yer eğleniriz.» -Kabil reddetti:
«İşim var.. Ben gidiyorum.»
«Biraz süt iç öyleyse..»
«İçtim..»
Kabil, bir kere daha Klınıa'ya baktı ve ayrıldı.
116

VIII -İLK KARDEŞ KANI
Habil ile Kabil, ertesi sabah kurbanlarıyla ailelerinin | önünde hazır bulunmayı kabul ederek ayrıldılar.
Habü'in gönlü rahattı.
Öyle bir ruh haleti içinde ibadetini yapıp uyudu.
Olacakları işitenler de, Kabil'in kaybedeceğini biliyorlardı.
Tek direnen ve ümitlenen tblis'den ders alan Kabil'di.
Halbuki îblis, Kabil'i tam âsi yapmak için çırpınıp duruyordu.
Bütün gece onu rahatsız ederek uyutmadı:
«Ey Kabil!.. Vaziyet açık.. Hazreti Allah. Habil'e iltimas edecek.. Çünkü, Âdem'inde arzusu Kiim.a'nın Habil ile evlenmesidir. Onu kınnavacak.. Sizi yaratış maksadından vaz geçti."»
Kabil inanıyordu.. Gündüzkü güveninden eser kalma* nıştı.
îblis devam ediyordu:
«Fakat üzülme.. Allah, kulun her günahını affetrniş-
r... En yakın misali baban Âdem ile annen Havva'dır...
Cennette işledikleri suç az şey midir?.. Yeryüzüne esasen
yollayacaktı. Biraz zahmete soktu.. O kadar.. Hattâ bak,
öyle bir günahkârı peygamber bile yaptı.. Seni de af eder.
159

Eğer kurbanını kabul etmezse, Habü'i tutarsa üzüîS Klima'yı kaçır.. Sonra tövbe ile affa uğrarsın.»
Kabil, bunlara kandı.
Sabahleyin kalktığı zaman, uykusuzdu. Ve en ac da asla ümitlenerek Allahma sığınarak, yürekten benij seyerek, kurbanını sunmayı dilemedi.
Tarlasına kadar bile gitmedi.
Yolda rasladığı bir yerden başaklar yoidu.. Deır yaptı. Bunu kurban diye takdim edecekti.
Fakat, ailenin toplandığı Hıra Dağı yokuşu altına derken büsbütün sapıttı.. Dünya malı onu sardı.. îbliaV uydu. Başaktaki taneler ağzını sulandırdılar.. Hepsini di.. Merasim yerine içleri boşalmış başak demetleriyle git
Orada, başta annesi Havva, yirmi kadar insan vard
Klima ile, Habü'in ikiz kardeşi de hazırdılar. Heyej candan kalpleri duracaktı.
Nihayet Habil de geldi..
Güzel, genç, semiz bir tosunu (koçu), kurban dij ayırmıştı.. Yıkamış, temizlemişti.. Eline geçirdiği rer renk yapraklarla süslemişti.
Kabil, orLaya çıktı.. Habü'i de çağırdı.
Önce aüeye gözdağı verdi:
«Biliyorsunuz babamız seyahate çıktı.. Bu sefer bef
kendisine varis yaptı.. Emanetini yüklendim. Kısacas
peygamber vekiliyim.» Bağrıştılar: «Uğurlu ve hayırlı olsun. Biz senip yadff
tıracağız.. Sapıtmayacağız.»
Kabil ilk tehdidi savurdu: ^3
«İsterseniz sapıtın.. Ne olacağını görürsi Dinleyenler dudak büktüler.. Bazısı Kabil'i uyardılar:
«Babamız senin gibi konuşmazdı ey Kabil.»
160
Habü'in ikiz kardeşi, arkasından çok yalvardı ama, durdurmaya muvaffak olamadı.
Ancak ağladı ve şunları söyledi:
Günahın her türlüsü birdir.
Görmez misin ki
Avuç içi kadar bir bulut
Güneşi gölgeler.
Karalığında
Kalpler
Zindana döner..
Saptığın yolda
Hep o bulut var..
Dönmezsen
Gün yüzü görmezsin.
Sana acınmaz.
Ne var ki çirkinliğin
Dünya nimetlerini
Rahatsız edecek.
*** ****
Kabil, kaçareasma giderken, uzaktan Habil'in sürüsünü gördü.. Yolunu değiştirdi.
Nereye gidiyordu, bilmiyordu.
Düşündüğü, verdiği bir karar da yoktu.
Nitekim içinde bir ses beürdi.. Kendisini uyardı:
«Ey Kabil!.. Sen insansın, hayvan değilsin.. Şaşkın lık, perişanlık sana yakışmaz.. Nedir bu halin!.. Hele göz-yaşların?.. Şu anda ağlayan bir kurttan farkm var mı?.. Esasen öylesine kuvvetli bir kurt ağlamaz.. Fakat sen

bunu yaptın. Dur, yenemeyeceğin zorluk olmadığını hatırla!..» '
Kabil'in içine giren ve uyaran İblis'den başkası değildi.. Onu kurduğu tuzağa doğru sürüklüyordu.
Devam, etti:
«Az önce ortaya attığın fikir doğruydu.. Hazreti Allah, ana rahmine bir kız ve bir erkek düşürmekle, onların birbirleriyle evlenmelerinin hazırlığını yapmıştır..»
Kabil, tabiî içinde konuşanın iblis olduğundan ha-, bersizdi. Fikri çürütmeye çalıştı, Hazreti Âdem (A.S.) m bu mevzuda söylediklerini hatırlayarak.
Hazreti Âdem (A.S.), şöyle buyurmuştu:
«Ey Evlatlarım!.. Hazreti Allah, Elbette ki biz insanların sıhhatli ve sağlam doğmamızı ister. Bu da ancak, aynı baba ve anneden doğan çocukların evlenmemele-riyle gerçekleşir. Elden geldiği kadar evlenecekler arasında akrabalık olmamalıdır.. Ne çare ki şimdüik mecburuz.. Hazreti Allah, bizlere bir lütuf diye, sizleri Havva ananızdan, kız-erkek, çift çift hayata getiriyor. Böylelikle, yarı yarıya da olsa kardeşle evlenmek mecburiyeti kalkıyor.. Hayvanlar üzerinde tecrübesini yaptınız.. Ayrı ana babalardan doğan yavrular! ekleştirdiğiniz zaman elde ettiğiniz kuzular, oğlaklar, develer ve tosunlar daha güzel, daha canlı oluyorlar. Bu da bize gösteriyor ki Hazreti Allah'ın koyduğu yasaklarda daima hayr vardır.. Faydamız içindir.»
İblis, Kabil'in bu hatırlayışını onun gönlüne göre, yavaş yavaş değiştirdi.
Anlattı Ve sordu..
Kabil, sadece dinliyor, cevap vermiyordu:
«Ey Kabil!.. Bu böyledir de neden sen ve Klima en güzel doğdunuz?.. Halbuki ikiz kardeşsiniz..»
«.....»

Adem ile Havva, hiç değilse ilk çocuklarını sizden ileri doğurmalı değil miydiler?..»
«.....
«Nedendir bu?...»
«.....»
«Aksine, ilk çocukları ya ana rahminde öldüler, yahut dünyaya geldikten sonra yaşamadılar.. Çünkü sakattılar.»
v
«.....»
«Yaşayanlarsa, çeşit çeşit.. Kimi kısa, kimi uzun.. Kimi zayıf, kimi şişman.. Hele renkleri!.. Siyahtan beyaza kadar çeşitleri var. Bazısı gül gibi kokuyor, bazısı tuzlu..
«.....»
«Bütün bunları, Hazreti Âdem (A.S.) in, Yeryüzünden alman her çeşit topraktan, kokan balçıktan, yaratıldığına vereceksin şüphesiz.. Doğrudur.. Şimdiye kadar, Hazreti Âdem ve Havva'nın ikiyüze yakın çocuk ve torunu oldu.. Neden, Âdem ve Havva'dan sonra, yalnız sen ve Klima en güzelsiniz?..»
«.....»
«Düşün, hikmetini kendin bulursun..»
«.....»
«Hazreti Allah, sana ve Klima'ya ayrı muamele yaptı. Siz yeryüzünün maL değilsiniz, kardeşleriniz gibi.. Cennetlerin malısınız.. Oraları kadar güzel kokulusunuz.»
«.....»
«Ey Kabil!.. Sana bir şey daha hatırlatayım.. Âdem ile Havva, birlikte otuzbeş sene cennetlerde yaşadılar.. Karı koca hayatlarım sürdürdüler.. İşte siz yani sen ve Klima o zaman Havva ananızın rahmine düştünüz.. Fakat Hazreti Allah, ikinizi bekletti. Arzuladığı vakit gelince doğdunuz..»
«.....»

«Bunları anne ve babana sor.. Göreceksin ki doğrulayacaklardır.. O halde, daha cennetteyken başlayan bir canlı, nasıl olur da yeryüzünde başlayan bir canlı ile evlenir?...»
«.....»
«Siz birbirinize hazırlandınız.» Kabil, îblis'in fitlerine boyun eğdi.. işine geldiği için bunları beğendi.. Cesareti arttı.
Halbuki o da biliyordu.. Kaç kere dinlemişti.. Âdem ile Havva cennette, melekler kadar değil onlardan da üe-ri afif bir hayat sürmüşlerdi.. Ne maddî ne manevî gizli yerlerden haberliydiler..
Kabil, artık ağlayan kurt değildi.. Gözleri, kalbi gibi, kanlanmıştı.. ihtiras ve şehvet alevleriyle ateş kesilmişti.
Önce annesi Havva'ya gitmeyi uygun buldu. Eğer onu kazanırsa, Hazreti Âdem'i daha çabuk inandırırım sanıyordu.
İblis, onun yakasını bırakmadı.. Yol boyunca kararını değiştirmesini önledi.. Şöyle diyordu hep:
«Ey Kabil!., isyan etmekle kaybın olmayacak.. Arzun ya kabul edilir, yahut edilmez.. Edilirse tamam.. Edilmezse, Klima'yı kaçırırsın.. O zayıftır.. Önce ağlar çırpmır, ama, sonunda itaat eder.. Nereye'mi kaçarsın?.. Hiç kimsenin bilmediği yerlere.. Meselâ güney taraflarından (Yemen), Hazreti Âdem'den bile habersizdir.. Orada sizleri kimse bulamaz.. Ürersiniz.»
Kabil, Havva'nın yanma vardığı saman., onu ekmek pişirir buldu..
Havva, oğlunu görünce ona sitem etti: . «Ey Kabü, niçin hâlâ anneni üzersin?.. Mürüvvetini görmeyecek miyim?..»

«Elbette.. Senin yüzünden üç can daha derdidir.. Evlenemediler.. Klima'yı yakalayıp,. HabiPe teslim etmemekten zevk alıyorsun. Habil'e sordum., sebebini bilmiyor.. Ona kırıldmsa af dilemeye hazırdır.,»
«Böyle bir şey yok ey Annem!... »
«Peki, baba emri dinlememek nedendir o halde?..»
«Bu uzun bir hikâyedir..»
«Anlat..»
«Klima ile evlenmek ancak benim hakkımdır.,»
Havva şaşırdı.. Hamuru ateşe düşürdü. «Ne dedin?..» diye bağırdı.
«Klima ile evlenmek benim hakkımdır..»
«Çabuk tövbe et ey- Kabil.. Zinanın en büyük günâh olduğunu biliyorsun..»
«Beni dinlemelisin ama.»
«Bir bildiğin mi var?..»
«Evet ey annem!.. Sana bazı şeyler soracağım, bunlara cevap isterim...»
«Sor bakalım!..»
«Bu kadar oğlun, kızın ve torunların oldu.. En güzelleri kimlerdir..?»
«Sen ile Klima...»
Niçin?..,»
«Allahımızm arzusudur..»
«Tamam.. Neden bunu arzuladı?...»
«Kimbilir...»
«Hayır, Birbirimizle evlenmek içindir bu.. Babam mademki peygamberdir, Hazreti Allah'a sorsun'.. Göreceksin, benim dediğim gibi emredecek...»
Havva şaşırdı.. Verecek cevap bulamadı.
Kabil, daha ileriye gitti. Şüphesini açıkladı:
«Ey annem!. Ben ve Klima, siz cennetteyken ana rahmine düştük.. Orada bekletildik.. Ancak kardeşlerimiz

doğduktan sonra, Allahımız emrettiği anda doğduk.. Biz yeryüzünün değil, cennetlerin nimetiyiz..»
Havva bu iftira karşısında kızardı. Kabü'i kovdu:
«Uzaklaş yanımdan ey sapık insan!... Sana artık evlât gözüyle bakmıyorum..»
Kabil kurnaz konuştu:
«Sana zina ettin demiyorum ey annem!.. Ben hanidir çiçekleri inceliyordum.. Onların bazılarının tohumları uçuşup erkek dişi birleşiyorlar, yeni bir varlık doğuruyorlar. Babamla sen cennetteyken, haberiniz olmadan, nefeslerinizle, kokularınızla böyle bir işe vasıta oldunuz. Ben ve Klima ana rahmine düştük...»
Havva tekrar şaşırdı. Kabü pek hoş konuşmuyor gibi geldi ona...
Yumuşadı:
«Ben karışmam.. Babana danış.. Fikrini söyle!..» dedi.
Kabil sordu:
«Ey güzel annem!.. Babam yanında, beni destekler misin?.»
«O peygamberdir.. Hem ayağını çabzık tut! Çünkü baban seyahata çıkacak. Bizleri emanet edecek birisini arıyordu.»
«Bunu ben yaparım..»
«Sana sıra gelinceye kadar çokları var...»
«Kimler?...»
«Bilmem...»
Kabil annesini kandırdığı için memnundu.. Demek fikri doğruydu ki annesi cevap verememişti.
Ayrıldı.. Islık çala çala babasını aramaya gitti.
Bir süre sonra ıslığı kesti.. îlhamlandı:

Her şey yerine yakışıyor...
Değişen sırıtıyor.
Yıldızlar gökte.
Ağaçlar yerde güzel.
Karıştıkları anda
Çirkinliği giyinecekler.
Klima başaktır..
Ben onun kabuğuyum.
Birbirimize yakıştığımız kadar
Kim yakışır?..
Bizi rahat bırakın ki
Soyumuzdan daha
G-üzelleri üresin...
Kabil, Hazreti Âdem (A.S.) ı çok aramadı.. İlerde bir kaya yanında yalnızdı.. Sokuldu.
Hazreti Âdem (A.S.), başını yukarıya kaldırmıştı.. Konuşmak üzereydi.. Kabil beklemek zorunda kaldı.
Hazreti Âdem şöyle söze başladı:
«Ey yeryüzünün göğü!.. Yine bir seyahata çıkmak niyetindeyim.. Her zaman olduğu gibi, ailemi sana emanet ediyorum.. Evvel Allah, onlara göz kulak ol.. Çünkü hepsini görebüiyorsun...»
Hazreti Âdem (A.S.), umduğu cevabı alamamıştı ki sordu:
«Bu sefer niçin emaneti yüklenmedin?..»
Sonra toprağa eğildi:
«Ey Toprak!.. Ben seyahata çıkıyorum.. Gökyüzü, ailemin bekçiliğini kabullenmedi.. Sen yap bunu.. Evvel Allah, onlara en yakın olansın...» • Toprak da razı olmamıştı.
Hazreti Âdem (A.S.) üzüldü..
Dağlara sığındı.. Dağlar da aldırış etmediler.

Hazret! Âdem (A.S.), bütün bunların sebebini, Haz-reti Ali ah dan sormaya hazırlanırken, Kabil'i gördü.
Ona seslendi:
«Ey Kabil!.. Ben seyahata çıkacağım. Her ne hikmetse, gök, toprak ve dağlar, sizleri korumaya yanaşmadılar.. Ailemin yükünü sen yüklenir misin?.. Yoksa vazgeçeyim mi seyahatten?.. Çünkü bir insan evvelâ malını bağlamalı sonra Allah'a emanet etmelidir. Şu anda öyle ne bir kazığım, ne bir ipim var...»
Kabil babasının gözüne girmek istedi:
«Ey Babam!.. Ben emanetini yükleneceğim.. Güle güle git... Asla gözün arkada kalmasın.. Geldiğin zaman, aileni eksiksiz bulacaksın...»
Hazreti Âdem (A.S.), memnun oldu.. Kabil'e hayr duada bulundu.
Bu olayı ve sonucunu, halbuki Hazreti Allah şöyle açıklayacaktı:
Biz emaneti göklere, yere-ve dağlara arz (ve teklif) ettik de onlar bunu yüklenmekten çekendiler. Bundan ejîdişeye düştüler. İnsan (a gelince, o tuttu) bunu sırtına yükledi. Çünkü o, çok zuîümkâr, çok cahildir.
Bunun akıbeti şudur: Allah, erkek münafıklarla kadın münafıkları, erkek müşriklerle kadın müşrikleri azaba uğratacak.. Erkek mü'mmlerle İcadın mü'ımnlerin de tövbelerini kabul edecektir. Allah çok yargılayıcı çok esirgeyicidir.
(Ahzâb: 72-73)
Hazreti Âdem (A.S.), Kabil'e hayr duadan sonra, o-na hatırlattı:

«Yüklendiğin emanetin ne olduğunu biliyor musun ey Kabil?»
«Evet... Canlarım koruyacağım ailemizin.»
«Başka?...» •
«Yetmez mi?...»
«Hayır.. Benim Hazreti Allah'dan yüklendiğim emanet, onun emrettiği dindir.. Şeriattır. Bunu ben yokken yürüteceksin.. Hiç kimse ibadetinde kusur etmeyecek.. Sapıtmayacak inanç yolundan.»
*
Hazreti Âdem (A.S.) henüz ayrılmıştı ki, Kabil, gururlandı.. Yüklendiği emaneti cahil fikriyle besledi.. Zulümde kullanmaya kalkıştı... Şöyle düşündü:
«Babam bir bakıma bana peygamberlik görevlerini devretti. Artık o uzaklaşır uzaklaşmaz, Klima'ya dilediğim gibi emir verebilirim.. Habil kan.ga.maz..»
O anda da Habil geldi.. Etrafına bakındı. Sordu:
«Ey Kabil!.. Babamız nerede?..»
«Seyahate çıktı., Na yapacaksın?...»
«Seni şikayet edecektim..»
«Niçin ?,..»
«Çünkü sen sapıtmışsın.. Klima'yla evlenmeyi düşünmüşsün.»
i «Bu, olacak ey Habil!...»
«Hayır.. Şeriata karşı gelemezsin.. Babamı bulmalıyım.»
«Arama!.. Çoktan gitti. Hepinizi bana emanet etti..
Artık peygamber vekili benim.. Dönünceye kadar her emrim yapılacaktır» «Asla!...»

*■
«Göreceksin...»
Habil nerdeyse ağlayacaktı.. Hatırlattı:
«Sen yalan söylüyorsun.. Babam hiçbir seyahatinde, ailesini insana emanet etmedi.. Evvel Allah, bu işi gökyüzü gördü.»
«Bu sefer öyle olmadı ey Habü!.. Gökyüzü kaçtı.. Toprak, hattâ dağlar kaçtı.. Babamız bana baş vurdu.»
Habil inanamıyordu.
Bir daha çevresini araştırdı...
Nihayet derede uzaklaşan Hazreti Âdem (A.S.) ı seçebildi, «işte orada...» diyerek peşinden koştu..
Kabil de ona uydu.
Hazreti Âdem (A.S.), iki oğlunun uçarcasına gelmekte olduklarını görünce, bunu bir musibete verdi.. Allahına sığındı.. Durup oğullarını bekledi.
Buluştukları zaman ilk sözü Habil aldı... Dert yandı:
«Ey iyi babam!.. Peygamber babam!.. Yıllardır, Kabil'in senin emrini geciktirmesinin sebebi anlaşıldı..»
Hazreti Âdem (A.S.) sordu:
«Hangi emir ey oğlum?...»
«Hâlâ evlenmemesi...»
«Bu kendi bileceği iştir.. Elbette mürüvvetini görmek isterdim.. Fakat sen Klima ile evlenmeni diliyorsan, hazırlığını yap., gelince murada erersiniz.. Elbette ilk önce Allah'ımın izni şart.»
Habil ağlayacak gibiydi.. Babasına olup bitenleri, ve Kabil'in maksadını sayıp döktü...
Hazreti Âdem (A.S.) üzülmüştü. Birkaç kere: «Nasıl olur?. Kabil asla şeriata karşı durmamalıydı...» dedi.
Habil. yaklaşan Kabil'i gösterdi:
«Ey babam!... işte kendisi geliyor.. Bana inanmadm-sa, ona sor...»
Hazreti Âdem (A.S.) da öyle yapacaktı.

\m
*4^*
Kabil gelince konuştular.
Kabil hiçbir şeyi saklamadı.. Hâlâ iradesi İblis'in elindeydi.. Onun fitlerini saydı birer birer..
Hazreti Âdem (A.S.), sabırla oğlunu dinledi.
BitirincChâîmat etti»
«Unutma ki ey Kaîfe bana ve annene, kastımız, olmadan günâh işleten îblis yeryüzündedir.. Kıyamete kadar, şeytanlarıyla çalışacak, insanları sapıtmaya uğraşacaktır. Bunlar akıllı, mü'min, bir kulun sözleri değil.. Git, tövbe et.. Uzaklaştır şeytanı.. Geldiğim zaman seni doğru yolunda göreyim.. Yüklendiğin emaneti ilk bozan, ona ihanet eden sen olma.»
Kabil yatışmadı.. Diretti:
«Hiçbir şüpheme cevap vermedin ey babam!.. Benimle" Klima'nın cennette ana rahmine düştüğümüz doğru değil midir?...»
«Hayır.. Ne var ki bütün insanların kaderi yazılmıştır orada.. Hepsine üfürülecek ruh hazırdır.. Bu ruh eşittir ve nurdur.. Sizler yeryüzünde amellerinizle, ya onu pırıl pırıl tutarsınız, yahut karartırsınız.. O dercede de çir-kinleşirsiniz.»
«Ben tatmin olmadım...»
«Bu senin bileceğin iştir...»
«Ey babam!. Sen peygambersin.. Allahımıza sor...»
«Lüzum yok.. Hazreti Allah, kullarına ayrı muamele etmez.. Şeriatı hepsinedir.. Eşittir.»
«Yine bir günâh işleyeceksin ey babam,.»
«Eğer emri olsaydı bunu tebliğ ederdi.» ^&Öemek öğrenmeyeceksin...» ^ «Arzunu ret edeceğini bitiyorum..»
«Sorsan ne çıkar?...»
Hazreti Âdem (A.S.) düşündü.. Nihayet şunu tavsiye

etti:
157
—■!■■■■ .....■

J